

A portrait of Joyce Meyer, a woman with short brown hair, wearing a white zip-up jacket, a multi-strand necklace, and large earrings. She is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a soft, out-of-focus teal color.

Sarsılmaz GÜVEN

Her Zaman, Her Yerde
Tanrı'ya Güvenmenin Sevincini Yaşayın

JOYCE MEYER

#1 NEW YORK EN ÇOK SATANLAR YAZARI

**SARSILMAZ
GÜVEN**

SARSILMAZ GÜVEN

Her Zaman ve Her Şeyde
Tanrı'ya Güvenmenin Sevincini Yaşayın

JOYCE MEYER

GDK

GDK YAYIN NO: 421
KİTAP: Sarsılmaz Güven
ORJİNAL ADI: Unshakeable Trust
YAZAR: Joyce Meyer
ÇEVİRİ: Çiğdem Özbek

ISBN: 978-605-80715-8-2
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

© Gerçeğe Doğru Kitapları
Davutpaşa Cad. Emintaş
Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87
Topkapı, İstanbul - Türkiye
Tel: (0212) 567 89 92-93
E-mail: yaybilgi@gmail.com
www.gercegedogru.net

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul - Türkiye
Eylül 2019

İÇİNDEKİLER

Giriş	6
1. Bölüm : Güven Nedir?	11
2. Bölüm : Güven Rahat Verir	18
3. Bölüm : Kime Güvenilebilirim?	26
4. Bölüm : Kendi Gücüne Dayanma Akılsızlığı	36
5. Bölüm : Rab'be Güven ve İyilik Yap (I)	45
6. Bölüm : Rab'be Güven ve İyilik Yap (II)	54
7. Bölüm : Her Zaman	65
8. Bölüm : Eğer Tanrı İyiyse İnsanlar Neden Acı Çekiyor?	75
9. Bölüm : Tanrı Acı Çekmeye “İzin Verir” mi?	84
10. Bölüm: Acı Çekmenin Nedenleri (I)	93
11. Bölüm: Acı Çekmenin Nedenleri (II)	103
12. Bölüm: Acının Öte Yanı Üzerine	113
13. Bölüm: Günbegün	123
14. Bölüm: Bilinmeyen	131
15. Bölüm: Tanrı'nın Bekleme Salonunda (I)	139
16. Bölüm: Tanrı'nın Bekleme Salonunda (II)	146
17. Bölüm: Tanrı Suskun Olduğunda	154
18. Bölüm: Değişim Zamanında Tanrı'ya Güvenmek	162
19. Bölüm: Gerçekten Değişmek İstiyorum	171
20. Bölüm: İnsanları Değiştiren Tanrı'ya Güvenmek	180
21. Bölüm: Kuşkuyla Başa Çıkmak	188
22. Bölüm: Ne Kadar Deneyimlisiniz?	196
23. Bölüm: Her Şeyi Tanrı'ya Adamak	203

GİRİŞ

Yazmak üzere Tanrı'ya güvenme konusundan daha önemli bir konu düşünemiyorum. Güvenmek yaşamsal bir konudur çünkü bir kez Tanrı'ya güvenmeyi seçtik mi, inanılmaz ve sayısız yararlarını görürüz. Tanrı'ya Güvenme, O'nu onurlandırmanın en yüce yollarından biridir.

Bu kitabın daha en başından vurgulamak isterim ki güvenme Tanrı'ya borcumuz olan bir gereklilik değildir; O'nun bize sağladığı bir ayrıcalıktır. Bizler Tanrı'ya güvenmeye çağırıyoruz ve bunu yaparak kendimize esenlik, sevinç ve meyve veren bir yaşamın kapısını açıyoruz.

Yaptığımız her şeyin içine bir parça sağlıklı Tanrı'ya güven karıştırmak kaygı, vesvese, korku, sürekli akıl yürütme ve sınırlarımızı ve bedenimizi zayıflatan stresten uzak bir yaşam sürdürmemizi mümkün kılar. Örneğin ben, bu kitabı yazmama yardım etmesi için Tanrı'ya güveniyorum. Yani O'na güvenme konusunda bilmem gereken her şeyi bilmediğimin farkındayım ve O olmaksızın kitabı iyi yazamayacağıma eminim. Tanrı, her zaman ve her şeyde güvenimizi O'na bağlamamızı ister. Söz konusu çocukları olduğunda hiçbir şey Tanrı için ilgi göstermeyeceği kadar küçük değildir.

Bireyler kendine yeterlik ve bağımsızlık eğiliminde olduğu için, Tanrı'ya nasıl güvenilebileceğimizi öğrenmek, bizim için epey bir zaman alabilir. Bu zorluğun bir yanı insanların güvenilir olmadıklarını bize sıkça öğreten sevimsiz deneyimlerden kaynaklanır. Ne var ki Tanrı'nın yolları insaninkilerin çok üzerindedir ve O'nun sözü, O'nun yalan söyleyemez ve aldatamayacak bir karakteri olduğunu bize öğretmektedir.

Bu kitapta sizinle, sınırsız güvenilebileceğinizi ve akıl almaz bir imana sahip olabileceğinizi paylaşmayı umut ediyorum. Tanrı'ya tam

güvenme hedefimiz olmalıdır; sadece Tanrı'yı onurlandırdığı için değil aynı zamanda bizi şaşkınlığa uğratabilecek yararlar sağlayacağı için de Tanrı'ya güvenmeliyiz.

Tanrı'ya güvenmemiz O'nu hoşnut eder. İbraniler 11:6 der ki: "İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek imkansızdır." İman ve güven birbirlerine o kadar bağlıdır ki onları birbirinden ayıramayız. İman, Tanrı'yı yaşamlarımıza davet eden şeydir. O'nun varlığının yaşamımızda daimi olmasını sağlar ve bizi O'na çok güçlü bir şekilde bağlar.

Bir düşmanımız var; Şeytan. Şeytan sürekli olarak O'nunla ilişkiden ve bize sunduğu yaşamdan zevk almamızı engellemeye çalışır. Bizi korku, endişe, kuruntular, aşırı düşünme, stres, kuşku ve benzeri şeylerle ayartarak zihnimizi Tanrı'dan uzaklaştırır ve çaresizce kendimize iyi bakmaya çalıştığımız ben merkezli yaşamlar sürdürmemize neden olur.

Bu perişanlığın tek panzehiri Tanrı'ya tam güvenmektir. Bu kitabı okurken kendinizi ve sizi düşündüren her şeyi, her koşulda ve her zaman tamamen Tanrı'ya teslim edecek lütfu bulmanız için dua ediyorum.

Bu kitabı okurken ve çalışırken, Kutsal Yazılar'dan Yeremya 17:7 ayetini aklınızdan çıkarmayın.

*Ne mutlu Rab'be güvenen insana,
Güveni yalnız RAB olan insana!*

Peygamber Davut

1. BÖLÜM

Güven Nedir?

Endişenin başlaması imanın bitmesidir ve imanın başlaması endişenin bitmesidir.

George Mueller

Birine ya da güvenilirliği kanıtlanmış bir şeye her güvendiğimizde endişemiz ortadan kalkar. Dolayısıyla güvenmenin ne olduğunu ve nasıl güvenebileceğini öğrenmek çok önemlidir. Özellikle de Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmek istiyoruz.

TDK Türkçe sözlüğe güveni şöyle tanımlıyor: “Korku, çekinme ve kuşku duymadan inanma ve bağlanma duygusu.” Nedir Ne Demek uygulaması ise buna “sevinç” ve “mutluluk” sözcüklerini de eklemiş. RAB’be güvenen güvenlikte olur (bkz. Özdeyişler 29:25).

Güven, yüklerden, sıkıntılardan ya da kaygılardan uzak bir yaşam sürmemizi sağlar çünkü bir başkasının onlarla bizim yerimize ilgileneceğine inanırız. Sürekli olarak ağır bir yük taşıma duygusu yerine ruhlarımızda bizi çok iyi hissettiren bir hafifliğin sevincini yaşayabiliriz.

Güvenimizi Tanrı'ya bağlamak ve yüklerimizi O'na bırakmak, bunu yapmaya karar vermeyi gerektirir. Mezmurcu Davut, sıklık-

Güven, yüklerden, sıkıntılardan ya da kaygılardan uzak bir yaşam sürmemizi sağlar.

la “Tanrı'ya güvenmekten” söz eder. “Güvenmek” Tanrı'nın kendi sözünde, ne yapmamız gerektiği hakkında talimatlar verirken kullandığı, sıkça karşılaştığımız bir eylem sözcüğüdür. Türkçe çeviride ba-

zen “giyinmek” yani “içinde güvende olmak” olarak da görmekteyiz. Bunlardan bazıları, “yetkin birliğin bağı olan sevgiyi giyinin” , “yeni yaratılışı giyinmeyi öğrendiniz” , “esenlik müjdesini yayma hazırlığını giymiş” gibi ayet parçalarıdır (bkz. Koloseliler 3:14; Efesliler 4:24; 6:15). “RAB’be güven bütün yüreğinle” ayetinde ise doğrudan güven sözcüğü kullanıldığını görüyoruz (bkz. Süleyman’ın Özdeyişleri 3:5).

Kutsal Kitap, “Yükünü RAB’be bırak, O sana destek olur” (Mez-mur 55:22) demektedir. Yükünü RAB’be bırakma düşüncesini seviyo-rum, çünkü bıraktığın zaman senden gitmiş oluyor. Çoğunlukla ağır bir yürek ve yüklü bir zihinle yaşıyoruz ama Tanrı bizi güvenimi-zi O’na bağlamakla deneyim sahibi olunacak daha kaliteli bir yaşam sürmeye davet etmektedir. Noah Webster, güvenin zihnin dinlenmesi olduğunu söylemiştir. Elçi Pavlus da bunu desteklemiş, “Biz inanmış (güvenmiş) olanlar huzur diyarına gireriz...” (İbraniler 4:3) demiştir.

Sadece güvenmeye çalışmakla kalmayıp gerçekten Tanrı’ya güven-diğimizi anlamanın bir yolu, canlarımızın Tanrı’nın sadakatine bağlı olarak dinlenmesidir. Eğer Tanrı’ya güveniyorum der ama endişele-nerek ve kaygı içinde yükümün ağırlığını taşımaya devam edersem, o zaman yükümü Rab’be bırakmamışım demektir. İstiyor olabilirim. Çabılıyor olabilirim. Ancak tam olarak güvenmiyorum, demektir.

Bunu anlamak Tanrı’ya gerçek güvenin ne olduğunu öğrenmeme yardımcı oldu. Bu, sözlerden öte bir şeydir -yükümden özgürleşmek; ruhuma (zihin, irade, duygular) rahatlık verecek kararlı bir eylemdir. Gittiğiniz her yere beraberinizde taşlarla dolu bir heybe götürdüğünüzü düşünün. İşe, alışverişe, kiliseye hep onunla gidiyorsunuz ve yükünüz ağır. Yine de taşımaya devam ediyorsunuz. Şimdi de onu bırakmaya karar verdiğinizizi düşünün- bir an olsun düşünün, ne kadar daha iyi hissederdiniz ve her şey ne kadar kolay olurdu.

*Yükünüzü bırakmaya
bugün karar
verebilirsiniz.*

Kaygıları ve yükleri Tanrı’ya emanet etmek yerine taşımak böyledir. İşlev gör-meye ve yapmamız gerekeni yapmaya de-vam ederiz ancak yükün ağırlığı büyük bir stres kaynağı olur ve hayatımızı çok zor-

laştırır. Eğer bu seçimi yapmak isterseniz, O'na güvenerek yükünüzü bugün Tanrı'ya verebilirsiniz ve inanın bunu yaptığınıza çok memnun olacaksınız.

Birçok insanla karşılaşıyorum ki sorunlarıyla ilgilenmesi için Tanrı'ya güvendiklerini söylemekte acele ediyorlar, yine de korkulu, endişeli ve çaresizce ne yapmaları gerektiğini anlamaya çalıştıklarını ifade ediyorlar. Bu bana, Tanrı'ya güvenmeleri gerektiğine inandıklarını ve Tanrı'ya güvenmek istediklerini ama henüz bunu yapmadıklarını söylüyor. Tanrı'ya güvendiklerini söylüyorlar ama birçok şeyin kaygısıyla omuzları düşmüş haldeler.

Ben, Tanrı'yla ilişkimizin iyi yürümesinin en iyi yolunun O'nunla gerçek üzerinden ilişki kurmak olduğunu öğrenmişimdir. O gerçeği zaten biliyor ama bu, bizim yüzleşmemize yardım edecektir. Tanrı'ya güveniyorum diyerek zavallı ve endişeyle dolu yıllarımı heba ettim ve bu beni gerçekten de gerçek güvenin iyi meyve vereceğini fark etme- me yardımcı oldu. Güven, esenlik -anlayışı çok aşan- bir esenlik verir.

Eğer bir kişi Tanrı'ya bütünüyle güvenecek noktaya henüz gelmediyse en iyisi Tanrı'ya karşı bu konuda dürüst olmaktır. Markos 9. bölümde oğluna şifa arayan bir babanın öyküsü yer alır. İsa'dan, iman ettiğini ama imansızlığını yenmek üzere yardım istediğini söyledi (bkz. Markos 9:24). O'nun dürüstlüğünü hep sevmişimdir ve iyi haber şu ki bu adam mucizesine kavuşmuştur. Hepimizin zaman zaman imanımızın kuşkuyla karıştığı olmuştur. Umuyorum ki büyüyoruz ve her zaman Tanrı'ya biraz daha güvenmeyi öğreniyoruz. Ancak büyüme zaman alır ve eğer Tanrı'ya güveniniz yeterince mükemmel değilse, yargı altına girmeye de hiç neden yoktur.

Tanrı sözünü kırk yılı aşkın süredir öğretiyorum ama yine de geçen sene içerisinde Tanrı'ya güvenme hakkında çok şey öğrendim. Bu kitap üzerinde çalışırken ve araştırma yaparken çok daha fazlasını öğreneceğimi hayal ediyorum.

Tanrı'nın Karakteri

TDK Türkçe Sözlüğü güveni, “Korku, kuşku ya da çekinme duymadan inanma ve bağlanma duygusu” olarak tanımlıyor. Buna, “bir kimsenin ya da şeyin iyi, dürüst, yetkin olduğuna inanma” ifadesini de ekleyebiliriz. Güven, güvenilen kişinin karakteri hakkında bildiklerimize dayanır. Eğer kişinin iyi, adil, nazik, sevecen ve güvenilir olduğuna inanamıyorsak, o zaman güvenimizi ona bağlayamayız.

Bütün güvenimi Tanrı'ya nasıl bağlayabileceğim konusunda Tanrı'nın karakteri üzerine çalışmanın bana çok büyük yardımı olduğunu farkettim. Örneğin Tanrı'nın karakterine özgü yanlarından bir tanesi, O'nun adil olduğudur ve bu beni çok rahatlatıyor. Bu, O'nun her zaman yanlışları doğruya çevireceği anlamına gelmekte.

O'nun adalaletini hayatımda defalarca deneyimledim ve bana adil değil gibi görünen davranış biçimlerinde, buna sabredebiliyorum. Yanlış şeyleri Kendi zamanında ve Kendi yollarıyla doğruya çevireceğine ilişkin Tanrı'ya güvenebilirim. Hayat her zaman adil değildir ama Tanrı adildir ve yükümüzün ağırlığını bırakarak güvenimizi Tanrı'ya bağladığımızda, O bizim yerimize çalışır ve içinde bulunduğumuz duruma adalet getirir.

Adalet sağlaması yönünde Tanrı'ya güvenmek, bunu kendi kendime yapmaya çalışmaktan özgür bırakır. Tanrı, sözünde açıkça öcün O'na ait olduğunu ve Kendi halkının karşılığını O'nun vereceğini söylemektedir.

Çünkü, “Öç benimdir, karşılığını ben vereceğim” ve yine, “Rab halkını yargılayacak” diyeni tanıyoruz.

İbraniler 10:30

Tanrı'nın adaletini deneyimlemek için, durumu O'na devretmeyi istemeliyiz ve kendimiz başa çıkmayı reddetmeliyiz. İşin zor yanı da bu! Bana kalırsa ve sanırım bir çoğumuz için de öyledir, başarısızca kendi kendimize başa çıkmaya çabalamaktan helak oluyoruz. Ta ki

nihayetinde Tanrı'ya güvenmeye bir şans tanıyana kadar. Bunu bir kez yaptığımızda ve O'nun sadakatini tecrübe ettiğimizde daha sonra tekrar ve tekrar O'na güvenmek kolaylaşıyor. Tanrı'ya güvenmenin zorlayıcı yanlarından biri de bize anında istediğimizi vermemesidir. İman ve sabırla alırız Tanrı'dan. İmanımızı yeni seviyelere taşıyan genellikle bu bekleme sürecidir.

Tanrı iyidir, merhametlidir, kutsaldır ve naziktir. O lütfkârdır, O sadakatlidir ve doğrudur. Tanrı sevgidir! O değişmez, her zaman aynıdır ve biz O'nun, sözünde duracağına bel bağlayabiliriz.

Bizi sevdiğine ve sadece bize yardım etme gücüne sahip değil aynı zamanda yardım etmek isteyen birine güvenmek kolaydır! Tanrı bizlere yardım etmek istiyor ve bize düşen, yardım edeceğine güvenmektir.

Geçmişe dönüp hayatıma baktığımda, kesinlikle söyleyebilirim ki Tanrı sadıktır. Her zaman bizim için oradadır, O'nu görmediğimiz ya da hissetmediğimiz zaman bile. O'nun çalışmakta olduğuna iman ettiğimiz sürece, zamanı geldiğinde yaptığı işin kanıtını bize gösterecek ya da ortaya koyacaktır. Bekleme çok uzun gibi geldiğinde vazgeçmeyin, Tanrı'ya güvenmeye devam edin!

Ne zaman Tanrı'ya güvenmekte zorlansam, geçmişte benim için yaptıklarını anımsarım ve aynıısını yine yapacağına emin olurum. Kırk yıldan bu yana günlük tutuyorum ve geçenlerde 1970'lerden kalma bir yazıma rastladım. Tanrı'dan birkaç kurulama bezi istemişim. Dave ve benim hiç paramız yoktu ve ben Tanrı'ya güvenme macerama daha yeni başlıyor olduğum için, O'na küçük bir çocuk gibi yaklaşmış ve O'ndan istemişim. Birkaç hafta sonra çok da iyi tanımadığım bir hanım kapıma gelip, "Umarım deli olduğumu düşünmezsin ama sürekli Tanrı'nın benden sana birkaç yeni kurulama bezi getirmemi istediğini hissediyorum!" dediği zaman nasıl sevindiğimi tahmin edebilirsiniz. O kadar heyecanlandım ki, kendisine Tanrı'dan kurulama bezi istediğimi söyleyene kadar şaşkın haldeydi. Bu, Tanrı'nın güvenilirliği hakkındaki canlı deneyimlerimden sadece bir tanesi ve yıllar içerisinde daha birçoklarına tanık oldum.

Kutsal Kitap'ta okuyoruz ki Davut'un, Golyat adındaki devi öldürmesi gerektiği zaman ve herkes onun cesaretini kırmaya çalışıyor ve ona başarısız olacağını söylerken, Tanrı'nın, sadakatle yardım etmesi sayesinde daha önce aslanı ve ayıyı öldürdüğünü anımsadı. İmanı güçlendi ve Golyat'ı öldürmeye gitti (bkz. 1. Samuel 17:34-36).

Sizi, belki tam da şimdi, Tanrı'nın hayatınızda bundan önce sadakatini deneyimlediğiniz zamanların bir listesini yapmaya teşvik etmek istiyorum. Sizi temin edebilirim ki bu imanınızı besleyecek, hayatınızda süregelen ihtiyaçlarınız için Tanrı'ya daha kolay güveneceksiniz.

“Sadakat” sözcüğünün “güvenme, yaslanma” olarak tanımlandığını duymuştum. Tanrı'ya yaslanabiliriz. Sırtımızı dayayabiliriz! Bize, bizi asla terk etmeyeceğine, asla bırakmayacağına, her zaman bizimle olacağına söz verdi (bkz. Matta 28:27).

İhtiyacımız olduğunda O'nun bizimle birlikte olacağına ve yardım edeceğine güvenebiliriz (bkz. İbraniler 13:5). Denemelerden geçerken O bizimle birlikte ve her zaman yardım eder (bkz. 1. Korintliler 10:13). Ve herkes bizi terk ettiğinde O bizimle birlikte ve sadık kalır (bkz. 2. Timoteos 4:16-17).

Tanrı'nın karakterinin her bir yönü üzerinde çalışmak, O'na güvenmeyi öğrenmemiz için çok yararlı olacaktır. Kitap boyunca O'nun kişilik özelliklerinden daha da bahsedeceğim, ama aynı zamanda bu konuda başka kaynakları aramaya ve kendi çalışmanızı yapmaya sizi teşvik etmek istiyorum.

Güven Sahibi Olma

Güvenin, kendine güvenmek olduğunu söylerler! Kendimize güvendiğimizde hayatın ne kadar daha kolay olduğunu hepimiz biliriz. Bir şeyi yapabileceğimize inanmak, yaşamı cesaretle, sevinçle ve olumlu beklentiyle yaşamamızı sağlar. İsa inanlıları olarak güvenimizin O'nda olması gerekir. Hepimizin bazı alanlarda kendine güveni vardır. Ancak Tanrı'ya bel bağlayarak hayatın bütün alanlarında güven sahibi olabiliriz. Örneğin, bazen bir konferansta öğretirken ken-

dime güvenim tamdır, bazen de değildir. İşte böyle zamanlarda ancak ve ancak kendime ya da nasıl hissettiğime değil, Mesih'e güven duymayı seçebilirim.

Elçi Pavlus, insani özelliklere güvenmediğini ifade ettiği zaman gayet netti. Her ne kadar birçok doğal avantajı olsa da, güvenini bu dışsal şeylere bağlamadı. Üzerine basa basa güvenimizin Mesih'te olduğunu söylüyor (bkz. Filipililer 3:3). Güven, güvenilir olana bel bağlamaktır ve Mesih'e güven bizi rahatlatır! Kolayca çalışmamızı sağlar çünkü yapılması gerekeni yapabileceğimize inanırız. Güvenli hissetmemizi sağlayan Tanrı'ya güven, stresi, baskıyı, kaygıyı ve başarısız olma korkusunu kaldırır.

Kendimize güven “duymadığımızda” bile güven sahibi “olabileceğimizi” söyledim ve bu çok önemli bir noktadır. Duygular kaypaktır; her an ve sinyal vermeksizin değişebilirler, dolayısıyla duygularımıza güvenmek çok da akıllıca değildir.

Bir işe başvurmak isteyebilir ve başlangıçta özgüvenli hissedebilirsiniz çünkü gerekli becerilere sahip olduğunuza inanıyorsunuz. Ancak görüşmenin yarısına geldiğinizde görüşmeye alan kişinin sizden pek hoşlanmadığı duygusuna kapılabilirsiniz ve birden bu düşünce (ki doğru bile olmayabilir) özgüven duygunuzu kaybetmenize neden olur. Ne var ki, Tanrı'ya bel bağladıysanız, sizin iyiliğinize çalışacağına güvenebilirsiniz ve eğer sizin için doğru iş ise, işi alacağınıza inanarak görüşmeye güvenle devam edebilirsiniz.

Şeytan güvenli hissetmemizi istemez çünkü güven olmadan hayatta pek bir şey başaramayacağımızı bilir. Çok yetenekli, zeki, ve donanımlı insanların bile güvene ihtiyacı vardır. Bir uçak için yakıt neyse bizim için de güven odur: Uçağın uçuş kapasitesi vardır, yine de yakıtı yoksa yerde kalacaktır.

Eğer güvenimizi yanlış yere, insanlara ya da başka şeylere bağladıysak istikrarlı şekilde güvenli hissetmek olanaksızdır. Çünkü onlar değişkendir ama Tanrı hiçbir zaman değişmez ve asla yalan söylemez! O, sıklıkla belirsizlik sularında dalgalanan bir dünyada dayandığımız Kaya'dır.

2. BÖLÜM

Güven Rahat Verir

*Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin,
ben size rahat veririm.*

Matta 11:28

Güven tanımımızda, bir başkasının iyi karakterine dayanarak zihnin rahat etmesinden söz etmiştik. Zihin rahatlığı konusuna bir bölüm ayırmanın önemli olduğunu hissediyorum. Bu hepimizin çaresizce ihtiyaç duyduğu ve birçoğumuzun istediği bir şeydir. Yaşamlarımızda dikkatimizi gerektiren çok fazla şey var ve bunların hepsini bunalmadan düşünebilmek çok zor. Tanrı bize yardım etmek istiyor ancak biz her şeyi kendi başımıza yapmaya devam ettiğimiz sürece, bize zorla yardım etmeyecektir.

Tanrı sıklıkla bize yaşamdaki yükümüzü paylaşacak insanlar gönderir. Dave ve benim hizmette bizimle birlikte olan iki oğlumuz var ve Tanrı büyük bir hizmeti yürütme yükünü paylaşarak yardımcı olmak üzere onları bize verdi. Önceden bizim sorumlu olageldiğimiz şeyleri elimizden bırakmak ve oğullarımıza teslim etmek ilkin zor geldi. Bu bizim vermemiz gereken bir karardı ve bu bize büyük bir zihin ve iç rahatlığı verdi.

Çocuklarımız bizim yerimize ilgilendiği için artık düşünmemiz gerekmeyen birçok şey ve durum var. Ben artık öğretmek, yazmak, Kutsal Kitap çalışmak ve televizyon programımı yapmak üzere özgürüm. Şu anda oturup yazarken hizmetimiz içinde farkında bile olma-

dığı birçok şey olup bitiyor. Her zaman sonuçların iyi olduğunu görüyorum ama aynı zamanda oğullarımın bizi o sonuca götüren işlerin her yönünü iyi idare edeceklerine de güvenim var. Oğlum Dan daha dün televizyon programımızın artık Netflix’de yer aldığını söyledi ve ben hem şaşırdım hem de sevindim. Bu, daha çok insana ulaşmak için büyük bir fırsat ama her şey benim bizzat ilgilenmem gerekmeden halloldu çünkü hizmetin idari yönünü bir başkasına devretmiştim.

Oğlum David Tanzanya’da destek verdiğimiz ve gözetmenlik ettiğimiz bir projenin fotoğraflarını gösterdi. Yardım ettiğimiz daha çok insan olduğunu kutlama sevincine eriştim ancak bu projenin başarılı olması için yapılması gereken binlerce detay üzerine bir kez olsun kafa yormam ve endişelenmem gerekmedi.

Oğullarımız, aynı zamanda hizmet ortağımız ve hala çok çalıştığımız halde aşırı yük sahibi değiliz ve işe boğulmuyoruz. Kaygı ve düşüncelerin altında ezilmiyoruz. Zihnimiz rahat!

Tanrı, bizi şaşırtmaktan zevk duyar ve eğer bazı şeyleri O’nun güvenli ellerine bırakırsak sıkça bunu yapacaktır. Tanrı, yaşamlarımıza ortak olmak istiyor ve biz O’na izin verirse zihinlerimiz rahat olur. Kutsal Yazılar’a göre Rabbimiz İsa Mesih ile paydaşlığa çağırıyoruz. 1. Korintliler 1:9 şöyle demektedir:

Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih’le paydaşlığa çağıran Tanrı güvenilirdir (sadıktır, bu nedenle vaatlerini tutar ve güven verir).

Tanrı’yla ilişki, her gün Kutsal Yazılar’ı okumaktan, haftada bir kiliseye gitmekten, bağış ve ondalık vermekten ve belki birkaç iyi iş yapmaktan çok daha fazlasıdır. Bunları yapmak sadece dindarlıktır ama Mesih ile iman aracılığıyla sunulan zengin ve muhteşem ilişki, paydaşlık ve ortaklıktır. Tanrı bize yetenekler verir ve her zaman O’na güvenerek kullanmamızı ister. Aynı zamanda bizim başa çıkamayacağımız şeylerle başa çıkmaya hazırdır. Şöyle demek istiyorum: Elinizden gelenin en iyisini yapmak için yardım edeceğine güvenin ve gerisini O’nun yapacağını bilin.

Esenlik

Güvenimizi O'na bağladığımızda Tanrı esenlik verir. Gün boyu, aklımıza gelen birçok düşünceyle kaygılanır, kuruntu yaparız. Bu sabah çok sessiz ve benimle herhangi bir şey konuşmaya ilgi duymayan biriyle beraberdim ve düşüncelerim bir yöne doğru kaymaya başladı: Sanırım bu hanım benden pek hoşlanmıyor. Durumu değiştirmek için belki de “bir şey yapmalıyım” şeklinde hissetmeye başladım ama ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz olmadığı zamanlarda bir şeyler yapmaya çalışırsak, bu bizde her zaman stres, kaygı ve bazen korku yaratır. Yaşamınızda “düzeltmekten” kendinizi sorumlu hissettiğiniz ama ne yapacağınızı hiç bilmediğiniz şeyler var mı? Eğer varsa, bu sabah yaptığının aynısını yapabilir, dua edebilir ve durumu Tanrı'ya götürüp O'nun “düzelteceğine” güvenebilirsiniz. Sade bir duayla Tanrı'ya döndüm ve “Baba, _____ ile olan ilişkiyi benim ellerime bırakıyorum. Sana teslim ediyorum ve nasıl olmasını istiyorsan öyle olsun, diye dua ediyorum.” Bunu söylediğim anda esenliğim geri geldi.

Bundan bir süre sonra, çocuklarımdan biriyle konuştum ve duygusal olarak pek iyi olmadığını anlayabiliyordum. Ona herhangi bir şekilde yardım edip edemeyeceğimi sordum ama hayır dediler ve o anda şöyle düşündüm: “Ters giden bir şey var. Acaba ne oldu? Biriyle mi tartıştılar? Fiziksel olarak mı iyi değiller?” Sırt çantam ağzına kadar doluydu ve onunla bütün günü geçirmeye hazırdım, ta ki durumu Tanrı'ya verebileceğimi anımsayana kadar. Neler olup bittiğini ve ne yapılması gerektiğini yalnızca Tanrı biliyordu.

Dua ettim ve dedim ki, “Baba _____ iyi bir gün geçirmeye karar versin. Onlara ne kadar şanslı olduklarını göster ve üzülme yerine minnettar olsunlar.” Bundan kısa bir süre sonra bir mesaj aldım: “Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Seni seviyorum!”

Her gün buna benzer birçok şey hissedebiliriz. Tanrı'ya nasıl güvenebileceklerini ve kaygılarını O'na nasıl yükleyeceklerini bilmedikleri

sürece insanların aşırı stres altında olmalarına hiç şaşmamak gerek. Hayatımın yarısından fazlasını ben de öyle bir insan olarak geçirdim ama şimdi kaygılarından kurtulmayı bilen biri olduğum için çok minnettarım. Her konu hakkında O'nunla konuşarak Tanrı'nın günü sizinle geçirmesine izin verin. Dua sadece Tanrı'yla konuşmaktır, bu nedenle lütfen yapmanız gereken bir görev olarak görmeyin. Dua, Tanrı'yı yaşamlarımızın her yerine davet etmektir. Özellikle de esenliğimizi kaçırmaya niyetlenen ve bizde kaygı yaratan alanlara.

Sakın nasıl düşündüğünüz konusunda hiçbir seçeneğiniz olmadığına inanmak üzere kandırılmayasınız. Eğer zihninizdeki düşünceler kaygı vericiyse başka bir şey düşünmeyi seçebilirsiniz. Tanrı'nın sözü bize her engeli yıkmayı, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e bağımlı kılmayı öğretir (bkz. 2. Korintliler 10:5). Bütün gün boyunca, bütün yaptıklarım ve beni rahatsız eden her konuda İsa'yla konuşmanın, O'nunla paydaşlık içinde olmak, varlığından zevk duymak ve aynı zamanda O'ndan yardım almak için en iyi yollardan biri olduğunu anlıyorum.

“Sıkıntı diye adlandırılabilir bir durum yaşadığında İsa ne düşündü?” Kutsal Kitap'ta böyle durumlarla nasıl başa çıktığına ilişkin birçok örnek yer alır ve her bir durumda Göklerdeki Babası'na güvenmeyi seçmiştir. Çarmıh üzerindeyken ve terk edilmiş hissediyorken bile, “Baba ruhumu ellerine bırakıyorum!” dedi (Luka 23:46). Bu O'nun hayatının en zor anıydı ama yine de dayanılmaz acılar içerisindedeyken bile Tanrı'ya güvendi!

Kutsal Kitap bir de büyük bir fırtına başlayıp dalgalar yükseldiğinde İsa'nın teknedeki halini yazar. O'nunla birlikte olan öğrenciler ayartılmıştı, ürkek ve korku doluydu ama O teknenin içinde uyuyordu. O'nu uyandırıp nasıl korktuklarını ifade ettiklerinde İsa, “Neden korkuyorsunuz? Hala imanınız yok mu (Tam olarak güvenmiyor musunuz)?” dedi (Markos 4:40).

Tanrı bizden O'na güvenmemizi bekler! Bize bu seçeneği sunar ve kaygı duymaya ayartıldığımız her zaman bu seçeneği kullanmayı öğrenmemiz hikmetli olacaktır.

Ya İsteddiğimi Almazsam

Tanrı'ya güvenmeyi öğrenirken yaşadığımız zorlukların temel nedeninin istediğimizi alamama korkusu olduğunu fark ettim. Birçoğumuz, istediğimizi alacağımızdan emin olabilmemizin tek yolunun, kendi işimize kendimiz bakmamız olduğuna ikna edilmişiz. Bu korku bizi herhangi birine tamamen güvenmekten alıkoyar.

Ben, bencil ve istismarcı bir anne ve baba tarafından büyütüldüğüm için, kimsenin benim çıkarımı en iyi şekilde düşünceğini tam hissetmedim. Tavrım, “Eğer ben kendime iyi bakmazsam, kimse bakmayacak!” şeklindeydi. Belki bu tavır size de tanıdık geliyordu, belki beni olduğu kadar sizi de perişan hale getirmiştir.

Dave sık sık ona güvenmek istemeyişim nedeniyle bana kıırılmıştır ama ben, sadece kendi işine yarayacak bencil kararlar vermeyeceğine ikna olmamıştım. Beni sevdiğine inanıyordum ancak annemle babam da beni sevdiklerini söylüyorlardı ama sonunun neye vardığını gördüm. Tanrı'nın koşulsuz sevgisine inanana ve biri beni incitse bile Tanrı'nın beni iyileştirip rahatlatacağına farkına varana kadar kimseye güvenmeyi öğrenemedim.

Tanrı bize ilişkin düşünceleri ve planlarında daima bizim çıkarımızdan yanadır ve bir kez buna inandık mı O'na güvenebilir ve başkalarına güvenmeyi de öğrenebiliriz.

Tanrı'ya güvenmek her zaman istediğimizi alacağımızı garanti etmez. Yine de, istediğimizi almamamız sadece Tanrı'nın hakkımızda daha iyi düşünceleri olduğu içindir. Hayatımda birçok kez, kavuşmadığım şeyler istedim. Daha sonra farkına vardım ki Tanrı eğer bana o zaman istediklerimi verseydi benim için iyi olmayacaktı. Kendi adıma istediklerimizden çok, Tanrı'nın bize uygun iradesini istemeyi

Tanrı bize ilişkin düşünceleri ve planlarında daima bizim çıkarımızdan yanadır.

öğrenirken, her durumda esenlik sahibi olabiliriz. İsa Getsemani Bahçesi'nde acılar içinde ölümünden önce dua ettiğinde bize bu tutumun mükemmel bir örneğini göstermiştir. İsa şöyle dedi:

Baba, senin için uygunsa, bu kaseyi benden uzaklaştır. Yine de benim değil, senin istediğin olsun.

Luka 22:42

Esenliğimiz, anlamasak bile Tanrı'nın iradesinin bizim irademizden daha iyi olduğuna güvenmeyi isteyip istemememize bağlıdır. Özgür iradeyle doğduğumuz için, kendi hayatımızı kendimiz sürdürmeye ve irademizi yerine getirmeye çalışma seçeneğimiz vardır ama Tanrı'ya şükür başka bir seçeneğimiz daha var, o da Tanrı'nın iyiliğine ve egemenliğine güvenmektir. Yeşaya peygamber bunu şöyle ifade eder: "... Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak..." (Yeşaya 9:7) Tanrı'nın hayatlarımızda egemen olmasına ne kadar çok izin verirsek, esenliğin o kadar çok tadını çıkaracağız!

Yaşamınızın Sürücü Koltuğunda Kim Oturuyor?

Hayat istediğimiz gibi gitmediğinde ve Tanrı'ya güvenmediğimizde, direksiyonu O'ndan almaya çalışmak, O'na patronluk taslamak ve O'nu bir şeyleri kendi istediğimiz şekilde yapmaya zorlamak kolaydır. Böyle yaşayan her insan eninde sonunda duygusal ve ruhsal bir kuyuya düşecektir. O halde neden hayatımızı Tanrı'nın yönetmesine izin vermeyelim?

Yakın zamanda, günü beraber geçiren iki kız hakkında bir hikaye duydum. Biri sıkça bir şeyleri iyice düşünmeden, anlık yaşayan bir kızmış. O gün birdenbire arabayı süren kızla yer değiştirmek istediğine karar vermiş ve araba hareket halindeyken yapmaya çalışmış. Arabayı süren kız bir anlığına direnmiş sonunda maceraya katılmış ve hemen sonra yuvarlanmış ve kendilerini hasar gören arabayla birlikte bir hendekte bulmuşlar.

Ben size yaşamınızı Tanrı'nın sürmesine izin vermenizi öneriyorum. Sizi istediği yere götürürken direksiyonu O'ndan almaya çalışmayın. Bırakın O sizi yönetsin, siz de O'nu izlemeyi öğrenin. Bu yaşamın en akıllıca, en güvenli ve en doyurucu yoludur.

Şimdi okumayı bırakıp bazı sorular üzerine düşünmenin tam da zamanıdır:

- Yaşamınızın sürücü koltuğunda kim oturuyor?
- Esenliğin tadını tam çıkarabiliyor musunuz?
- Ne sıklıkla huzurunuzu bozan bir şey hakkında endişelenerek tüm gününüzü harcıyorsunuz?
- İstedığınızı alamama korkusu sizi Tanrı'ya güvenmekten alı koyuyor mu?
- Daha çok esenliğe aç mısınız?
- Hayattan daha çok zevk almak istiyor musunuz?

Bu sorulara dürüstçe cevap vermek, güven düzeyinizi anlamınıza yardım edebilir. Olması gerektiği kadar Tanrı'ya güvenmediğiniz sonucuna varırsanız, yargı altına girmenize gerek yoktur. Sadece kaygı duymak yerine güvenmeye şimdi başlayın yeter. Kutsal Yazılar'da ne diyor?

Sana güvendiği için
Düşüncelerinde sarsılmaz olanı
Tam bir esenlik içinde korursun.

Yeşaya 26:3

Size yeni bir dua şekli önermek istiyorum. Tanrı'ya, sadece sizin için ne yapmasını istediğinizi söylemek yerine, önce ne istediğinizi söylemeyi ve ardından şu sözleri eklemeyi deneyin: “Ama Rab, eğer bu benim için iyi değilse, lütfen istediğim şeyi bana verme!”

Hayatımda (muhtemelen sizin hayatınızda da) birçok zaman istediğim şeyi almak için çok çaba sarf ettim ama anladım ki istediklerim beni ne doyurabilir ne de tatmin edebilir, hatta durumumu daha da kötüleştirebilir. Birçoğumuz zaman zaman aslında paramızın yetmeyeceği şeyler almışızdır ve sonra borçlarımız yüzünden baskı altında hissetmişizdir. Ya da, farklı fıkirlere sahip olduğumuz bir konuda eşi-

mizle tartışmaya başlamış ama istediğimizi elde ettiğimizi düşündükten sonra, kendi isteğimize kavuşmanın yaşadığımız onca zihinsel ve duygusal perişanlığa değmediğinin farkına varmışızdır.

Ben, istediğimizi esenlikle alamıyorsak muhtemelen almaya değer olmadığını öğrendim. Kutsal Yazılar tarafından, bütün son kararlarımızı verirken Mesih'in esenliğinin yüreklerimizde hakem olmasını istemeye teşvik ediliyoruz (bkz. Koloseliler 3:15). Yıllar boyu süren zihinsel ve duygusal karışıklığın ardından öğrendim ki esenlik, değerli bir meyvedir ve sahip olmak için elimizden ne gelirse yapmalıyız.

Tanrı'ya güvenmekte zorlandığınızı fark ettiğiniz zaman sorun kendinize: "Eğer Tanrı'ya güvenirsem istediğimi alamayacağımdan korktuğum için mi güvenmiyorum?" Eğer cevap evet ise güven ve esenlik yoksunluğunuzun nedenini tespit etmişsiniz demektir.

Kendi yolumuzda yürümek çokça değer buluyor. Kendini yüceltme peşinden giderken hayatımızı ne kadar çok harcadığımızıza inanmak zor. Yine de sonunda hiçbir şekilde tatmin olamıyoruz.

Eğer istediğimizi esenlikle alamıyorsak muhtemelen almaya değer değildir.

Yalnızca Tanrı'nın iradesi nihai olarak bizi tatmin etme yeterliliğine sahiptir. Bizler O'nun için ve O'nun amaçlarını gerçekleştirmek üzere yaratıldık ve buna sahip olmayan hiçbir şey bütünüyle kalıcı bir doyum sağlamaya yeterli olmayacaktır. Gençliğimizde istediğimizi elde etmenin hayatta en önemli şey olduğuna inanabiliriz ancak yıllar geçtikçe umarım daha çok şey öğreniriz ve seve seve "Kendi istediğimdense Tanrı'nın isteğinin gerçekleşmesini istiyorum" demeye yeterli deneyim sahibi oluruz. Tanrı'nın mükemmel isteğinden daha iyi bir yer yoktur!

3. BÖLÜM

Kime Güvenebilirim?

*... İnsana güvenen, insanın gücüne dayanan, yüreği
RAB'den uzaklaşan kişi lanetlidir.*

Yeremya 17:5

“Bugünlerde kimseye güvenilmiyor” yaygın bir ifadedir ve birçoğumuz zaman zaman bu ifadeyi kullanmaya ayardılmaktayız. Ne var ki, kimsenin güvenilir olmadığı doğru değildir ve herkesi çıkarıcı sanan biri olmak ve öyle düşünmek tehlikelidir.

Bugünlerde güvenilir insan bulmanın hayatımda hiçbir zaman olmadığı kadar zor olduğunu kolayca kabul edebilirim ancak güvenmezlik ve kuşkuyla dolu bir yürekle yaşamayı net bir şekilde reddediyorum. İnsanlar hakkında en iyi şekilde düşünmeye ve bana aksini gösteren bir neden vermedikleri sürece onlara güvenmeye karar verdim bir kere ve bu karar insanlarla ilgili deneyimlerime dayanmıyor.

Yedi yaşıma gelene kadar anne babama güvenemeyeceğimi anlamıştım çünkü onlar sadece kendileriyle meşgul ve son derece istismarcıydılar. Akralarımdan bana yardım etmelerini istediğimdeyse “Karışmak istemiyorum. Bu beni ilgilendirmez” gibi zayıf bir bahaneyle bana sırt çevirdikleri için onlara da güvenemezdim. Ergenlik ve genç yetişkinlik dönemine geldiğimde başka üzücü deneyimler bana adeta, “Kimseye güvenemezsin” diye çığlık çığığa bağırıyordu. On sekiz yaşında, sonu hapiste biten bir kapkaççı olmakla kalmayıp aynı zamanda sadakatsiz genç bir adamla evlendim. Eminim güvenilir insanlarla da tanışmışımdır ama beni yaralayan ve düş kırıklığına uğratan kişilere karşı o kadar öfkeliydim ki yalnızca buna odaklanmaya meylediyordum.

Yirmi üç yaşında Dave ile evlendim ve o noktadan başlayarak düzenli olarak kiliseye devam ettim. Artık “kilise ahalisi” ile ilişki içinde olduğundan bu insanlara güvenilebilirim, onlar tarafından incitilmezdim diye düşündüm ama baktım ki bu da tam olarak doğru değildi. Aslına bakılırsa, hayatımda yaşadığım en derin düş kırıklıkları Hristiyanlar tarafından meydana gelmiştir (Bazı okuyucularımın beni onayladıklarını neredeyse duyar gibiyim!). Siz de aynı şeyi yaşamış olabilirsiniz ve eminim insanların size neler yaptıkları hakkında anlatacağınız bazı sinir bozucu hikayeleriniz vardır.

Kendimiz de dahil bütün insanlar kusurludur ve eğer aksini düşünürsek kendimizi acı veren düş kırıklıklarına hazırlıyoruz demektir. İsa zayıflar için geldi, güçlüler için değil ve öyle olduğu için minnettarım. Sürekli olarak merhamete ve bağışlanmaya ihtiyaç duyuyorum ve bu, benim de cömertçe aynı şeyi yapmaya hazır olmam gerektiği anlamına geliyor.

Güven –ya da belki güvenmezlik– konusu bugünlerde ana başlıkları dolduruyor. Din adamları tarafından işlenen cinsel istismar iddiaları sıkça rapor ediliyor gibi görünüyor. Enron skandalı (ABD’de bir yolsuzluk skandalı ç.n) nedeniyle bütün hayat birikimlerini kaybeden insanlara ilişkin birçok şey duyduk. Güvenilebileceğimizi sandığımız politikacılara oy verdik ve verdikleri sözleri tutmayarak bizi düş kırıklığına uğrattılar.

İyi adamları kötü adamlardan nasıl ayırt edeceğiz? Kimin güvenilir, kimin güvenilmez olduğunu nereden bileceğiz? Kime güvenilebileceğimizi nasıl anlayacağız? Bu soruların kolay cevapları yok ve bazen bize bakmaya ve bizi donatmaya en kendini adamış kişilere bile güvenemiyoruz. Kilisesinde saygın bir diyakon olan babası tarafından istismara uğrayan genç kadına sorun yeter. Ailesi dahil herkes onun dürüstlük ve güvenilirliğin baş tacı olduğuna inanıyordu. Ama sonunda adamın namussuz ve kötü olduğu kanıtlandı.

Dr. Erwin W. Lutzer, “Kime Güvenilebilirsiniz” adlı makalesinde şöyle der:

İnsanlar neden güvenilmezdir? Mantıklı içgüdülerle hareket ettiğimizi düşünmeyi sevsek de aslında kendi bencil arzularımızla hareket ediyoruz. Ve hakkımızda iyi düşünülmesini istediğimiz için, dışarıdan görünen kişiliğimize özellikle özen gösteriyor, öte yandan yüreğimizin dürüstlüğünü tamamen ihmal ediyoruz. Aslına bakarsanız bazı insanlar sadece başkalarını kandırmakla kalmıyor aynı zamanda nihayetinde kendilerini kandırıyorlar. Tamamıyla kendimizi kandırdığımız zaman hastalıklı kendiliğimizi korumak için kötü ve çevremizdekileri yıkıma uğratan kişiler olabiliyoruz.

Evet, kime güvenebileceğimizi anlamak zordur. Sadakatsizlik boyumuzu aşmış. Çoğu üniversite öğrencisi sınavlarda kopya çektiklerini söylüyor. İşçiler işverenlerinden çalışıyor. Bu liste böyle uzar gider. İkincil ama aynı derecede sinir bozucu bir düzeyde kaliteli usta bulmak her zaman daha da zor hale geliyor. Randevularına sadık olma gibi basit bir konuda bile insanlara güvenmek nadir bulunan bir şey haline geldi. Ne yapmalıyız?

Herkese karşı tatsız ve güvenmeyen bir tavır takınarak, “Bugünlerde kimseye güvenilmiyor” mu demeliyiz? Yoksa bize güvenmememiz için yeterince neden vermedikleri sürece onlara güvenmeye karar mı vermeliyiz? Sadece bazı insanlar beni düş kırıklığına uğratabilir diye kuşkulu bir yürekle huysuz olmayı reddettiğim için, benim oyum insanlara güvenmekten yana.

Güvenin ama Gözünüz Açık Olsun

İnsanlara güvenebiliriz ama aslında yalnız Tanrı'nın sahip olduğu güveni verecekleri şekilde değil. İsa bundan söz etti ve Yuhanna bunu yazılarına kaydetti:

Ama İsa bütün insanların yüreğini bildiği için onlara güvenmiyordu.

Yuhanna 2:24

Kutsal Yazılar, İsa'nın kimseye güvenmediğini söylemiyor. Bunun yerine kendisini onların güvenine bırakmadığını ifade ediyor. Bu ne anlama gelir? İsa kendisini insanın onu asla düş kırıklığına uğratmayacağı düşüncesine kapılmadı. O'nu korumaları için kendini insanların eline tamamen bırakmadı.

İnsan hakkında kimsenin O'na bir şey söylemesine gerek yoktu.
Çünkü kendisi insanın içinden geçenleri biliyordu.

Yuhanna 2:25

İsa, insanın doğası ve taşıdığı zayıflık hakkında yeterince bilgilendirilmişti. İnsanın zayıflığını güçlendirmeye, onların başarısızlıklarını ve günahlarını bağışlamaya geldi. Eğer hayatımızda huzur istiyorsak, bizler de aynı şeyi yapmalıyız.

Aramızda başkalarını yaralayıp düş kırıklığına uğratmadığını, yaralanmadığını ve düş kırıklığına uğratılmadığını söyleyebilecek bir kişi bile yoktur. Bizler kişisel olarak insan doğasının zayıflığını deneyimliyoruz. Bilerek ve isteyerek kimseyi incitmek gibi bir niyetim olmadı ama bazen yapıyorum. İlişki içinde olmanın bir parçası da, düş kırıklığına uğramaya razı olmak ama yine de vazgeçmek yerine güven bina etmeye devam etmenin bir yolunu bulmaktır.

Ben de gözlerim sonuna kadar açık bir şekilde güvenmeye karar verdim. Bunun anlamı (Tanrı dışında) kimsenin beni asla düş kırıklığına uğratmayacağını beklemiyorum demektir. Hatta Tanrı'yla ilişkimde bile bazen, bazı şeyler umduğum gibi gerçekleşmediğinde başlangıçta düş kırıklığına uğruyorum. Ne var ki, benim düş kırıklığına uğramamla, Tanrı'nın beni düş kırıklığına uğratması arasında fark vardır. Düş kırıklığımanın nedeni kendi beklentilerimdir, Tanrı değil. Çünkü Kutsal Yazılar bize, umudumuzu Tanrı'ya bağlarsak, asla düş kırıklığına uğramayacağımızı öğretir (bkz. Romalılar 5:5).

Kusurlu Beklentiler

Düş kırıklığının ne kadarı bir başkasının ne kadarı bizzat kendimizin suçudur? Bence bu ilginç bir soru. Size Tanrı'nın bizi asla düş kırıklığına uğratmayacağını söyledim. Yaptığı ve yapmadığı şeyler nedeniyle düş kırıklığına uğrayabiliriz çünkü beklentilerimiz kusurludur. Tanrı'nın istediği şeyi istemek yerine, O'ndan kendi istediğimiz şeyi istemiştir.

Bir kişinin sizi asla incitmeyeceğini ve düş kırıklığına uğratmayacağını beklemek kusurlu bir beklentidir çünkü insan mükemmellikten yoksundur, o kadar. İnsanların ne istediğimizi ya da nasıl hissettiğimizi bilmesini bekleriz ve öyle olmadığında düş kırıklığına uğrarız. İnsanlar bizi anlamadığı için düş kırıklığına uğrarız ama ben neden tamamen doğasında öyle hissetmek olmadığı halde sırf Dave beni anlamakta kusurlu diye düş kırıklığına uğrayayım? Onun kişiliği benimkinden farklı ve benim için gerçekten önemli olan şeyler onun için kayda değer şeyler değiller. Aynısı benim için de geçerli. Ona nasıl hissettiğimi açıklayabilirim ve o da bana empati duyabilir, çünkü beni seviyor. Ama yine de kişisel deneyimle nasıl hissettiğimi bilemez çünkü öyle bir referans noktası yoktur.

Eğer bir kadın tamamen anlaşılma istiyorsa, tercihen benzer kişilikte bir başka kadınla konuşsa daha iyi olur. Eğer Dave gerçekten ilgili biriyle spor hakkında tartışmak istiyorsa, benimle konuşmasının bir anlamı yoktur. Saygım nedeniyle ilgileniyormuş gibi yapabilirim ama onun heyecanını anlayamam çünkü en yalın şekliyle hiçbir zaman öyle hissetmedim ve muhtemelen hiçbir zaman da hissetmeyeceğim.

Ben bunu yazarken Dave ile elli yıldır evliyiz ve evliliğimizin başarıyla yürümesinin nedenlerinden biri çok zaman önce verme becerimiz olmadığı alanlarda birbirimizden bir şey beklememenin önemini öğrenmiş olmamızdır. Nezaket icabı, ihtiyacı olan bir başkasına vermeyi öğrenebileceğimiz bazı şeyler vardır ancak imkansız olan bazı şeyler de vardır. Dave benim hayattan zevk almamı ister ve biliyor ki içten kendim olma özgürlüğüne sahip olmadan bunu yapamam, do-

layısıyla olmamı dilediği kişi yerine beni kendim olarak kucaklıyor ve bundan zevk alıyor. Ben de onun için aynıısını yapıyorum. Bu noktaya varana kadar epey yıl geçti ve bu şekilde olana kadar kusurlu beklentilerden kaynaklanan çok acı ve düş kırıklığı hissettik.

İsa, öğrencilerinin kendisini düş kırıklığına uğratacağını biliyordu, dolayısıyla öyle yaptıklarında hazırlıklıydı ve eylemleri nedeniyle yıkırma uğramadı. Yahuda O'na ihanet etti. Petrus O'nu reddetti, en zor zamanında, O'nunla birlikte dua etmelerini rica ettiği zaman dua etmek yerine hepsi birden uyudu ama yine de onları tamamen sevmeye devam etti. "Beni yaraladınız, ben de bir daha asla size güvенеmeyeceđim" gibi kötü gözle bakan bir tavır sergilemedi. Kusurlu beklentileri yoktu.

İnsanların doğru olanı ve bizi incitmemek adına ellerinden geleni yapmalarını beklemek yanlış değildir ama aynı zamanda biz de onlardan asla yanlış yapmamalarını beklememeliyiz. İnsanlar kusursuz değildir, o kadar!

Planlarım beklediğim gibi gerçekteleşmediği için yıllarımı çoğu zaman düş kırıklığına uğrayarak ve insanlara bozularak geçirdim, ta ki çok az istisna dışında hiçbir günün tam olarak umduğumuz gibi geçmeyeceğini öğrenene kadar. şimdi planlanmamış şeyler üzerine plan yapıyorum ki esenliğim korunsun. Hiçbir zaman unutmayın; her gün bazı planlanmamış şeyler için plan yapmak hikmetlidir.

*Her gün bazı
planlanmamış şeyler için
plan yapmak hikmetlidir.*

İyi Tarafına Bakın

Hep güvенеmeyeceđimiz insanlar hakkında konuştuk peki ya güvenelebileceği defalarca kanıtlanmış olanlar? Dediğimiz gibi kimse kusursuz değildir ancak dünyada doğruluk ve dürüşlükle dolu, öne çıkan inanılmaz insanlar vardır. Onların sözlerini tutacağına ve güvենimizi bilerek sarsmayacağına bel bağlayabiliriz.

Onlardan birkaçını tanıdığım için ayrıcalıklı hissediyorum ve minnettarım. Canım yandığında ve o eski “hiç kimseye güvenemezsin” tavrı yüreğime yeniden geri döndüğünde, hala yüreğime umut veren bu nadir insanları düşünürüm.

Sorunun olumlu yanına bakmak her zaman tatsız, olumsuz yanına bakmaktan çok daha iyidir. Biri bize huzur verir, diğeri huzurumuzu kaçıtır, o zaman neden iyi tarafına bakmak için elinizden geleni yaparak hayatınızı olabildiğince iyi hale getirmeyesiniz?

Ayırt Etmek

Kutsal Ruh'un ruhları ayırt etmek dediğimiz bir armağanı var (bkz. 1. Korintliler 12:4-11). Bu, Tanrı'dan gelen, zaman zaman kimin iyi kimin kötü olduğunu anlayabilmemizi sağlayan bir ruhsal armağandır. Ruhları ayırt etme armağanı için Tanrı'ya sık sık dua ederim. Tanrı bana, kişide ters bir şeylerin olduğunu, doğal olarak bilebileceğim bir neden olmadığı halde gösterebilir. Geçenlerde yeni tanıştığım bir kişiye karşı böyle hissettim. Onu ne zaman görsem, sana güvenmiyorum diye düşünüyordum. Önce kendimi kuşkucu ve eleştirel olmakla suçladım ama sonra iki ayrı kişi iki ayrı olayda bana sorguladığım kişinin görüldüğü gibi olmadığını söyledi. Kendini Tanrı'ya uygun yaşamaya güçlü şekilde inanan ve gerçekten Tanrı'ya bağlı biri gibi gösteriyordu. Ama gündelik hayatında öyle biri değilmiş.

Yine yakın zamanda bir çalışanımda ters bir şeyler olduğunu hissettiğim bir deneyim yaşadım. Ne olduğunu bilmiyordum ama işte onunla birlikteyken kendimi rahatsız hissediyordum. Birkaç ay sonra işini doğru düzgün yapmadığını, açığa çıkması gereken şeylerin üstünü örttüğünü öğrendim. Zaten bir şeylerin doğru olmadığını sezmiş olduğum için yaşadığım düş kırıklığı o kadar yoğun değildi ve duruma tamamen şaşırmamıştım. Ruhları ayırt etme yanlış insanlarla ilişkide bulunmamızı engelleyebilir ve aynı zamanda bir şeyler meydana gelmeden bizi hazırlayabilir.

Bir şeylerin doğru gitmediği hissine kapıldığım ya da biriyle kendimi rahat hissetmediğimde asla sadece hissiyatıma güvenmem çünkü yanılmış olabileceğimi biliyorum ve kimseyi yargılamak ya da bir his nedeniyle kalbimi kimseye kapamak istemem. Ama bu beni daha dikkatli hale getirir ve kişiye daha yakından bakmamı sağlar. Eğer bir sorun varsa Tanrı'nın açığa çıkarması için dua ederim ki O zaten her zaman ortaya çıkarır. Ruhları ayırt etmek için dua edin. Sizi yanıltılmaktan ve belki de acıdan esirger.

Gerçekten ruhsal kişi, ruhları ayırt eden kişidir.

Ruhsal kişi her konuda yargı yürütebilir, ama kimse onun hakkında yargı yürütemez.

1. Korintliler 2:15

Tanrı'ya Güven

İnsanlara her zaman güvenemesek de Tanrı'ya her zaman güvenilebiliriz! Göklerdeki Babamız defalarca O'na teslim ettiğimiz her şeyde güvenilir olduğunu kanıtlamıştır.

Ele almamız gereken bazı sorular olduğunun farkındayım. Örneğin: Eğer Tanrı güvenilir ve egemen ise, insanların hayatlarındaki bazı dehşet verici durumlarda neden bir şey yapmıyor? Acımızı ortadan kaldıracak ama kaldırmayan birine nasıl güvenilebiliriz? Hatta iyi insanların başına neden kötü şeyler geliyor? Çok kötü biri olan babam 83 yaşına kadar yaşadı ama ben geçenlerde 37 yaşında bir eş ve iki gencin annesi olan bir Hristiyanın cenazesine katıldım. Neden iyiler genç yaşta ölürken bazen kötü insanlar çok uzun bir yaşam sürüyor?

Bunların bazı cevapları var ama bizim sahip olduğumuz cevaplar bile bazılarını tatmin etmeye yeterli olmayabilir. Bu konuları kitabın ilerleyen bölümlerinde kusurlu yeteneğim dahilinde en iyi şekilde ele alacağım ama bir kez daha söylememe izin verin, Tanrı'ya güvenmek her zaman cevaplanmamış sorularımız olması ama yine de hala ve her

koşulda O'na güvenmeyi gerektirir. Tanrı'ya sınırsız güvenmenin bir parçası da cevapsız sorularımız olduğunda Tanrı'ya güvenmeyi bırakmamak demektir. Cevabı bilmeyebiliriz ama, Rab'bin bildiğine iman ederek rahat bulabiliriz.

Tanrı'ya güvenmek bir ayrıcalıktır; istersek yapabileceğimiz bir seçimdir. Birçok şeyi sorguladığım yılların ardından Tanrı'ya güvenmeye karar verdim çünkü benim için mutlu olmamın bunun haricinde herhangi bir başka yolu yoktur. O'nun güvenime layık olduğuna inanıyorum. Güvenimi bir başkasına ya da başka bir şeye bağladığım oldu ancak tamamıyla güvenilmeye layık olabilecek kadar kusursuz birisi ya da bir şey bulamadım ve sadece Tanrı'ya tam olarak güvendim. Kendime güvenmeyi denedim ve tam bir felaketti. Başkalarına güvenmeyi denedim, bazı çok iyi insanlar olmasına rağmen gördük ki insan doğası kusurludur. Ne devlet ne hükümet ne borsa ne de emeklilik hesabım iyi seçenekler değiller. Bütün diğer seçeneklerimi gözden geçirdikten sonra Tanrı kazandı! Ben Tanrı'ya güveniyorum!

Ne kadar ilginçtir ki bu son cümleyi yazdığımda, içimden bir sevinç fişkırdı! Demek ki Tanrı'ya güvendiğimizde O da bizimle birlikte coşku duyar. Bundan hoşlanır ve halkının içinde yaşadığı için O sevindiğinde biz de seviniriz.

Eğer sevincinizin nereye kaybolduğunu merak ederseniz, ne kadar inandığınıza bakın. Pavlus, Romalılar'a, sevinç ve esenliğin imanda bulunduğunu yazmıştır (bkz. Romalılar 15:3). Bu ilkeyi kendi yaşamında değerlendirdim ve doğru buldum. Tanrı'ya güvendiğimde, sözüne ve vaatlerine iman ettiğimde esenlik ve sevinç hissediyorum ve hayatın tadını çıkarabiliyorum. Ama O'na güvenmediğimde, kuşku, korku, kaygı ve endişeyle dolu oluyorum. Stres altında hissediyorum ve bu omuzlarıma taşımak istemediğim bir yük koyuyorum.

Sadece iki seçeneğimiz var. Tanrı'ya güvenmek ya da Tanrı'ya güvenmemek. Bu, yarısını yapabileceğimiz ve bütün yararlarına sahip olabileceğimiz bir şey değil. Daha önce de önerildiği gibi, her şeyin üzerinde, Tanrı'yla dürüst olun. Rol yapmak bizi Tanrı'yla ilişkimizde hiçbir yere götürmez. Eğer Tanrı'ya güvenmekle ilgili bir sorunuzuz

varsa ve O'na güvenmek istiyorsanız, şöyle dua edin: “Baba, sana güvenmeyi öğrenmem için bana yardım edeceğine güveniyorum.”

Tanrı sizinle olduğunuz yerde buluşmak ve nerede olmanız gerekiyorsa oraya gitmenize yardım etmek istiyor. İşte Müjde'nin iyi haberi budur!

Baba, sana güvenmeyi öğrenmem için bana yardım edeceğine güveniyorum.

4. BÖLÜM

Kendi Gücüne Dayanma Akılsızlığı

*Herhangi bir şeyi kendi başarımız olarak saymaya
yeterliyiz demek istemiyorum; Bizi yeterli kılan Tanrı'dır.
2. Korintliler 3:5*

Tanrı'ya mı güvenmek, kendine mi güvenmek? Canlar bu sorunun üzerinde her gün düşünüp tartışıkça çeşitli dönemeçlerden geçerek devam eden asırlık bir çekişme. Hümanizm her zaman Tanrı'ya ihtiyaç duymaya karşı savaşmıştır.

Her insan ve kesinlikle her Hristiyan, yeteneklerini ellerinden geldikçe kullanmaya çaba sarf etmelidir ve bazı kararlar vermemiz gerekir. Ancak biz kendi hayatlarımızı yaşamaya çağırılmadık, canımızın istediğini yaparak Tanrı'yı yok sayıyoruz, ta ki çözemeyeceğimiz acil bir durumla karşılaşana kadar.

Kendi gücüne dayanarak kendi hayatını yaşama girişimi, sadece ve sadece zihinsel, duygusal ve bedensel çöküş, düş kırıklığı, belki öfke ve kesinlikle kafa karışıklığıyla son bulacaktır.

Yeşu 24:15 yapmamız gereken seçimi gösterir ve hala her bir imanlının en önemli seçimidir:

İçinizden Rab'be kulluk etmek gelmiyorsa ... ilahlara mı kulluk edeceksiniz, bugün karar verin. Ben ve ev halkım RAB'be kulluk edeceğiz.

Bugün dikkatinizi çekmek istediğim şeylerin en önemlisi, “Tanrı’ya güvenip güvenmeyeceğiniz hakkında kendi kararınızı verin ve dünyanın ya da herhangi birinin, yerinize karar vermesine izin vermeyin” olacaktır.

Tek ve biricik hayatınızı kime emanet edeceksiniz? Alfa ve Omega’ya, sonu başlangıçtan bilene mi? Yoksa bu dünya düzeninin ilahlarına ya da kendi gücüne dayanma ruhuna mı?

Tek ve biricik hayatınızı kime emanet edeceksiniz?

Kendi Gücüne Dayanma Nedir?

Kendi gücüne dayanma insanın para, pozisyon, güç, görünüş, mal ve benzeri dış etkenler aracılığıyla mutluluk sahibi olma girişimidir. Bu gibi şeylerin bizi mutlu edeceğine ikna olduğumuz zaman, tutkuyula onların peşinden gideriz. Ne var ki sonunda beklentimizi yerine getiremeyeceklerini keşfetmenin büyük düş kırıklığı ile karşı karşıya kalırız.

Birinden duymuştum, “İnsanlar bütün hayatlarını başarı basamaklarını tırmanmaya çalışarak harcıyor, ne var ki en yükseğe çıktıklarında merdivenin yanlış binaya yaslandığının farkına varıyorlar.” Ölme noktasına gelen birinin banka hesabını sorgulayacağına kuşku duyarım. Aileleriyle, dostlarıyla, arkadaşlarıyla ve umarım Tanrı’yla birlikte olmak isterler.

Kuşkusuz kendinizin ya da bir başkasının, “Kimseye ihtiyacım yok. Kendime bakabilirim” dediğini duymuşsunuzdur. Birkaç yıl ben de öyle ya da ona benzer bir şeyler söyledim ama şükrediyorum ki başkalarına gerçekten ihtiyaç duyduğumu ve çaresizce Tanrı’ya ihtiyacım olduğunu anladım. Böyle cümleler kuran insanlar genellikle başkaları yüzünden derin bir şekilde acı çekmiş, şimdiye kadar hiç İsa Mesih aracılığıyla Tanrı’yla gerçek bir ilişkiyle tanıştırılmamışlardır. Kendilerinden başka kimseye güvenmezler ve kendi gücüne dayanmanın yapabilecekleri en kötü seçim olduğunu henüz keşfetmemişler-

dir. Onları yaratan ve koşulsuz seven tek gerçek Tanrı'yla tanışmaya ihtiyaçları var.

Bir kişi, kimseye ihtiyacı olmadığını düşünebilir ama Tanrı bizi birbirimize ihtiyaç duyacak şekilde yarattı ve ister beğenin ister beğenmeyin, hayatta başkalarından destek almadığımız ya da onlarla ortak olmadığımız sürece tam kapasiteyle işlev göremeyiz. Bireyler olarak her birimizin becerileri ve yetenekleri var ama hiçbirimiz hepsine birden sahip değiliz. Tanrı bizi, bizde olmayanlara sahip kişilerle ilişki ağlarına sokar ve beraber çalışmayı öğrenirken, büyük şeyler başarabilir ve hayattan zevk alabiliriz.

Ne üzücüdür ki, bazı şeyleri bizim yaptığımız gibi yapmadıkları için kişileri eleştirerek sıkça zaman kaybederiz ve onları kabul etmek yerine reddederiz. Bu, yaşamlarımıza katabilecekleri şeyleri kaçırmamıza, onların da bizim katacaklarımızı kaçırmalarına neden olur. Hepimizin öğrenebileceği en önemli şeylerden biri, her bireyin ne denli değerli olduğudur. En az bizim kadar kusurlular; iyi ilişkiler zaman ve emek ister ve buna kesinlikle değer.

Biri tarafından yaralandınız diye herkesin sizi yaralayacağını varsaymayın! Güvenmek ve belki zaman zaman yaralanmak, kendinizi soyutlamaktan ve kalbinizi kimseye açmamaktan daha iyidir. İnsanlarla yaşadığım deneyimlerden ötürü kalbimin çevresine bir duvar ördüm ve herhangi birini içeri almaktan korkuyordum. İlişkide olduğum bazı insanlar vardı ama sağlıklı ilişkiler değillerdi çünkü iyi ilişki kurmaya harcadığım zamandan çok, reddedilmemekle uğraşmaya zaman harcadım. Şükürler olsun, Tanrı'yla ilişkim sayesinde ve O'nun sözünün gücüyle güvenmeyi yeniden öğrendim.

Biri tarafından yaralandınız diye herkesin sizi yaralayacağını varsaymayın!

Eğer yaralandıysanız, Tanrı yaralı yüreğinizi iyileştirmek istiyor. O, kalbi kırıkları iyileştirir ve onlara keder yerine sevinç verir (bkz. Yeşaya 61:7).

O çevrenizde bir koruma duvarı olacaktır. Tanrı, hiçbir zaman incinmeyeceğimizi garanti etmez. Acı çektiğimizde bizi teselli edeceğine, iyileştireceğine, yenileyeceğine söz

verir. Aşağıdaki ayetleri yavaşça okumaya ve üzerinde kafa yormaya zaman ayırın. Kendi gücüne değil Tanrı'nın gücüne dayanmayı öğrendiğim yıllar boyunca bana çok yardımcı oldular.

Her türlü esenliğin (desteğin, teşviğin) kaynağı olan Tanrı'ya, merhametli (acıyan ve sempati duyan) Baba'ya, Rabbimiz İsa Me-sih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun!

Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda (felaket, dert, acı) olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor.

2. Korintliler 1:3-4

Eğer Tanrı'nın yaralı ruhumu iyileştirmesine izin vermeseydim, başkalarına O'ndan yardım ve teselli almayı öğretemezdim. Tanrı'nın sizden yapılmasını istediği bazı önemli şeyler var ve yardım etmenizi istediği insanlar da var. Eğer hala yaralı ve geçmiş acılarınızda mahsur kalmış iseniz, bugün Tanrı'nın tesellisini ve şifasını almaya başlamanız için dua ediyorum. Sade bir şekilde Tanrı'dan ruhunuzu iyileştirmesini ve acılarınıza teselli vermesini isteyin.

Tanrı sadece sizi iyileştirmeyecek, kaybettiğiniz yılları da size geri verecektir.

Tanrı sadece sizi iyileştirmeyecek, kaybettiğiniz yılları da size geri verecektir. Tanrı, eğer güvenimizi O'na bağlarsak, eski sıkıntılarımız yerine bizi iki kat kutsayacağına söz verdi. Bütün bunlar bir gecede gerçekleşme de, Tanrı'ya güvenmeye ve Kutsal Ruh'la bütünlenmeye doğru çalışmaya devam ettikçe azar azar meydana gelecektir. Yeşaya 61:7 şöyle der:

Utanc [geçmişteki utanç] yerine iki kat onur bulacaksınız, aşağılanma yerine payınızla sevineceksiniz. Böylece ülkenizde iki kat mülk edineceksiniz; sevinciniz sonsuz olacak.

Tanrı'nın bu vaadi benim için ve tanıdığım birçok kişi için gerçekleşti. Eğer henüz hala bu deneyimi yaşamadıysanız, yaşayabilirsiniz. Tanrı'ya güvenmek, bu vaadi ve diğer başka vaatleri serbest bırakacak anahtardır.

Akılsızlar

Özdeyişler, bilgelik ilkelerini paylaşan bir kitaptır ve yazarı olan Süleyman, hem bilgeliğin hem de akılsızlığın sonuçlarını göstermek için epey zaman harcamıştır. Hem bilge adam, hem de akılsızlar için vaatler bulunmaktadır. Bilge adam, aklınıza gelecek hemen hemen her tür bereket vaadi alır: yönlendirme, koruma, uzun yaşam ve iyi sağlık, kişinin her yönü için zenginlik, terfi ve onur bunlara birkaç örnektir. Ama akılsızlar bunların tam tersini bekleyebilir.

Özdeyişler'de akılsız adam kendine güvenen ya da kendi gücüne dayanan biri olarak sıkça tanımlanır. Açık olmak gerekirse, kendi gücüne dayanan herkes akılsızdır ve böyle bir seçimin sonucu hiçbir zaman iyi değildir. Kendi gücüne dayanan kişi öğüt almaz. Kendi yollarının her zaman iyi olduğuna ikna olmuştur. Akılsıza verilebilecek en yüksek seviye utançtır (bkz. Süleyman'ın Özdeyişleri 3:35). Akılsız insanlar düşünmeden konuşur ve onları konuşma şekillerinden tanıyabilirsiniz. Doğruları küçümseyen alaycılar ve her şeyde hata bulan kişilerdir. Kötüyü sever ve iyi olandan nefret ederler. Akılsızın, kendi gücüne dayanan kişinin en yıkıcı kişilik özelliği gururdur. Kendi gururlarıyla aldanırlar ve Tanrı'yı dinlemeyi reddederler.

Sanırım dünyada birçok akılsız insan bulunduğunu söyleyebilirim ve eğer değişmezlerse akılsızlıklarının meyvesini toplayacaklar. Tanrı hakkında en heyecan verici şey, her ihtiyaç duyduğumuzda bize yeni başlangıçlar, taze umutlar vermesidir. Kimse, eğer öyle olmasını seçmiyorlarsa, sonsuza dek geçmişe tutsak kalamaz. Ben yıllarca kendi gücüne dayanan biri olmuşsam da Tanrı'nın yardımıyla değiştim, Tanrı'ya her zaman ihtiyaç duyduğumun son derece farkındayım ve insanlara da ihtiyacım var! Tanrı'nın hayatıma doğru insanlar yerleş-

tirdiğine güveniyorum ve sonra, beraberce güvenimizi Tanrı'ya bağladığımız zaman, inanılmaz şeyler meydana gelir!

Tamamen Hristiyan olarak yaşamaya adanmış kişiler bile zaman zaman akılsızca şeyler yapabilir. En azından ben yaptığımı biliyorum. Birkaç ay önce, üzerinde iyice düşünmeden uzun süreli bir vaatte buldum ve şimdi, keşke yapmasaydım, diyorum. Bu vaadi, Tanrı'dan gelen bilgeliği aramaya zaman ayırmak yerine duygularıyla vermiştim. Tövbe ettim ve Tanrı'dan sözümü tutabilmek için yardım istedim çünkü biliyordum ki bunu yapmazsam daha da akılsız olacaktım. Bu yanlış karar verme sürecinden çok şey öğrenebilirim.

Söylemek istediğim şey, hepimiz bazen akılsız oluyoruz ama eğer yüreklerimiz doğru yerdeyse, Tanrı yanlıklarımızdan iyi şeyler bile ortaya çıkarabilir. Zaman zaman akılsız olmak ve Tanrı'ya danışmadan bağımsız kararlar almak, kendi gücüne dayanan akılsız kişi olmak demek değildir.

Kutsal Yazılar'da akılsız kişinin kendine güvenen ya da kendi gücüne dayanan kişi olarak tanımlandığını öğrenmek gözlerimi açtı. Kendi gücüne dayanma, hayal edebileceğimizden çok daha büyük bir sorundur. Tanrı'nın vermek istediği bütün o yardımın önünü kapayan bir kapıdır. Eğer sadece kendimize güveniyorsak, bunun sonucunda aldığımız, Tanrı'ya güvenerek alacağımızın yanında minicik kalır.

Her Şeyi Kendiniz Yapmak Zorunda Değilsiniz

Kimseye değil kendine güvenmek taşıması zor bir yükür. Her şeyi kendiniz yapmak zorundasınız demektir. Vay anam vay! Sadece düşünürken bile yoruldum. Öyle olduğum zamanları hatırlıyorum. Güven tanımının bir parçası da bel bağlamaktır ve bu da bir başkasının gücüne dayanmak, yaslanmak, inanmaktır. Bir başkasının gücüne dayandığımız zaman, yolumuz hafıfleşir.

“Artık böyle yaşamaya devam edemeyeceğim” dediğinizi duyarsanız muhtemelen Tanrı'nın istediğinden fazlasını yapmaya çalışıyor-

sunuz demektir. Hepimizin sınırları var. Stres düzeylerimizi dikkate alırsak, bu sınırların neler olduğunun farkına varabiliriz. Çok ağır bir yük taşıyor ve her zaman yorgunluktan perişan haldeysem, sık sık şikayet ediyorum, insanlara karşı genellikle sabırsız ve huysuzsam, sınıırımı çoktan aştım demektir. Tanrı'dan ya da O'nun sağlayacağı birinden biraz yardım almam gerekir. Başkalarına yaslanmaya ihtiyacım vardır ama eğer güvenmeyi bilmiyorsa bu zordur.

Gerçekten yaptığımız her şeyi yapmamız gerekiyor mu? Yapılması gerekeni yapabilecek tek kişi gerçekten ben miyim? Yoksa sadece başkasına güvenmekten korkuyor muyuz? Belki de kimliğimizi (değerimizi) oluşturan şey “her şeyi yapan kişi” olmak mı? Bu sorulara dürüstçe cevap vermek, içimizi biraz deşmeyi gerektirir. Kendimizden saklanmakta ustalашmışız. Kaç kişi acaba kendisini gerçekten tanıyor, yaptıklarının arkasındaki motivasyonları gerçekten biliyordu? Bulaçığımız cevapları beğenmeyebileceğimiz için mi, her şeyi neden kendimizin yapması gerektiğini düşündüğümüzü sormaya korkuyoruz? Acıyla farkına vardığım şeylerden biri de şu; her şeyi kendim yapmam gerektiğini hissettim çünkü gururlu bir insandım ve benden başka hiç kimsenin yapılması gerekeni benim kadar iyi yapamayacağına ikna olmuşum (Ah işte bu zor geldi!).

Şu da var, hayatımda geçmişimden gelen bir reddedilme kökü vardı ve bu yüzden yardım isterken tereddüt ediyordum çünkü reddedilmekten korkuyordum. Yardım istediğimiz zaman, “hayır” cevabını almak pek hoş bir şey değil. Birçok başkaları gibi yaşamımın yüzeyinin altına bakmaktan korkuyordum ve öylece her şeyi kendim yapmaya devam ettim, ta ki çökme noktasına varana kadar. İşte ancak o zaman Tanrı'dan yardım istedim.

Eğer kendinizi ipin ucunda hissediyorsanız, dayanın ve Tanrı'dan yardım isteyin. Tanrı'dan yardım istediğimizde, önümüze her zaman sindirilmesi kolay olmayan kocaman gerçekler koyar. Gerçek bizi özgür kılar ama ancak kabul edersek ve dürüst olmak gerekirse bu da genellikle acıdır.

Benim için kolay değildi gururlu olduğumu kabul etmek. Kontrolcü olmayı seviyordum, kendi gücüme ya da benim “kimseye ihtiyacım yok” tavrıma güveniyordum ve bunlar hiç de Tanrı’ya uygun değillerdi. Tanrı bana bunları açtıkça, adeta ruhum parçalara ayrılıp sergileniyormuş gibi hissettim ve bu his çok rahatsız ediciydi ama gerçek beni özgür kıldı. Kabul etmek isteyen herkesi de özgür kılacaktır.

Şimdi sadece her şeyi kendim yapmamayı değil, her şeyi kendim yapamayacağımı da biliyorum. Aslında hiçbir zaman yapamazdım, siz de yapamazsınız.

Tanrı’ya güvenmek tamamen iyileşmenin başlangıcıdır. Başlangıçta her şey daha da kötüye gidiyor gibi görünse de, O’nun yollarına güvenmeliyiz. Bazen neden hastalıktan çok iyileşmenin daha fazla acı verdiğini anlamak zor ama konu ruhun işlerine gelince, genellikle durum bu. Ruhum hastaydı. Nasıl güvенеbileceğimi bilmiyordum. Korku içinde yaşıyordum. Sırt çantam ağır yüklerle ağzına kadar doluydu ve ben onu taşımaya devam ediyordum. Aslına bakarsanız geçmişten feyz alabildiğim için mutluyum çünkü şimdiki hayatımın ne kadar harika olduğunu görmeme yardımcı oluyor. Altında yaşadığım baskıyı ve şimdi ne kadar hafif ve özgür olduğumu hatırlayınca, Tanrı’nın gücü ve iyiliğine hayran kalıyorum.

Tanrı’ya güvenmek, tamamen iyileşmenin başlangıcıdır.

Eskiden nasıl olduğum hakkında konuşuyorum çünkü bence hala birçok insan oraya sıkışmış halde. Duam şu ki, bir başka kişinin de özgür kılındığını bilmek yorgun bir ruhun teşvik almasını sağlayacaktır ve hayatlarından “vazgeçip Tanrı’ya izin verdiklerinde” onlar için de aynı şey geçerli olabilecektir.

Size bakması ve yardım etmesi için Tanrı’nın gücüne dayanın, sırtınızı O’na yaslayın.

Günümüzde Tanrı’ya ihtiyacı olmadığını düşünen dünyadaki bütün o insanları düşündüğümde, her zaman şaşkınlık içinde kalıyorum. Eğer Tanrı, her anında benimle olmasaydı, hayatımın hiçbir amacı olmazdı. Tanrı bizi O’na ihtiyacımız olacak şekilde yarattı, dolayısıyla Tanrı’dan ayrı yaşayarak asla tamamen iyi işlev göremeyiz. Bazı in-

sanlar her şeye sahip olduklarını düşünerek kendilerini kandırabilir ancak onların da hesaplaşma zamanı gelecektir. Nihayetinde kendilerini tüketecekler ve umarım hayatlarına Tanrı'yı davet edecek kadar alçakgönüllü olabilecekler.

Eğer Kendi gücüne dayanma hakkındaki bu öğretişe herhangi bir yanıla ikna olduysanız ve yardıma ihtiyacınız varsa, isteyin yeter! Tanrı, yardım etmekte dünyanın bir numaralı uzmanıdır! O'nun Kutsal Ruh'u şimdi aramızdadır ve adı Yardımcı'dır (bkz. Yuhanna 14:26). Düşünün bir: Her zaman yanınızda bekleyen göksel bir yardımcınız var, neden O'na yapacak bir şey vermeyesiniz? Gerçekten de her şeyi kendiniz yapmak zorunda değilsiniz. Gerçek şu ki İsa yapılması gereken her şeyi zaten yaptı ve O'na güvenerek, iman ederek ve inanarak, rahat bir nefes alabilir, yükünüzden kurtulabilirsiniz!

Kendi gücünüze değil, Tanrı'nın gücüne dayanabilirsiniz.

5. BÖLÜM

RAB'be Güven ve İyilik Yap (1)

*Sen RAB'be güven, iyilik yap,
Ülkede otur, sadakatle çalış.
Rab'den zevk al,
O senin yüreğinin dileklerini yerine getirecektir.*

Mezmur 37:3-4

Mezmur 37:3-4 eğer Tanrı'ya güvenir, iyilik yaparsak bizi doyuracağını, dileklerimizi yerine getireceğini vaat eden Kutsal Yazılar'dan biridir. Bu, yiyeceğimizin olması ya da özellikle fiziksel dileklerimizle ilgili değildir. Yüreğimizin tatmin olması demektir. Bazı şeylerin değişmesini isteyebiliriz, ancak isterken Tanrı'da tatmin olan bir yüreğe sahip olabiliriz.

Tanrı'ya güvenme, Tanrı'nın çocuğu için büyük yarar sağlar. Sadece hayatta kalan değil, hayattan zevk alan kişiler olurlar. Unutmayın ki Tanrı'ya güvenme, yaptığımız bir seçim ve bir ayrıcalıktır. Ancak bundan tamamen yararlanabilmek için güvenmeye başka bir şey daha eklememiz gereklidir ve o şey "iyilik yapmak"tır.

Bu bölüm muhtemelen kitapta sizin için en önemli bölüm olabilir. Mezmur 37:3'te yer alan ilke hayatımda bana çok fazla yardımcı oldu ve sizin için de yaşamsal bir değer olduğuna inanıyorum.

Tanrı'ya güvenmek, dertlerimizi O'na yüklemek ve hiçbir şey hakkında endişe duymamak demektir. Ancak bu durum hiçbir sorumlu-

luğumuz olmadığı anlamına da gelmez. Genellikle arzu ettiğimiz şeyi almak için Tanrı'nın esinlediği bir eylemde bulunmamız gerekir. Bazı insanlar Tanrı'ya güvenme ya da Tanrı'nın önünde beklemenin pasif bir eylem olduğu yanlısına kapılırlar ki bu her şeyi Tanrı yaparken, kişinin hiçbir şey yapmaması anlamına gelir ama bu hiç de doğru değildir. Örneğin, iş bulmak için Tanrı'ya güvenen ama özenle ve sebatla iş aramayan kişi iyi bir sonuçla karşılaşmayabilir.

Pavlus, Efesliler'e mektubunda bunu çok iyi dile getirmiştir. Gerekli olan her şeyi yaptıktan sonra yerimizde durmamız gerektiğini söyledi (bkz. Efesliler 6:13). Burada "Tanrı'ya güvenme ve iyilik yapma" ilkesini görebiliriz. Ne yapman gerekiyorsa yap, ne yapabiliyorsan yap ve Tanrı'nın yapman gerekmeyeni ya da yapamayacağını yapacağına güven.

Her zaman ilk olarak yapmamız gereken şey, hayatımızın her alanında Tanrı'ya güvenmektir. Yapmamız gereken ikinci şey, Tanrı'nın yapmamız gerektiğini gösterdiği şeyi yapmaya hazır olmaktır. Benim bir ihtiyacım olduğu zaman, dua etme şeklimi değiştirmem gerekti. "Bunu benim için yapacağına güveniyorum Rab" demek yerine artık, "Rab bu durumla ilgileneceğine güveniyorum ve eğer yapmam gereken herhangi bir şey varsa, ne olduğunu bana göster" diyorum. Bir de böyle yapmayı düşünün. Bence bu, Tanrı'nın verebileceği herhangi bir talimatı dinlememiz gerektiğinin farkında olmamızı sağlar.

1 Ocak 2015'te, günlüğüme daha çok enerjiye ihtiyacım olduğunu ve daha çok enerjiye sahip olmayı deli gibi arzuladığımı yazdım. Bundan bir süre sonra, her gün yürümeye başlamam gerektiğini hissettim. Zaten bir spor eğitmeniyle haftada üç gün çalışıyorum ama şimdi yürüyüşü de eklemem gerektiğini düşündüm. Her gün bunun için gereken isteği ve yapabilirliği vermesi için kendimi Tanrı'nın ellerine bıraktım. Birkaç ay içinde günde 8 km kadar yürüyordum ve eskisinden çok daha enerjik hissediyordum. Dayanıklılığım artmış, zihinsel olarak daha uyanık hale gelmiştim. Bir de ödül olarak öncelikli niyetim o olmadığı halde biraz kilo vermiştim. Çok sevdim. Fazladan kalp egzersizi meğer tam da ihtiyacım olan şeymiş.

Tanrı'dan bana daha çok enerji vermesini istedim ve O bana yapacak bir şey verdi ama tabii bana istek ve yapabilme gücü de sağladı. Eğer Tanrı'ya gerçekten güvenir ve her ne isterse yapmaya hazır olursanız, hedeflerinize ulaşırken nasıl ilerlediğinizi görmenin sizi şaşkına çevireceğini garanti ederim.

Yakın zamanda başına gelen bir başka şey gözlerimle ilgiliydi. Gözlerim inanılmaz kuru ve bazen yanma yapıyor ve gerçekten canımı acıtıyor.

Tanrı'dan bana daha çok enerji vermesini istedim ve O bana yapacak bir şey verdi.

Tavsiye edilen bütün göz damlalarını kullandım. Uyuyacağım her yere havayı nemlendiriciler koyuyorum, yardımcı olsa da, yine de sıkıntı yaşıyordum. Özellikle çok kuru iklimlerde, ki hizmet sorumluluklarımın bir parçası olarak oralara gitmek zorundayım, daha da kötü oluyordu.

Daha önce birçok defa yaptığım gibi bu konu hakkında dua ettim ve bu kez Rab'bin içtiğimden daha fazla su içmem gerektiğini söylediği hissine kapıldım. Zaten çok su içtiğimi düşünüyordum! Birkaç kişi daha fazla su içmem gerektiğini söylemişti ama zaten öyle yaptığım için, durumumla ilgisi olmadığını düşünerek pek aldırış etmedim. Zihinlerimizin gururu yüzünden birinin yaptığı öneriyi dikkate bile almamak çok ilginç bir durum. (Bunu bir kenara yazmalıyız.) En azından bize verilen tavsiyeyi Tanrı'nın önünde gözden geçirmek ve ruhumuz onaylıyor mu diye bakmamız lazım. Tanrı bizimle sık sık insanlar aracılığıyla konuşur ama bizim de dinleyecek kadar alçakgönüllü olmamız gerekir.

Tanrı bizden vazgeçmediği için şükrediyorum. Bana insanlar aracılığıyla ne yapmam gerektiğini söylemeye çalıştığı halde, lütfederek bir kez de kendisi doğrudan söyledi. Özellikle seyahat ettiğim kuru iklimlerde olmak üzere genelde içtiğimin iki katı su içmem gerektiğini hissettim. Bunu yapabilmek için sekiz kez 500 ml şişe su içmem gerekiyordu! İşte ben de hepsini bir masanın üzerine dizdim ve içmeye başladım ve gözlerim kesinlikle daha iyi hale geldi. Tam geçmedi ama gerçekten de eskisinden çok daha iyi durumdalar. Bu kadar çok su

İçmek zor bir şey, hala her gün tam olarak yapmakta ustalaşmadım ama deneyimimden biliyorum ki yeni bir alışkanlık edinebilirim ve yaptıkça bugün zor olan şey yarın sadece yaşam biçimimim bir parçası haline gelecek.

Tanrı bizden vazgeçmediği için şükrediyorum.

Bir başka zaman, uyuyamıyordum ve sabahın körüne kadar sağa sola dönüp durduktan sonra Tanrı'ya, "Sorun nedir?" diye sordum. Çabucak dikkatimi o gün olan bir şeye çevirdi. Birine kaba ve nezaketsiz davranmıştım ve o anda Tanrı'dan af dilemem gerektiğini anladım ve öyle yaptım. Aynı şekilde kaba davranmış kişiden de en kısa zamanda özür dilemem gerekiyordu. Ondan sonra hemen uykuya dalmışım!

Hayatımın hedefi Tanrı'ya güvenmeye ve "iyilik yapmaya" devam etmektir. (İyilik yapmak, bir anlamda iyi olanı yapmaktır.) İyilik yapmak, Tanrı'nın bizi yönlendirdiği iyi olan şeyi yapmak ve bize açıkladığı her şeye hemen itaat etmektir. Bir sonraki bölümde bahsetmek istediğim, iyilik yapmanın bir başka yönü daha vardır ama gelin bu zamanı Kutsal Ruh'un gösterdiği yolu hemen izlemeyi öğrenmenin ne kadar önemli olduğuna ayıralım.

Yardımcımız

Yuhanna 14:16'da İsa'nın Gökler'e yükseldiği zaman, bize başka bir Yardımcı ve Teselli Edici yani Kutsal Ruh'u vereceğini söyler:

Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı (Öğütçü, Teselli edici, Aracılık yapan, Hakkımızı koruyan, Güçlendiren ve Destek olan) Gerçeğin Ruhunu verecek.

Yuhanna 14:16

İsa her zaman bizimle birlikte ve içimizde olması için Kutsal Ruh'u gönderdi. Kutsal Ruh Yuhanna 16:13'e göre bizim Rehberimiz'dir. Yaşamım boyunca benimle birlikte olacak bir Kutsal Yardımcı'ya sahip olma düşüncesine bayılıyorum ve umarım bu düşünce sizi de heyecanlandırıyor. Yaşamımızı yalnız sürdürmemiz ya da her şeyi yalnız yapmamız gerekmiyor çünkü yardımcı olan Kutsal Ruh her zaman burada, yanımızdadır. Bizi ne yapmamız gerektiğine yönlendirecek, bizi güçlendirecek ve yapabilir kılacaktır! Her zaman Tanrı'ya dayandığımıza emin olun çünkü O olmaksızın hiçbir şey yapamayız (bkz. Yuhanna 15:5). Güvenimizi İsa'ya bağladığımızda ve O'na güvendiğimizde, üzerimizdeki baskıyı kaldırır.

Eğer Tanrı sizden belirli bir eylemde bulunmanızı isterse, tam olarak ne olduğunu hemen bilmek mümkün olmayabilir. Eğer sabırla Tanrı'nın önünde beklerseniz, güveninizi O'na bağlı tutarsanız, iradesini size açıklayacaktır. Bir durumla ilgilenmesi için Tanrı'nın önünde bekliyordum ve payıma düşenin, durum hakkında olumlu konuşmam ve zamanı gelmeden önce, kaydedilen ilerleme için O'na şükretmem gerektiğini hissettim. Birkaç kez bizden gönülden bir bağış yapmamızı, başka zamanlarda oruç tutmamızı istediğini hatırlıyorum. Hala bazı zamanlarda sadece tapınarak beklememizi istiyor. Tanrı'nın nasıl çalıştığı ve bizimle nasıl konuştuğu hakkında önyargılı olmayın çünkü O'nun yolları sınırsızdır.

Tanrı konuştuğunda (yönlendirdiğinde ve rehberlik ettiğinde), genellikle yüreklerimizde yol almamız gereken belirli bir yön duygusu olduğunu kuvvetle sezer ya da aklımızdan hiç çıkmayan bir fikir ya da sanrı sahibi oluruz. Tanrı, gerçekten yönlendirilmek isteyenlere kılavuzluk edecektir! Bazen hata yaparak öğreniriz, yani eğer imanla yola çıkıp ne yapmanız gerektiği hakkında yanıldığınızı anlarsanız, vazgeçmeyin.

Tanrı'nın istemediği bir şey yaptığım zaman canımda ve ruhumda rahatsızlık hissederim. Eğer bu his devam ederse, başka bir yöne gitmem gerektiğini öğrendim ve onun ne

Tanrı, gerçekten yönlendirilmek isteyenlere kılavuzluk edecektir!

olduğunu bulmak isterim. Eğer Tanrı'nın isteğini yerine getiriyorsam, o zaman huzur, lütuf ve sevinç hissederim.

Hayatınızı kim kontrol ediyor? Eğer Tanrı'ysa, her şey yolunda gidecektir ama Tanrı değilse, o kadar da iyi gitmeyecektir.

Size Ne Derse Onu Yapın!

Sık sık bir konferansın sonunda yanıma gelip konuşmak isteyen genç kadının hikayesini anlatırım: Hafta sonunda birkaç başka kadınla birlikte zaman geçirmişler ve Tanrı'nın onlardan yapmalarını istediği ve yaptıktan sonra çaresizce istedikleri ilerlemelerin gerçekleştiğini nasıl gördükleri hakkında kişisel tanıklıkları paylaşmışlar. Bana "Joyce," dedi, "Tanrı'nın onları yapmaya yönlendirdiği her şeyi, Tanrı bana da açıkladı. Ancak arada bir fark var. Onlar Tanrı'nın yapmalarını istediği şeyleri yaparak sorunları üzerinde zafer kazandılar ama ben öyle yapmadım!" Kutsal Ruh'un gösterdiği yoldan gitmek, yaşamda ilerlemenin ve karşı karşıya geldiğimiz zorlukların üstesinden gelmenin anahtarıdır.

Şimdi, son derece sade bir şekilde anlatmak istiyorum! Yuhanna 2. Bölüm'de iyi bir örnek var. İsa'nın annesi Kana'daki düğünde şarapları kalmadığında bir mucize olsun istedi. 5. ayette hizmet edenlere döndü ve "[İsa] Size ne derse onu yapın" dedi. Eğer Tanrı'ya hayatınızın tam kontrolünü vermediyseniz, bunu yaşamınızın yeni hedefi yapmak ister misiniz? Eğer isterseniz asla pişman olmazsınız.

Kendinize içtenlikle sorun, "Gerçekten Tanrı'ya güveniyor muyum? Benden istediği şeyi mi yaptım yoksa O'na itaat etmeyi bir kenara mı bıraktım ve hala istediğimi elde edebileceğimi mi umuyorum?" Bir kimsenin Tanrı'ya güvenmesi ve O'na itaat etmeye razı olmaması mümkün müdür? Hiç sanmıyorum! Bu biraz keskin görünebilir ama doğru olduğunu düşünüyorum. O'nun söylediği şeyi yapacak kadar ya da gerek görülüyorsa hiçbir şey yapmayacak kadar O'na güvenmiyorsa, Tanrı'ya güvenme ruhsal bir düşünceden başka hiçbir şey değildir.

Ya Tanrı Hiçbir Şey Yapmamamızı İsterse?

Tanrı'nın bizden yapmamızı istediği ve yapmayı bırakmamızı istediği şeyler vardır. Bir zaman, eşimin değişmesini istemiştım ama Tanrı benden onu değiştirmeye çalışmayı bırakmamı istedi! Bir başka zaman, kendimi değiştirmek istedim ancak ne kadar mücadele etsem ve kendi çabamla yapmaya çalışsam da bir yere varamadım; Tanrı'yı beklemem, bende başladığı iyi işi tamamlayacağına güvenmem (Filibililer 1:6) gerekti. Tanrı'nın bırakmamı söylediği şeylerle aktif olarak ilgilenmek istiyordum ve benim için hiç de kolay olmadı.

Tanrı'nın yapmayı bırakmamızı istediği herhangi bir şey var mı? Benden kesinlikle zaman zaman bir şeyleri bırakmamı istemiştir. Hala hatırlarım, kocamla her kavga edişimde, son sözü söyleyenin ben olmasını isterdim ama Tanrı benden sesimi kesmemi istedi! Kendi fikrimi söylemeyi severim ama Kutsal Ruh epeyce sık bana kırmızı ışık yakar ve durup sessiz kalmamı hatırlatır.

Aranızdan hiç kimsenin benliğin işleriyle, kendi gücünüz ve yeteneğinizle başaramayacağınız bir şeyi "yapmaya" çalışarak kendinizi sıkıntıya sokmanızı istemem. Lütfen beni doğru anlayın, Tanrı'nın size yapmanızı ya da yapmamanızı gösterdiği şeylerden söz ediyorum.

Benim en sevdiğim Kutsal Yazılar'dan biri, Mezmur 46:10'dur ve şöyle der: "Sakin olun, bilin ki, Tanrı benim." Sakin olmak benim için aktif olmaktan daha zordur! Tanrı bizim aktif olmamızı ister ama aktif olarak O'nun iradesini gerçekleştirmemizi ister, kendimizinkini değil.

Bir yandan Tanrı'ya teslim etmiş olduğunuz bir durumla bizzat Kendisinin ilgileneceğine güvenirken, dua zamanınızı daha çok istekte bulunmak yerine, minnettarlığınızı sunmak için kullanmanızı istediğini hissedebilirsiniz. Hayatınızda birçok kez sadece dua edip beklemekten başka yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Bu özellikle dua ettiğiniz konu sevdiğiniz biri ile ilgiliyse doğrudur. Duanız, Tanrı'nın çalışmasına kapıyı açar ancak ilgili kişi yine de Tanrı'ya, içinde çalışması için izin vermek durumundadır.

Öyle zamanlar olur ki, birisi için çok uzun süre dua etmişimdir ve sonra artık Tanrı'dan devamlı bir şey istemeye yönlendirildiğimi değil, çalışmakta olduğu için O'na şükretmem gerektiğini hissetmişimdir.

İtaatin Gücü

“İmanım işe yaramıyor gibi geliyor, neden?” sorusuna takılan kalfaları karışmış insanlarla oldukça düzenli görüşürüm. Onlarla kısa bir süre beraber olduktan sonra, sıkça nedenini anlayabiliyorum. Şikayet ediyorlar, başkalarını eleştiriyorlar ve olumsuzlar! Bu gibi davranışlar Kutsal Ruh'un yönetimine itaate karşıdır. Konu tutumlarımız olunca Tanrı'ya itaat etmek yaşamsal önem taşır.

Düşmanın yani Şeytan'ın üzerinde gücümüz var ama bu yetkiyi kullanma ancak Tanrı'ya itaatle olur. İsa kesinlikle güçlüydü ama aynı zamanda itaatkârdı. Kutsal Yazılar, O'nun son derece itaatkâr olduğunu, ölüme bile boyun eğdiğini, O'na her adın üstünde olan adın bağışlandığını öyle ki İsa'nın adı anıldığında herkesin diz çökmesi gerektiğini söyler (bkz. Filipililer 2:8-10).

Birçok kişinin dualarının cevaplanmasına engel olan şey öfke ve kindarlıktır ve bundan vazgeçmeyi reddederler. Bize acı verenleri ve kimi “düşman” sayacağımız konusu Tanrı'nın sözünde bundan daha açık ifade edilemezdi. Net bir şekilde, dua ettiğimiz zaman, birine karşı bir şikayetimiz varsa, onu bağışlamamız gerektiği söylenir (bkz. Markos 11:25). Dolayısıyla eğer içimizden herhangi biri affetmeyi reddedebileceğimizi ve Tanrı'nın hala yüreklerimizde çalışacağını düşünüyorsa, yanılıyor.

Şimdi, sizi temin etmek isterim ki itaat yoluyla kurtulduğumuzu söylemiyorum. Kurtuluşu Mesih'in itaati sağladı. Kendi iyi işlerimizle değil, Tanrı'nın lütfuyla kurtulduk! (bkz. Efesliler 2:8-9). Yine de Mesih aracılığıyla kurtuluş armağanını alan kişinin, O'nu sevdiği için itaat alanında büyümek isteyeceğine gerçekten inanıyorum.

Anne babalar çocuklarının onlara güvenmesini ve itaat etmesini isterler, o zaman niye Tanrı'nın aynısını istemeyeceğini düşünelim? Sizi teşvik etmek istiyorum; zihninizi Tanrı'ya doğru yöneltin, her zaman Tanrı'ya güvenin, Tanrı'nın sizden istediğini yapın ya da istemediğini yapmayın (bkz. Koloseliler 3:2). Zaferli yaşamamızı sağlayan zaman zaman yaptığımız şeyler değil, devamlı olarak özenle ve sabırla yaptığımız şeylerdir. Birçok itaatsizliğe karışan az miktar itaat ile yaşamak, hala hoşnutsuz bir yaşam sürdürmek demektir.

Birçok itaatsizlikle karışan az miktar itaat ile yaşamak, hala hoşnutsuz bir yaşam sürdürmek demektir.

Kendinizi Tanrı'ya daha üstün bir itaat düzeyinde adayacak mısınız? Eğer kendinizi adarsanız, başarabilmeniz için lütfu da O verecektir. Şu anda Tanrı'ya bırakmak istediğiniz belirli şeyler var mı? Sadece kaygılar ve bunaltan düşünceler değil, O'nun iradesiyle uyumlu olmayan şeyler var mı? Yeniden başlayabilirsiniz! Yeni bir sayfa açabilirsiniz! Bırakın yüreğiniz sürekli "Benim değil, senin isteğin olsun!" diye yakarsın.

Gelin şimdi iyi olanı yapmanın ikinci bölümüne geçelim. Öyle ilginç şeyler paylaşacağım ki şimdiden sabırsızlanıyorum!

6. BÖLÜM

Tanrı'ya Güven ve İyilik Yap (2)

İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde biçeriz.

Galatyalılar 6:9

Tanrı'ya itaat etmenin ve Kutsal Ruh'un rehberliğinde yaşamanın "iyi olanı yapmak" olduğunu öğrenmiştik. Ama bu bölümde özellikle Tanrı'ya itaat etmek ve ihtiyacı olan insanlara yardım ederek iyilik yapmak üzerinde duracağız.

Elçi Pavlus Galatyalılar'a iyilik yapmaktan usanmamalarını söyledi. Onlara bütün halklara, özellikle de inanlı topluluğuna, bir durum olduğunda ve fırsat çıktığında iyilik yapmaları talimatını verdi! (bkz. Galatyalılar 6:10). Hem bizim başkalarına bereket olmamız hem de kendimiz bereket almamız için ihtiyacı olanlara yardım etmeyi her zaman fırsat bilmeliyiz. Bu konuya odaklanan insanlar mutlu olurlar.

İçtenlikle inanıyorum ki vermek, Tanrı'ya güvende köklenir. Bunu, Tanrı bizden istediği için yaparız ve O'nun maddi gereksinimlerimizi karşılayacağı vaadine güveniriz. Sebat ederek gayretle iyi işler yapanlar çok güzel şeylerle karşılaşacaklardır. Elçilerin İşleri 20:35, "... vermek, almaktan daha büyük bir mutluluktur" der. Kendimizden vermek, sevincimizi bolca artırır ve Tanrı'nın ihtiyaçlarımızı karşılamasını beklerken mutlu olmamızı sağlar. Yani, "Sorunlarım varken nasıl mutlu olabilirim?" diye merak ediyorsanız, cevap basit: Başkası için bir iyilik yapmaya odaklanarak, hep kendinizi düşünmekten vazgeçin. Tan-

rı'nın bize cevaplar vermesi için bütün gün boyunca kendi sorunlarınıza boğulmanız gerekmez. O'na isteklerinizi ve ihtiyaçlarınızı söyleyin, sonra siz başkalarına iyilik yapmaya odaklanırken, dileklerinizi gerçekleştireceğine güvenin.

Kutsal Yazılar'da en sevdiğim ayetlerden biri, Elçilerin İşleri 10:38'dir. İsa'nın Kutsal Ruh ile meshedildiğini söyler ve "İsa her yeri dolaşarak iyilik yapıyor, İblis'in baskısı altında olanların hepsini iyileştiriyordu..." der. Bize O'nun davrandığı gibi davranmak ve O'nun örneğini izlemek öğretildi ve işte ayetin dediğini yapmak bunun en iyi yoludur. Dünya, İblis'in baskısı altında yaşayan birçok insanla dolu ve bizler de tıpkı İsa gibi Kutsal Ruh ile meshedildik.

Her iyilik yaptığımızda, kendi ürünümüzün büyümesi için bir tohum ekmiş oluyoruz. Sakın, başkalarına iyilik yapmak için çok fazla sorununuz olduğu yanlışına kapılmayın. Bu yanlış sadece sonsuza dek sorunlarınızda sıkışıp kalmanıza neden olacaktır.

Bir haftasonu, bir konferansta, tam da bu konu –Tanrı'ya güvenme ve iyilik yapma– hakkında öğretiliyordum ki arenanın bulunduğu bölgede elektrik kesildi. Aslında açılış oturumundan bir saat önce kesilmişti ve günün geri kalanını iptal etmek, binlerce insanın ayrıldığını izlemek zorunda kalmıştık. Aynı gün bir-iki saat sonra elektrik geri gelecekti. Beklememiz ve konferansı ertesi gün başlatmamız gerekmişti.

Sakın, başkalarına iyilik yapmak için çok fazla sorununuz olduğu yanlışına kapılmayın.

Konferansta Tanrı'ya güvenme konusunda öğretilmeye çalışırken, Tanrı'ya güvenmem gerekiyordu! Zaten bir sorunu çözmeye uğraşırken, arena idaresi dışarıdaki reklam panosunu şu mesajla aydınlatı: "Joyce Meyer Konferansı İptal Edildi." Yardım ettiklerini sanıyorlardı ama sadece o akşam için iptal edildiğini, ertesi sabah başlayacağını söylemeyi unutmışlardı. Sürekli gözümün önüne o kocaman arenada boş koltuklara konuşacağım geliyordu. İçimde iyice dellenenmiş hissediyordum ama durmadan, "Tanrım, güvenimi sana bağlıyorum" diyordum ve sonunda çok güzel bir konferans gerçekleştirdik.

Öğretiş verdiğim sırada insanların Tanrı'ya güvenme ve iyilik yapmayı daha iyi anlamaları için destekleyici bir görsel kullandım. İnşa ekibimiz bir metre yüksekliğinde iki ilaç kutusu yaptılar. Birinin üzerinde "Tanrı'ya Güven" diğeri üzerinde "İyilik Yap" yazıyordu. Şişelerde aynı zamanda, sınırsız yedekleri bulunduğu ve hastanın istediği sıklıkla kullanabileceği yazıyordu. İkisinde de aşırı doz olamayacağı belirtiliyordu.

Her çeşit deneme, felaket, sıkıntı, sorun ve acılarla nasıl başa çıkılacağını öğretirken, "Belirtiler başladığında hiç vakit kaybetmeden bir doz 'Tanrı'ya güven' ve hemen bir doz 'İyilik Yap' alıyorum, dedim. Canlarımız için ihtiyacımız olan ilacın, Tanrı'nın bize karşı iyi olmasını beklerken, başkaları için iyi şeyler yapmak olduğunu anlamları konusunda bu örnek insanlara çok yardım ediyor gibiydi.

Tanrı'nın sözü, eğer dediğini yaparsak, canlarımıza bir ilaç gibi iyi gelir. İlacı almazsak bize bir yardımı dokunmaz ve Tanrı'nın sözü de eğer onu bilir ama yapmazsak bize bir yarar sağlamaz. Örneğin, eğer günah işlerseniz, insanların normal olarak yaptığını yapar, suçlu ve yargı altında hissedersiniz ya da bir doz "Tanrım beni affet" dozu alırsınız ve yüreğiniz iyileşir. Eğer biri sizi kırdı ya da size acı verdiyse, kızgın ya da acı içinde olmaktansa sağlıklı bir doz "Seni affediyorum" ilacı alıp günün tadını çıkarırsınız. Eğer Tanrı'nın sözüne canlarımız için bir ilaçmış gibi bakarsak hayatta karşılaştığımız her sorunla ilgili yardım alabiliriz.

Tekrar söylememe izin verin, ben Tanrı'ya güvenmenin ve iyilik yapmanın ruhlarımıza ilaç gibi geleceğine inanıyorum. İstedığınız kadar ve istediğiniz sıklıkla almanızı kuvvetle öneriyorum. Yine de sizi uyarmalıyım, bu ilaçların yan etkileri var! Bunlar esenlik, sevinç, istikrar, özgüven ve Gökler'deki ödüllerdir.

İyi İşlerin Nitelikleri Nelerdir?

İyilik yapmak, birine iltifat etmek ya da acı çeken bir insanı dinlemek kadar sade olabilir. İhtiyacı olan birine zaman ya da para vermek de iyilik yapmanın içine girer.

Kutsal Kitap yoksullara ve ihtiyaç sahibi olanlara yardım etmekle ve acı çekenleri teselli etmekle ilgili Kutsal Yazılar ile doludur. Aslında, iyi işler ve nezaket eylemlerinde bulunmayı “aramamız” gerektiğini söyler. Yani, başkalarına yardım etmenin yollarını aramalıyız.

Sakın kimse kötülüğe kötülükle karşılık vermesin. Birbiriniz ve bütün insanlar için her zaman iyiliği amaç edin.

1. Selanikliler 5:15

Bu dünyada yararlı olmak ve tatmin edici bir amaçla yaşamak istiyor musunuz? Charles Dickens, “Bir başkasının yüklerini hafifleten hiç kimse bu dünyada gereksiz değildir” demiş.

Tanrı sadece acı çeken insanlara yardım etmemizi değil ama aynı zamanda düşmanlarımıza bereket olmamız talimatını verir. Bunu neden yapmalıyız? Çünkü biz kötüyü iyilikle yeniyoruz (bkz. Romalılar 2:21). Elimize sıkıntı geldiğinde, insanlar canımızı yaktığında ya da kişisel ihtiyaçlarımız olduğunda elimize gizli bir silah verilmiştir - iyilik yapmak!

Biri bizi incittiğinde ya da bize haksız davrandığında yapmamız gereken ilk şey onlar için dua etmektir. Nasıl dua etmeliyiz? Tanrı'dan onları affetmesini ve O'nun, davranışlarından ne kadar hoşnutsuz olduğunu anlamaları için gözlerinin açılmasını isteyin. Eğer kurtulmamışlarsa o zaman kurtuluşları için dua edin. Bunu yapınca onlara kızgın olmanın huzursuzluğundan ve yaptıkları şey yüzünden huzusuzlanmaktan kendinizi özgür kılarırsınız. Hemen o anda onlara karşı farklı duygular beslemezsiz, ancak düzenli olarak dua ettiğiniz birine kızgın kalmak çok zordur.

Kendimizi her zaman iyi işler yapmaya vermeliyiz ama acı çekerken içe dönme ve başkalarına el uzatmayı bırakma gibi bir ayartı da vardır. Bu büyük bir hatadır. Her zaman iyilik yapmak önemlidir ama sorunlarınız olduğunda iyilik yapmak daha da önemlidir. İsa inanılmaz derecede acılı bir ölüm yaşıyordu, yine de Baba'dan O'nu çarmıha gerenleri bağışlamasını istedi ve yardım isteyen, O'nunla birlikte çarmıha gerilen suçluyu teselli etti (bkz. Luka 23:32-43). Sizi bilmem ama benim kendi sorunlarım olduğunda, başka insanlarla ilgili huy-suzluk yapmak işten bile değildir. Yine de yıllar içinde öğrendim ki bu, nazik olmak ve iyilik yapmak için en iyi zamandır. Sorunumuz olmadığında başkalarına nezaket göstermek ve iyi davranmak bir disiplin gerektirmez ancak acı çekerken Tanrı'ya güvenmek ve O'nun iradesini yerine getirmek çokça disiplin ister.

37. Mezmur'u çok severim ve sık sık okurum. 1-5 ayetleri bize hikmet verir: "Kötülük edenlere kızıp üzülme, suç işleyenlere özenme. Her şeyi O'na bırak, O'na güven, O kendi zamanında gerekeni yapar." Bir yandan beklerken, Tanrı'ya güven ve iyilik yap. RAB'den zevk al, O senin yüreğinin dileklerini yerine getirecektir.

Bunlar sadece kendimizi iyi hissettirmesi için okuyabileceğimiz Kutsal Yazılar değildir. Uymamız gereken talimatlar verir. Bu talimatlara uyduğumuzda sadece kendi ihtiyaçlarımız karşılanmakla kalmayacak, Tanrı'yı tanımayan insanlara da iyi bir örnek olabileceğiz.

Dünya Tanrı'ya ait olduğumuzu, yaptığımız iyi işlerden bilecek.

Dünya Tanrı'ya ait olduğunuzu, yaptığımız iyi işlerden bilecek (bkz. 1. Petrus 2:12).

En Büyük Buyruk

Tanrı'dan gelen her buyruk önemli ve büyüktür ama İsa, hepsinden en büyük ya da en önemlisinin, Tanrı'yı sevmemiz ve insanları da kendimiz gibi sevmemiz olduğunu söyledi (bkz. Matta 22:36-39).

İşte bu sevgiyle dünyanın O'nun öğrencileri olduğumuzu bileceğini de söyledi.

Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.

Yuhanna 13:34-35

İyi işler yapmayı konuşmadan sevgiyi tartışamayız çünkü sevgi ancak iyilik yapmakla somutlaşır. Sevgi sadece bir teori ya da yürekleri harekete geçiren bir vaaz konusu değildir; gerçek ve yaşanabilir bir şeydir. Sevgi görülebilir, hissedilebilir ve yaşamları değiştirmek üzere mucize yaratan güce sahiptir.

Dünya, sırf aramızdaki bütün o bölünmeler yüzünden tanıklığımızdan kuşku duyuyor. Eğer kilise bir birleşecek olsa, tanıklığımız inkâr edilemez olacaktır! Sevgi, birleşmenin bir yolunu bulur; ayrışma yolları aramaz.

Sevgi, birleşmenin bir yolunu bulur; ayrışma yolları aramaz.

Anlayışın var olduğu aile güçlüdür! Dave ve ben hizmetimizin başında yüreklerimizde anlaşmazlık olduğu sürece başarılı olamayacağımızı anlamıştık. Özenle ve sebatla bunu hayatımızdan çıkarmak için çok çaba sarf ettik ve birinci elden esenlik ve birliğin gücünü gördük.

Sakın ailenizde, yuvanızda, komşulukta, kilisede ya da işyerinde hiçbir anlaşmazlığın bir parçası olmayın. Sağduyulu kişi sabırlıdır, kusurları hoş görmesi ona onur kazandırır (bkz. Süleyman'ın Özdeyişleri 19:11). Tanrı'nın yollarında yürüyerek O'na onur kazandırdığımızda, O da hayatlarımızda bize açıkça onur kazandıracaktır.

Hayatı sevgiyle sürdürmek, duygularımızın ötesinde yaşamaya yardımcı olacak bazı günlük seçimler yapmamızı gerektirir. Her şeyi, hem "öyle hissettiğimiz için" hem de bu buyruğa uyarak yapamayız. Her zaman birine iyilik yapmaya

Sevgi sadece hissettiğimiz bir duygu değildir. Sevgi insanlara nasıl davranacağımız konusunda verdiğimiz karardır.

zaman ayıracak gibi hissetmeyebilirim ama her yaptığımda sevgiyle yaşıyorum. Sevgi sadece hissettiğimiz bir duygu değildir. Sevgi insanlara nasıl davranacağımız konusunda verdiğimiz karardır.

Sevgiyle yaşamaya devam etmeme yardımcı olan ayetlerden biri Matta 7:12'dir:

İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın. Çünkü Kutsal Yasa'nın ve peygamberlerin söylediği budur.

Eğer insanlara, onların bize davranmasını istediğimiz gibi davranırsak, davranışımızın değişeceğini anlamak kolaydır. Bu basit ve gündelik hayatımızda uygulayabileceğimiz bir talimattır. Birisine iyi davranmayı zorlaştıracak bir durum olduğunda, dürüstçe sorun kendinize, "Merhamete ihtiyacı olan kişi ben olsaydım, onun bana nasıl davranmasını isterdim?"

Günlerimiz sıklıkla sinir bozukluklarıyla geçiyor. Kalabalık bir alışveriş merkezinde belli bir park yeri için bekliyor olabiliriz ve birden bir araba belirir ve aynı yere çabucak park eder. Anında kızarız ve belki de bu kadar kaba oldukları için öfkemiz kabarız. Bağırabilir, korna çalabilir ya da Tanrısallığa yakışmayan başka şeyler yapabiliriz ancak bunların hiçbiri iyi hissetmemizi sağlamaz ve bizi onların düzeyine indirir. Eğer O'na güvenir ve iyilik yapmaya devam ederseniz Tanrı sizi bir şekilde bereketleyecektir!

Bütün bu sinir bozukluklarını ve planlanmamış olayları sizi öfkelenmek yerine iyilik yapmanıza olanak tanıyacak fırsatlar olarak görmeye başlayın.

Kutsal Kitap 1. Korintliler 13:4-8'de sevgiyle davranmanın bize çok güzel bir tanımı veriliyor. Lütfen aşağıdaki noktalar üzerinde biraz düşünün ve herhangi birinde gelişmeniz gereken bir alan var mı diye kendinize sorun.

- Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir.
- Sevgi kıskanmaz, övünmez.
- Sevgi böbürlenmez (kibirli değildir ve gururdan başı dönmez).
- Sevgi kaba (görgüsüz ve uygunsuz) davranmaz.
- Sevgi kendi çıkarını (haklarını) aramaz.
- Sevgi alıngan, huysuz, dargın değildir.
- Sevgi kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz.
- Sevgi haksızlığa sevinmez gerçek olanla sevinir.
- Sevgi herşeye katlanır.
- Sevgi herşeye inanır. Her zaman insanlardaki en iyiyi görür.
- Sevgi herşeyi umut eder, hiçbir zaman vazgeçmez, bırakmaz, umutla doludur, zayıf düşmeden her şeye dayanır.
- Sevgi asla son bulmaz.

Yoksullara Yardım

Kutsal Kitap'ın yoksullara yardım etmeye dair söyleyeceği çok şey vardır ve onlara yardım edenlere muhteşem vaatler verilmiştir. Bunlardan bir tanesi:

Yoksula acıyan kişi RAB'be ödünç vermiş olur, yaptığı iyilik için RAB onu ödüllendirir.”

Süleyman'ın Özdeyişleri 19:17

Elçi Yakup, “Baba'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır” dedi (Yakup 1:27). Gerçek dindarlık her zaman dışa dönük eylemlerle ifade edilmelidir çünkü Hristiyanlık insanın sadece yüreğini değil eylemlerini de etkiler. Tanrı verendir ve O'nunla ilişkisi olan herkes de verici olmak isteyecektir. Kutsal Ruh, Yardımcı'dır ve Kutsal Ruh'la dolu olan herkes de birer yardımcı olacaktır.

Kendimize, “Bir başkasına yardım etmek için ne yapıyorum?” diye sormak sağlıklı bir alıştırmadır. En son yardım ettiğiniz kişiyi hatırlıyor musunuz? Elbette gündelik etkinliklerimiz içinde genellikle ailemize yardım ederiz ya da Doğuş Bayramı’nda hediyeler veririz ama ben bunun ötesinde bir şeyden söz ediyorum. Vermek için yaşamaktan söz ediyorum. Sevinçli ve anlamlı bir yaşam ne aldığımızı değil ne verdiğimizimize bağlıdır. Kim bilir yardıma ihtiyacı olan kaç kişi tanıyoruz ve yardım edecek kişinin kendimiz olduğunu aklımızdan bile geçirmiyoruz... Bu zor soruları sormaya başladığımız zaman, kendimizi düş kırıklığına uğratabiliriz. Neyse ki ben kendimi düş kırıklığına uğrattığım zaman, kendimi yeniden “göreve atarım” ve doğru şeyi yapmaya başlarım.

Sizi, amaç edinerek ihtiyacı olanlara yardım etmeye teşvik etmek istiyorum. Onları arayın ve yardım etmenin bir yolunu bulun. Bir bahane bulup hiçbirşey yapmamak kolaydır ancak bu bir Hristiyan için uygun davranış değildir. Bakın size eskiden bulduğum ya da birilerinin bulduğunu duyduğum bahanelerin bir listesi:

- Çok meşgulüm
- Sorunları kendi suçu
- Benim kendi sorunlarım var
- Karışmak istemiyorum
- Ne yapacağımı bilmiyorum

Yardım edemememizin nedenlerini bulmak yerine neden ısrarla yardım etme yolları aramayalım? Tek başına yardım edemeyeceğiniz ihtiyaç sahibi birini tanıyor olabilirsiniz ama belki bir grup insanı beraberce çalışıp o kişiye yardım etmeleri için bir araya getirebilirsiniz. En azından yapmamız gereken şey dua ederek Tanrı’dan acı çektiğini ve ihtiyaçları olduğunu bildiğimiz insanlara nasıl yardım etmemizi istediğini göstermesini dileyebiliriz. Asla unutmayın ki birine her yardım ettiğinizde, kendinize de yardım ediyorsunuz.

Yakınlarda konferansımıza üç kadın katıldı ve üçüncü dünya ülkelerinde saatlerce yol kat etmeden suya erişemeyen ve oralarda ancak

kirli ve hastalıklı su bulan halklar için kuyular kazmak üzere yardıma ihtiyacımız olduğunu söylediğimi işittiler. Tam yedi yüz kuyu kazma ve köylerin nasıl değiştiğine tanıklık etme ayrıcalığına sahip olduk.

Bu üç kadın bir şey yapmak istedi ve böylece yirmi bir aileyi bir araya getirerek muazzam bir ikinci el eşya satışı yaptılar. Katıldıkları bir sonraki konferansa bir kuyu kazılması ve yanına bir kilise kurulması için iki bin doların üzerinde bağışla birlikte gelmişlerdi. Bu şekilde hem doğal su hem de Söz'ün sularını götürebildik. İkisi de yaşam verir!

Verin, size verilecektir. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız.

Luka 6:38

Bizi vermeye iten gücün, karşılığında bir şeyler almak olması gerektiğini sanmıyorum. Başkalarına yardım etme arzumuz nedeniyle vermeliyiz ama Tanrı'nın sözü, verdiğimizde, katlanarak birçok şekillerde bize geri döneceğini vaat etmektedir.

Eyüp çok radikal bir ifadede bulundu. Eğer ihtiyaç içinde olanlara yardım etmek için kolunu uzatmadıysa, kolunun omzundan düşmesinin, kol kemiğinin kırılmasının daha iyi olacağını söyledi.

Söz ettiğim Kutsal Yazılar benim hayatımda çok etkili oldu ve devam etmeden önce onları birkaç kez okumaya zaman ayırmanız için dua ediyorum. Hem benim hem de sizin acıyı hafifletme gücümüz var ve bunu yapmak için hiçbir fırsatın kaçmasına izin vermemeliyiz. John Bunyan, "Size karşılığını veremeyecek biri için bir şey yapmadıysanız henüz bugünü yaşamamışsınız demektir" dedi.

Tanrı'yı Gülümsetin Yüzü Aydınlık Saçsın Üzerimize

Tanrı'yı gülümsetebileceğimizi düşünmek inanılmaz bir şey ama Kutsal Yazılar bunu yapabileceğimizi söylüyor: “Yüzün aydınlık saçsın kulunun üzerine, Kurallarını öğret bana” (Mezmur 119:135).

Tanrı'nın iradesini yerine getirdiğimiz zaman, yüzü aydınlık saçar üzerimize! Gülümser bize bakarak. Bence itaatimiz başkalarına yardım etmeyi de kapsıyorsa, daha da kocaman gülümseyecek ve aydınlık saçılacaktır üzerimize çünkü O'nu tekrarlıyor oluruz. Oğlumun çocukları için, “Bir şey yaptığımı gördüler, şimdi aynısını yapıyorlar” dediğini duymuştum. Genellikle bunu söylediğinde gülümser!

Her iyilik yaparak birinin yüzünü aydınlattığımızda bence Tanrı'nın da yüzü aydınlanır!

7. BÖLÜM

Her Zaman

*Ey halkım, her zaman O'na güven, İcini dök O'na.
Çünkü Tanrı sığınağımızdır [bir kale, bir yüksek kule].
Sela [dur ve sakince üzerine düşün]*

Mezmun 62:8

Mezmurlar kitabında yetmiş bir, Habakkuk kitabında üç kez “sela” sözcüğünün geçtiği ayetler vardır. Yukarıdaki her zaman Tanrı’ya güvenmekle ilgili ayet Kutsal Kitap’ta bu sözcüğün kullanıldığı yetmiş dört ayetten biri olduğu için Tanrı’nın, bu söz çok değerli ve durup üzerinde düşünmelisiniz dediğinin farkına varmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar uzun süre durup üzerinde düşünmeniz gerektiğini düşünüyorum.

Yaşamımı Tanrı’yla sürdürüşümün erken yıllarında başa çıkamayacağıma hissettiğim bir sorunla her karşılaştığımda yardım etmesi için O’na güvenmeye yöneliyordum. Ancak birkaç yıl sonra O’nsuz hiçbir şey yapmaya yeterli olmadığımı fark etmeye başladım ve böylece şimdi her zaman Tanrı’ya güvenmeyi öğrenmeye odaklanıyorum. Bunu, Tanrı’nın benim yardımcım olduğuna güvenen bir tutumla yaşayarak yapıyorum. Arada, günde defalarca “Her şey için sana güveniyorum Tanrım” demeyerek geçirdiğim ancak birkaç gün olur. Tanrı’ya güvendiğimizi itiraf etmek, bir çeşit tapınmadır. Kendimin ve başkalarının hayatında varlığının farkında olduğum belirli şeyler için Tanrı’ya güveniyorum ama farkında olmadığım “bütün şeyler” için de O’na güveniyorum.

Tanrı'ya güvenmeye karar vermeden önce, acil bir durum ya da ciddi bir sorun olana kadar beklemek akılsızcadır. Güvenen bir tutumla yaşayabiliriz ve böyle yaptığımızda, imanla yaşıyoruz demektir. Bu hayatımızda hiçbir sorun olmayacağını garantisini vermez ancak her zaman bizi kurtarmayı seçmese bile, O'nun yardımıyla zorlukları atlatmamız için Tanrı'ya yaslandığımızı gösterir.

İsa Getsemani Bahçesi'ndeyken kendinin ve öğrencilerinin karşılaşacağı zorluğun, derin acının ve ayartının farkındaydı. Öğrencilere, "Dua edin ki ayartılmayasınız" dedi (Luka 22:40) ama onlar uyumayı tercih ettiler. Kutsal Yazılar öğrencilerin üzüntüden uyuduğunu (bkz. Luka 22:45) bildirir. Belki korku ve kaygı nedeniyle bitkin düşmüşlerdi, belki de uyumak onların sorunu görmezden gelme yoluydu. Ama İsa zamanını hararetle dua ederek geçirdi. O öncelikle, ya gelmekte olan derin acıyı kaldırması ya da dayanma gücü vermesi için Babası'na güvendi.

İsa seçimi Tanrı'ya bıraktı. Kendi iradesinin gerçekleşmesini istemek yerine, ne dilediğini söyledi ama duasını "Yine de benim değil [her zaman] senin istediğin olsun" diyerek bitirdi (Luka 22:42). Bunu yaptıktan sonra, ruhunu güçlendirsin diye Gökler'den bir melek gönderildi (bkz. Luka 22:43).

Göklerdeki Babamız sadece Kurtarıcımız değil aynı zamanda Güçlendiren Tanrımız'dır! Eğer sizi hemen kurtarmıyorsa, eğer sabırlı olup doğru zamanda doğru şeyi yapacağına güvenmeyi sürdürmeye razıysanız, sizi güçlendirecektir.

Eğer hayatlarımızda zayıflık olduğunu bildiğimiz alanlar varsa, bu zayıflıkların içine düşmeyi beklemek yerine sürekli olarak Tanrı'nın ayartılmamanız için yardım etmesine güvenmek bilgece olur.

Yıllar boyunca sahip olduğum bir zayıflık, ya çok konuşmak ya da bir şeyleri düşünmeden pat diye söylemekti. Elbette bu çoğunlukla sorunlara yol açıyordu. Sık sık sabahları, daha başkalarıyla konuşmaya başlamadan önce, iyi bir dinleyici olmak ve söylediğim her şeyin bilgece olmasına yardım etmesi için Tanrı'ya dua ederim.

Böyle yapınca, çoktan bir sorun yaratana ve sonucuyla uğraşmak zorunda kalmaya kadar beklemiyorum. Tanrı'ya dua ediyorum ki ayartıyla karşılaştığımda beni düşmekten esirgesin. Yapabileceğimiz en bilgece şeylerden biri zayıflıklarımızı bilmek ve onlara teslim olmama gücü bahşetmesi için Tanrı'ya dayanmaktır.

Eğer Petrus'da da aynısını yapma bilgeliği olsaydı çok daha iyi olurdu.

İsa, Şeytan'ın onu ciddi şekilde ayartacağı konusunda Petrus'u uyardı ama Petrus, İsa'dan yardım istemedi çünkü kendince o kadar güçlüydü ki düşmesi imkansızdı. Alttaki Kutsal Yazılar'ı dikkatle inceleyin ve tavrınızın hiçbir zaman onunkine benzemeyeceğine emin olun:

Simun, Simun (Petrus), Şeytan sizleri buğday gibi kalburdan geçirmek için izin almıştır [Tanrı'nın koruması ve gücü dışında]. Ama ben imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim [Petrus]. Geri döndüğün zaman kardeşlerini güçlendir.

Simun İsa'ya, "Ya Rab, ben seninle birlikte zindana da, ölüme gitmeye de hazırım" dedi.

Luka 22:31-33

Petrus Mesih'i üç kez inkâr etti (bkz. Luka 22:55). Belki de eğer insani zayıflığının farkına varıp alabileceği bütün yardımı İsa'dan isteseydi, daha güçlü olabilirdi. İsa onu ayartıdan kurtarmak istemedi, ama ayartıdan başarıyla çıkmasını, başkalarına da yardım edebilmek için yeterince deneyimi olsun istedi. Ama belli ki Petrus ayartılmanın ötesine geçtiğini sanmıştı. Bu büyük bir hataydı. Aynı şekilde düşünmek hepimiz için de yanlıştır. Kendimize gereğinden çok değer vermek bilgece değildir ve baş aşağı düşmemize neden olur (bkz. Romalılar 6:3). Tanrı bizi o kadar çok seviyor ki gururumuzla başa çıkmak istiyor, öyle ki O'na tam olarak güvenebilelim.

Pavlus bize her zaman, her durumda, her dönemde dua etmeyi öğretir (bkz. Efesliler 6:18). Böyle yaptığımızda güvenimiz her zaman Tanrı'da olur.

Zayıflıklarınızın ne olduğunu anlamaya zaman ayırın ve her zaman Tanrı'nın zayıflıklarınızda sizi güçlendireceğine güveninizden emin olun.

Seslendiğim gün bana yanıt verdin,
İçime güç koydun, beni yüreklendirdin.

Mezmur 138:3

Belki ayartıya direnmenize yardım etmesi için Tanrı'ya zaten dua ettiğinizi ama hala yenik düştüğünüzü hissediyorsunuz. Ben de zaman zaman öyle hissettim ancak eğer Tanrı'ya güvenmeye devam ederseniz, zamanla daha güçlü hale geleceksiniz. En iyi sonuçları alabilmek için güveninizi O'nun sözünü iyice çalışmakla birleştirmelisiniz. Yakup, sözün canlarımızı kurtaracak güçte olduğunu söyler (bkz. Yakup 1:21).

Söylediğim sözleri denetlemek için Tanrı'ya dua ettiğimde, aynı zamanda ağızımızdan çıkan sözlerle ilgili çalıştığım Kutsal Kitap ayetlerinden de alıntı yaptım. Örneğin duam şöyle bir şekil alabilir:

“Baba, bugün sadece ağızımdan kusursuz kelimeler çıksın. İyi bir dinleyici olmak ve konuşmadan önce düşünmek için bana yardım et. Sözlerimin seni yüceltmesini ve işitenlere bereket olmasını istiyorum. Sana ihtiyacım var Rab. Sensiz hiçbir şeyim. Bütün zayıflıklarımda beni güçlendir.”

Sonra dua eder ve sözünde yazarları hatırlatırım çünkü Yeşaya'da öyle yapmamız gerektiği söylenmiştir (Yeşaya 43:26). Elbette Tanrı kendi sözünü unutmaz, o halde neden O'na hatırlatmamız gerekir? İşte bazı nedenler:

- Tanrı'ya sözünü hatırlattığımızda, güvenimizi tamamen O'na ve O'nun vaatlerine bağlıyoruz demektir.

- Sözü yüksek sesle ifade etmek çok güçlüdür çünkü ruhsal savaşımızın silahlarından biri iki ağzı keskin kılıç olan Tanrı sözüdür (bkz. 2. Korintliler 10:4-5; Efesliler 6:17).
- Tanrı sözünü konuşmak, zihinlerimizin yenilenmesi sürecinin devam etmesine yardım eder (bkz. Romalılar 12:2). Tanrı sözünü derin düşünme sürecinin bir parçasıdır ve bu, Kutsal Yazılar tarafından sık sık teşvik edildiğimiz bir şeydir.

Ağzımdan çıkan sözler konusunda Kutsal Yazılar'dan en sevdiğim üç tanesi şunlardır:

Ya RAB, ağzıma bekçi koy,
Dudaklarımın kapısını koru!
Mezmur 141:3

Ağzımdan çıkan sözler,
Yüreğimdaki düşünceler,
Kabul görsün senin önünde,
Ya RAB, [sağlam, yıkılmaz] kayam, kurtarıcım benim!
Mezmur 19:14

Dil ölüme de götürebilir, yaşama da;
Konuşmayı seven, dilin meyvesine katlanmak zorundadır.
Süleyman'ın Özdeyişleri 18:21

Yardıma ihtiyacınız olan alanlarda Tanrı sözünü ikrar ederek siz de aynı dua şeklini kullanabilirsiniz. Zayıflığınız öfke mi? Fazla yeme mi? Bencillik mi? Her ne ise, size söz verebilirim ki Tanrı sözünde onu kapsayan vaatleri ifade eden ayetler vardır. Türkçe Kutsal Kitap uygulamasında bulabileceğiniz çalışmalar, internette kaydedilmiş vaazlara da kolayca ulaşabilirsiniz. Bir de, yaşamlarımıza zafer getiren, doğru olanı bir iki kez yapmak değildir. Bunu aklınızda tutmayı kuvvetle teşvik ederim. Önce kendinizi, her zaman, öncelikle ve herşeyden çok Tanrı'ya ve Tanrı sözüne güvenmeyi sürdürmeye adayın. Böylece zamanı geldiğinde değişimi göreceksiniz.

Ömür Boyu Eldekiyle Yetinme

Eğer Tanrı'ya her zaman güveniyorsak, o zaman doğal olarak anlamadığımız ve adil görünmeyen durumlarda da Tanrı'ya diğer zamanlarda olduğu kadar güveniyoruz demektir. Tanrı'ya istediğimizi aldığımız zaman güvenmek bir şey, almadığımız zaman güvenmek bambaşka bir şeydir.

Tanrı'ya istediğimizi aldığımız zaman güvenmek bir şey, almadığımız zaman güvenmek bambaşka bir şeydir.

Hristiyanlar olarak hedefimizin elçi Pavlus'la birlikte, "...ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim" (Filipililer 4:11) olması gerekir. İster bolluk, ister ihtiyaç içinde olsun yaşamının sırrını öğrendiğini söylemiştir (bkz. Filipililer 4:12).

Eldekiyle yetinmek, hiç değişim görmek istemeyeceğimiz ya da daha iyi şeylere vizyonumuz olmayacağı anlamına gelmez, istediğimizi ama henüz sahip olmadığımız şeylerin, o anda sahip olduklarımızdan alacağımız zevki çalmasına izin vermiyoruz demektir.

Çok sinir bozucu birkaç yıl yaşadım ve sorunun kökeni, gideceğim yere gitme yolunda bulunduğum yerden zevk almıyordum. Tanrı tamamen ilerleme ve büyümeden yanadır ama ondan daha da çok esenlikten yanadır!

Gözün gördüğü [sahip olunan şeyden zevk almak] gönlün çektiğinden iyidir. Bu da boş ve rüzgarı kovalamaya kalkışmaktır.

Vaiz 6:9

Yazar (Süleyman olduğuna inanılır), sahip olmadığınız şeyi çok arzulamak boştur (yararsız ve anlamsız) ve sizi sahip olduğunuz şeyden zevk almaktan alıkoyar demek istiyor.

Pavlus, istediğini aldığı anda ya da almadığında elindekiyle yetinmeyi öğrendi ve bizim hedefimiz de bu olmalıdır. Sadece istediğimizi elde edince elindekiyle yetinmek ve şükredici olmak çok çocukçadır ve hiçbir şekilde ruhsal olgunluk belirtisi değildir. Anne babalar ola-

rak çocuklarımız böyle olgun olmayan davranış sergilediğinde onları düzeltiriz. Onlara sahip oldukları bütün o güzel şeyleri hatırlatır ve ellerindekiler için şükretmeleri gerektiğini söyleriz. Belki bizlerin de onlara örnek olmayı hatırlamamız gerekiyor. Böylece istediğimizi elde etmediğimiz zaman ne yaptığımızı benimserler. Her şey istediğimiz gibi gittiğinde Tanrı'ya güvenmek kolaydır; ancak okuduğunuz bu kitap her zaman Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmek üzerinedir.

Hayat acı verdiğinde, ya da neden olduğunu bilmeksizin bekleme-miz gerektiğinde eldekiyle yetinmek, Tanrı'nın iyi ve yollarının bizim yollarımızdan farklı olduğuna inanmayı gerektirir. Kendim için yapacağım şey benim için en iyi şey olmayabilir. Eminim iyi hissettirir ve o zaman için iyi gibi görünür ama uzun vadede bana yardımcı olur mu? Her zaman istediğimi elde etmek, başkalarının canı yanıyorken daha az bencil, daha çok seven, daha anlayışlı ve daha sevecen olma-ma yardım edecek midir? Hayır, etmeyecektir! Başkalarıyla gerçekten özdeşleşmenin tek yolu, onların boğuştuğu şeyler hakkında biraz olsun deneyim sahibi olmaktır. Onlara yardım etmek için illa herkesin yaşadığı her şeyde deneyim sahibi olmamız gerekmez ancak, eğer kendimiz hiç yaşamadıysak, düş kırıklığını, duygusal acıyı, fiziksel acıyı ya da herhangi başka bir zorluğu anlayamayız.

Acımızda İsa'ya döneriz çünkü O zayıflıklarımızı ve güçsüzlük-lerimizi anlayan başkâhinimizdir. Peki nasıl anlayabilir? Çünkü her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir (bkz. İbraniler 4:15). Yardımını istemek için İsa'ya gitmek kolay çünkü anladığını biliyoruz! O, hastalık, elem, acı ve dışlanmayı yakından tanıdı. Tıpkı biz İsa'ya gelebildiğimiz gibi, bizim de başkalarının kolaylıkla ve güvenle, anlayacağımızı bilerek gelebileceği biri olmayı istememiz gerekir.

Hayatta bazı şeylerden geçerken, bu tür deneyimler Tanrı tarafın-dan ihtiyacı olanlara teselli ve cesaret üzere kullanılalım diye bizi donatır. Her zaman Tanrı'nın yollarını anlamayabiliriz (ve muhtemelen anlamayacağız) (bkz. Yeşaya 55:9) ama O'nun iyi ve yollarının her zaman doğru olduğuna inanmaya devam ederek O'nu onurlandırabiliriz.

Güven Sabır İster

Güven her zaman sabır ister, çünkü Tanrı bizim zaman çizelgemize göre çalışmaz. Sabır, beklerken hayattan zevk almamızı sağlar!

Sabır, beklerken hayattan zevk almamızı sağlar!

Tanrı'nın isterse kolayca yapabileceğini bildiğimiz şeyleri neden yapmadığını anlamak bizim için zor ve işte bu durumda, elbette O'nun kendi nedenleri

vardır. Belki imanımızı sınamakta ya da imanla yaşama kapasitemizin büyümesi için imanımızı esnetmektedir. Belki Tanrı istediğimizden ya da şu an başa çıkabileceğimizden daha iyi bir şey yapmak istiyordur. Bütün bu nedenler (ve daha birçokları) Tanrı'nın egemen, iyi ve bilge olduğuna güvenerek esenlik içinde kalma yolunda fırsatlardır.

Sabır, Ruh'un meyvesinin hayatlarımızda kolay ve bolca sahip olabileceğimiz bir yönü değildir. Ben bazı alanlarda sabırlı olduğumu bazılarındaki ise olmadığını anladım ve hala sabır konusunda büyüyorum. Hepimiz bazı şeyler için bekliyoruz, yani beklemek seçim yapılabilecek bir şey değil ama beklerken nasıl davrandığımız ve nasıl bir tutum içinde olduğumuz seçebileceğimiz bir şeydir. Vine's Expository Dictionary adlı bir sözlükte sabır, Ruhun meyvesinin ancak demeler altında büyüyen yanı olarak tanımlanır. Şaşkınlım! Başka bir şey deseydi sizce de daha iyi olmaz mıydı? Bence kesinlikle daha iyi olurdu!

Sadece daha çok sabrım olması ve Tanrı'nın bana sabır yüklemesi için dua etmek istiyorum, ama işte öyle olmuyor. Tanrı'nın çocukları olarak içimizde sabır meyvesi var ama gelişmesi ve içimizden dışarıya işleyerek kendi yolunu bulmasına izin verilmesi gerekiyor. Ruhsal bir teori ya da düşünceden daha fazlası olması gerekiyor; gerçek sabır günlük hayatımızda ve yaşadığımız durumlarda işlev görür. Özellikle de bir şey olmasını beklediğimiz ve hemen istediğimiz zaman sabra ihtiyacımız var.

İster markette sırada beklerken, trafikte beklerken, randevuya geç kalan birini beklerken, ister dualarımıza cevap vermesi için Tanrı'yı

beklerken olsun, eğer huzurlu olmak ve hayattan zevk almak istiyorsak kesinlikle sabra ihtiyacımız vardır. Aziz Augustine, “Sabır, bilgelığın yoldaşdır” demiş. Sabır ekşi ve acı olabilir ama meyvesi tatlıdır.

Çoğu zaman Tanrı'nın beklememizi istemesinin nedeni sadece yaşadığımız zorluğu, içimizdeki sabrı geliştirmek için kullanmasıdır. Sabırlı olmayı öğrenmemiz Tanrı için o kadar önemlidir ki, bu O'nu çocuklarının isteklerini anında yerine getirmekten alıkoymaz. Bu, birçok anne babanın öğrenmesi gereken şeydir. Ne yazık ki dünyamız bu çok önemli ilkeyi kendileri öğrenmemiş insanlarla dolu ve şimdi hemen memnuniyet talep ediyorlar. Anında memnuniyet arzusu bilgece olmayan birçok şey yapmamıza neden olur. Örneğin bazı kişiler hayatlarında büyük stres yaratan büyük borçlara girerler. Bazı kişiler de gem vurulmamış duygularını izleyerek kendileri için iyi olmayan biriyle evlenirler. Hemen tatmin olmamız gerektiğini söyleyen yanlış inanç insanları mutsuz yaşamlara, birçok kötü tutuma, aynı zamanda yanlış seçimlere itekliyor.

Tanrı'nın doğasını bilen biri olarak, Tanrı'nın kimseyi onlar için en iyisi olacağını bilmedikçe bekletip duracağından kuşku duyarım. Bizim için beklemenin iyi olduğuna inanmak zordur ama bunun nedeni eksik eğitim ve benliğin doğasıdır. Beklemek iyidir -sonunda istediğimizi aldığımızda daha çok şükran duymamızı sağlar.

Sabırsızlık hayatımıza baskı yapar, beklerken Tanrı'ya güvenmek, bu baskıyı kaldırır ve O'nu yücelten bir tutumla beklememizi sağlar. Güvenmenin yararları gerçekten güzeldir. Canımızı sıkkan bir şeyle Tanrı'nın ilgilendiğini bildiğimizde, bu bizi iyi meyve verecek başka şeylere odaklanmaya özgür bırakır. Sağlığımızın iyi olmasını, uzun ömür sürmemizi destekler ve inanıyorum ki daha kolay anlaşılabilir biri olmamıza yardım eder. Güven, hayatımızdaki gerilimi ve stresi kaldırır ve bunlar başkalarıyla ilişkimizde bizi huysuz ve sinirli yapan büyük nedenlerden ikisidir. İnsanları özellikle yaralamak ve onlara nezaketsiz davranmak istemeyiz, ancak ruhumuzda fırtınalar koparken, insanlara nasıl davrandığımızdan çok nasıl hissettiğimize odaklanırsak. Çoğu zaman ne kadar sert ve kaba olduğumuzun farkına bile

varmayız ama insanlar bunu duyumsar ve istismar devam ediyorsa, giderek bizden kaçınacaklardır.

Tanrı'ya güvenme ayrıcalığına sahip olmayı kesinlikle çok seviyorum! Yine kesinlikle kaygı içinde, korku dolu, gergin ve fazla stres yüklü olmaktan nefret ediyorum! Bulduğunuz durumda hangi yoldan gideceğinize, hayatınıza nasıl yaklaşacağınıza karar vermekteyseniz, Tanrı'ya güvenmenin en iyi seçenek olduğunu size garanti edebilirim.

8. BÖLÜM

Eğer Tanrı İyiyse, İnsanlar Neden Acı Çekiyor?

Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez.

Romalılar 8:18

Acı çekme, üzerine öğretilmesi en zor konulardan biridir ve bu nedenle ben bu konuya epeyce duayla yaklaşıyorum ve hiçbir şekilde bütün cevapları bildiğimi hissetmediğimi söyleyerek başlamak istiyorum. Yine de, eğer bu konuyu es geçersen, Tanrı'ya güvenme üzerine bir kitap yazamam çünkü en çok sık sorulan sorulardan biri, "Eğer Tanrı iyiyse, insanlar neden acı çekiyor?" sorusudur.

Hristiyanlar olarak inanlı olmayanların neden acı çektiğini sorgulamayabiliriz - ne de olsa eğer bazı kişiler Tanrı'ya inanmıyorsa, belki acı çekmelerini anlayabiliriz. Bu durumda sorumuz, "Hristiyanlar Neden Acı Çeker?" olur. Hepimize Tanrı'nın bizi sevdiğine, huzurlu ve sevinçli bir yaşam sürmemizi istediğine inanmak öğretilmiştir. Öyledir de. Ancak Tanrı bize bütün bunlara, acının ortasında da sahip olabileceğimizi öğretir.

Bazı sorular duyar gibi oluyorum:

- Tanrı acı çekmeye neden olur mu?
- Tanrı acı çekmeye izin verir mi?
- Eğer Tanrı egemense, neden acıya bir son vermiyor?

- Acıya neden olan açlığa, istismara, hastalığa ve binlerce başka duruma neden izin veriyor?
- Neden bazen çocuklar kanser yüzünden acı çekiyor?
- Neden bazen iyi insanlar erken ölüyor?
- Neden işimi ve emekliliğimi kaybettim?
- Tanrı neden kıtlık ve soykırım adına birşey yapmıyor?

“Neden?” sorusu eğer kişi onunla uzlaşmadıysa, insanı deli edebilir. Bu soruları cevaplayacak kişi ben olsam basitçe “Bilmiyorum” derdim. Ama Tanrı'nın iyi olduğunu gerçekten biliyorum ve tam olarak anlamadığım şeyler yerine, buna odaklanmayı seçiyorum. Kesinlikle

Tanrı'nın iyi olduğunu gerçekten biliyorum ve tam olarak anlamadığım şeyler yerine, buna odaklanmayı seçiyorum.

eminim ki Tanrı'nın iyiliği kişisel acılarımız ve çevremizdeki başka insanların acılarıyla, kafa karışıklığına teslim olmadan ilgilenmemizi sağlar. Eğer bir

odaya girip, “Tanrım, neden? Neden böyle bir şey oldu” diye bağırarak size yardım ediyorsa, haydi hemen gidin yapın. Ama hazırlıklı olun, bir cevap almama ve, Tanrı'ya güvenme ya da dayanılmaz şekilde kendi sınırlerinizi bozma seçenekleri de hala mümkün.

Kabul etmeliyim ki Tanrı'yla yürüyüşümün ilk birkaç yılını anlamadığım her şey için Tanrı'ya, “Neden?” diye sorarak harcadım ve zamanımı kafa karışıklığı ve gerginlikle geçirdim. Cevaplanmamış sorularım Tanrı'yla ilişkimini ters bir şekilde etkiliyordu ve sonunda O'ndan cevaplar talep etmeyi bıraktım, özellikle de acı çektiğimde ya da hayatımda ne olup bittiğini anlamadığım zamanlarda.

On beş yıl babamın cinsel istismarı yüzünden ve sonra bir yirmi beş ya da daha fazla yıl daha, istismarın etkileriyle çok derin acılar çektim. Size çok fazla sorum olduğunu söyleyebilirim. Çocukken dua eder, içinde bulunduğum durumdan beni çıkarmasını isterdim, ama yapmadı. Beni istismardan kurtarmadıysa da, bana bu zorluğum içinden geçme gücü verdi ve lütfuyla iyileşmemi sağladı. Tanrı'nın ne yaptığına bakmak yerine ne yapmadığına gerekenden çok daha faz-

la bakıyoruz. Sanırım bu yapabileceğimiz en büyük yanlışlardan biri! Hayatınızda adil değil gibi görünen şeylerin yasını tutmak yerine, sahip olduklarınızla sevinme kararını verebilirsiniz. Anlamadığınız bir şeyin Tanrı'nın iyiliğine gözlerinizi karartmasına izin vermeyin.

Tanrı'nın, neden bazı şeylerin olduğu ya da olmadığı konusunda bizi her zaman karanlıkta bıraktığına inanmıyorum ama kesinlikle Tanrı'nın akıl sır ermez bilgeliği içinde saklı birçok şey - anlaşılmasının ötesinde, Cennet'e gidene kadar sır olarak kalacak şeyler vardır. Aşağıdaki ayet üzerine düşünün:

Tanrı'nın ne yaptığına bakmak yerine ne yapmadığına gerekenden çok daha fazla bakıyoruz.

Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları [O'nun kararları!] ne denli akıl ermez, yolları [yöntemleri] ne denli anlaşılmaz [gizemli, araştırılmaz].

Romalılar 11:33

Tanrı bize, O'nu tanımak, sırlarını, gizemini anlamak için bilgelik ve vahiy ruhu vermeyi vaat ediyor (bkz. Efesliler 1:17) ve hatta Elçi Pavlus tarafından "sınırlı" olduğumuzu, ne var ki yetkin olan gelene, O'nunla yüz yüze olana kadar her şeyi bilemeyeceğimiz söylenmiştir (bkz. 1. Korintliler 13:9-10). Sık sık, güvenin cevaplanmamış sorular gerektirdiğini söylerim. Tanrı bize birçok şeyi açıklar, karmaşık sorunlara karşılık verir ancak bazen Tanrı cevabı verse bile biz onu alamayız. Sınırlı zihinlerimizin ancak Tanrı'nın bildiği bazı şeyleri kavramaya yeterli olduğuna inanmıyorum. Yine, kesinlikle inanıyorum ki bilmemizin doğru olduğu şeyleri bize gösterir, olmadığı şeyleri bizden saklar.

Güven, cevaplanmamış sorular gerektirir.

Yaşamımızı ileriye doğru sürdürür ancak çoğu zaman sadece geçmişe bakarak anlayabiliriz. Başıma birçok acı dolu şey gelirken aslında ne olduğunu pek anlamamıştım. Ama şimdi geriye bakarken, bazı şeyleri eskisinden daha farklı görüyorum çünkü dayandığım acıdan

ne gibi iyi şeyler ortaya çıktığını görüyorum ya da ruhsal olarak büyüdüm. Davut, “Ya RAB, yüreğimde gurur yok, gözüm yükseklerde değil. Büyük işlerle, kendimi aşan harika işlerle uğraşmıyorum” (Mez-mur 131:1) dedi.

Bence Davut sade bir şekilde, Tanrı'nın sırları içerisinde gizlenmiş öyle şeyler var ki muhtemelen hiç kimse onları anlayamaz, diyordu. Belki daha az soru sormalı ve basitçe Tanrı'ya daha çok güvenmeliyiz. Lee Strobel'den duyduğum şu cümleyi çok severim. “Tanrı'nın acı çekmeye verdiği nihai cevap bir açıklama değil, İsa'nın beden alışıdır.” Tanrı İsa'yı acı çekmek ve yerimize ölmek için gönderdi. O'na güvenen herkese kurtuluş vaat etti ancak hiçbir zaman tam olarak nasıl ve ne zaman olacağını söylemedi. Tam kurtuluş gelene kadar bütün zorluklarımızda Tanrı'ya güvenme ve O'nun verdiği rahata kavuşma ayrıcalığına sahibiz.

Sevdiğimiz birinin genç yaşta hastalıktan öldüğünü gördüğümüz zaman, “O kurtulmamıştı, o halde Tanrı'nın her zaman kurtaracağına nasıl emin olabilirim?” diyebiliriz. Hala fikrimden vazgeçmedim, Tanrı, Kendisini sevenleri daima kurtarır. Bizler hala bu dünyadayken gerçekleşmeyebilir ama Cennet'te O'na katıldığımız zaman, ne acı kalacak, ne gözyaşı ne de herhangi bir sıkıntı.

Bebekken merdivenlerden aşağı düşen ve sırtı parçalanan genç bir adamın hikayesini duymuştum. Bütün hayatı boyunca hastaneye bir girip bir çıkmıştı. On yedi yaşına geldiğinde hayatının on üç yılını hastanede geçirmişti. Tanrı'nın adil olduğunu düşündüğünü söyledi ve ona “Buna nasıl inanabiliyorsun?” diye sorulduğunda, “Tanrı'nın önünde bunu telafi edecek koca bir sonsuzluk var” dedi.

Böyle hikayeler duyduğumda ya da inanılmaz acılar çekmiş ve hala Tanrı'ya güvenen insanlar gördüğümde tam olarak nasıl hissettiğimi açıklamak benim için zor. Tek söyleyebileceğim, güvenlerindeki güzelliği duyumsayabiliyorum ve her biri hayatlarının her döneminde Tanrı'ya güvenen insanlar. Her şey kendince iyi gittiğinde ve duaları hemen cevaplandığında Tanrı'ya güvenmek bir şey, acı çektiğiniz zaman ya da belki çok uzun bir süre dua edip hala ilerleme beklediği-

nizde güvenmek çok daha farklı bir şeydir. Bence ikincisi çok daha büyük iman ister.

Tanrı İyi midir?

Evet, Tanrı iyidir! O'nun doğası iyidir ve aksi olamaz. Bir şey sadece iyi görünmüyor ya da iyi hissettirmiyor diye Tanrı iyi değil anlamı çıkmaz.

Tanrı'nın iyi olduğunu söyleyen ortalama yedi yüz Kutsal Kitap metni vardır. Ben, Yakup'ta bulunan şu ayeti seviyorum:

Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde de-
ğişkenlik ya da döneklık gölgesi olmayan Işıklar Babasından gelir.

Yakup 5:17

İyi olan her şey Tanrı'dan gelir - Tanrı sadece iyi şeyler yapabilir ve bu gerçeğin bir başka varyasyonu yoktur. Bunu söylerken kendimden eminim ancak bazı okurlar bana, "Eğer Tanrı her zaman iyiyse, insanlar neden acı çekiyor?" diye karşılık vermek isteyebilir. Acı çekmemizin birçok nedeni vardır ama hiçbiri Tanrı'nın hazırlaması sonucu değildir. Acıyı ortaya çıkaran Tanrı değil, Şeytan'dır! Bir şey kendi içinde iyi olmasa bile, Tanrı iyi olduğu için, hayatlarımızdaki her durumdan iyilik ortaya çıkarır. Bundan asla iyi bir şey çıkmaz diye düşünmenizi gerektirecek kötülükte durumlar yaşamış ya da duymuşsunuzdur ama Tanrı'yla her şey mümkündür.

Hiç tereddüt etmeden söyleyebilirim ki Tanrı, çocukken yaşadığım istismarı aldı ve benim iyiliğim ve öğretiliş verme ayrıcalığına sahip olduğum birçoklarının iyiliği için kullandı. Kındarlık ve kendime acımayla, istismarcılarıma karşı nefretle dolu olduğum zaman, böyle bir anlayış sahibi değildim. Tanrı'nın bu kötü şeyi alıp içinden iyi bir şey çıkarması küçük adımlarla, Tanrı'ya güvenerek gerçekleşmeye başladı. Bu sizin de deneyiminiz olabilir. Sizi, her zaman Tanrı'ya

güvenmeye teşvik etmek istiyorum çünkü ihtiyacınız olan yardımı almanızın tek seçeneği budur. Eğer Tanrı'ya güvenmezsek, hayatta yaşadığımız ya da tanık olduğumuz bütün o trajik şeyler üzerine elimizde kafa karışıklığı ve kinden başka bir şey kalmaz.

Tanrı iyidir ve yaptıkları iyidir (bkz. Mezmur 119:68). Öyleyse, acı çekmenin bizim için iyi olması mümkün olabilir mi? Bir kez acıdan muzdarip olduktan sonra, Tanrı'nın o kötü şeyi, içimizde iyi birşey yapmak için kullanma niyeti nedeniyle, kurtuluşunun istediğimizden daha uzun sürmesi mümkün mü? Elbette çok mümkün ve birçoğumuz tanıklık edebiliriz ki, yaşadığımız şeyler nedeniyle başımıza harika şeyler gelmiştir. Eğer onları tecrübe etmeseydik, bu harika şeylere de sahip olamazdık. Eğer seçme şansımız olsaydı, bütün acılardan muaf olmak isterdik ama her zaman böyle bir seçeneğimiz olmuyor; yine de Tanrı'ya yaşadıklarımızdan iyi şeyler ortaya çıkarması için güvenmek ya da güvenmemek gibi bir seçeneğimiz var.

Bunu ileride çok daha detaylı tartışmak istiyorum ama, en azından acılarımızın bir kısmını kavramaya çalışmakta biraz ilerleyebilmek için Tanrı'nın sorgusuz sualsiz iyi olduğu ve iyi eylemler yaptığı inancı, yüreklerimizde sağlam bir temel olmalıdır. Başlangıçta, şimdi zevk aldığımız şeyleri yarattıktan sonra Tanrı hepsine baktı ve Yaratılış 1:31 der ki, "Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi (uygun, hoş) olduğunu gördü."

Bazı kişilerin, "Eğer Tanrı iyiyse, o halde neden acı ve trajedi olmayan bir dünya yaratmadı?" diye sorduğu da oldu. Aslında öyle yaptı! Yapmamız gereken tek şey Aden Bahçesi'ne bakmak ve Tanrı'nın insanlık için planını, her şeyin iyi olduğunu görmek. Ne var ki Tanrı insana özgür irade verdi ve ne yazık ki sonuçları acı çekmek olmaktadır. Tanrı, O'nu özgürce sevmemizi istiyor. Yaptıkları konusunda hiçbir seçme şansı olmayan kuklalar gibi sevmemizi istemiyor. Özgür irademizi O'nun iradesini seçmek için kullanmamızı istiyor. Adem ve Havva, Tanrı'nın isteğini seçmediler ve sonucunda dünyaya acı girdi. İsa bizi Adem ile Havva'nın trajik seçiminden kurtarmak için geldi, ama kurtuluşunu Cennet'e gidene kadar tam olarak görmeyeceğiz. Pav-

lus, Efesliler’de, almış olduğumuz Kutsal Ruh’un “mirasımızın garantisini” [mirasımızın peşin teminatı] olduğunu ve “Tanrı’ya ait olanların kurtuluşuna dek” devam edeceğini söyler (Efesliler 1:14).

Bu ayet bize birçok şeyi açıklar: İsa’yı Rabbimiz ve Kurtarıcımız olarak kabul ettiğimiz zaman, hayatımızdaki şeyler iyiye gider ve O’nu daha çok tanıdıkça, O’nun iradesine göre nasıl yaşanacağını öğrendikçe çok daha iyiye gidecektir. Süleyman, “Oysa doğruların yolu şafak ışığı gibidir, Giderek öğle güneşinin parlaklığına erişir” (Özdeyişler 4:18) demiştir. Yine, Yasa’nın Tekrarı 7:22, “... bu ulusları [düşmanları] önünüzden azar azar kovacak...” der.

Yaratılış bile Tanrı çocuklarının kurtuluşunu beklerken inliyor. Aşağıdaki ayet bu gerçeği çok güçlü bir şekilde ifade etmektedir:

Yalnız yaratılış değil, biz de –evet Ruh’un turfandasına sahip olan bizler de– evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz.

Romalılar 8:23

Şimdi hepimiz Tanrı’nın iyiliğinin tadına bakıyoruz ama bir gün gelecek ki onun tam olarak tadına varacağız. Nefsine düşkünlük olduğu sürece günah olacak, günah olduğu sürece acı olacak. Tanrı bizi hiçbir zaman bu dünyada yaşarken bütün acılardan kurtaracağını vaat etmemiştir. Ancak bizi onların üzerine çıkaran, O’nun diriliş gücünü zevkle yaşayabiliriz (bkz. Filipililer 3:10). Bir başka deyişle O, sevinç ve sakinlikle acılara dayanmayı sağlar. İsa bunları bize, O’nda esenliğiniz olsun diye söyledi. Dünyada sıkıntımız olacak. Ama cesur olalım, O dünyayı yendi! (bkz. Yuhanna 16:33)

Ben bu dünyada yaşarken mümkün olduğunca Tanrı’nın iyiliğiyle seviniyorum ve artık bedenimde olmayacağım, Rab ile buluşacağım zaman için çok daha iyi şeyleri dört gözle bekliyorum. O gün gelene kadar asla, “Tanrı iyidir” demekten başka bir şey söylemeyeceğim. Ne acılardan geçerse geçelim, dünyada ne kadar trajedi görürsek görelim, hiçbiri Tanrı’nın suçu değildir. Tanrı İyidir!

Acı Çekme Kalıcı Değildir

Acı çekerken en çok teşvik alabileceğiniz şeylerden biri acı çekmenin sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlamaktır. En azından İsa'ya iman edenler için böyledir çünkü bu dünyada ne kadar çok kötülük olursa olsun, herhangi bir şekilde herhangi bir kötülüğün olmayacağını vaat edildiği sonsuzlukta Tanrı'yla birlikte olmayı dört gözle bekleyebiliriz.

Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı.

Vahiy 21:4

Acı veren birçok şey daha ölüp Cennete girmeden çözümlenir, ancak en uç noktada yaşam boyu acı çekme olasılığına bile baksak, bu bile sona erecek, hayal edilemez bir zevk ile yer değiştirecektir.

Bu da geçecek, acı çekerken bile düşünme biçimimiz olmalıdır çünkü bunalmış hissetmeyi engeller. Geçenlerde otuz beş gün süren baş ağrısına neden olan bir sinüs enfeksiyonum oldu. Sık sık “Bu da geçecek” diyordum ve giderek geçti. Ne var ki bizler bir süredir ağrı ya da acı çekiyorsak, “Bunun sonu gelmeyecek” diye düşünmeye başlarız. Oysa birçok şey nihayetinde sona erer. Kırık kalpler iyileşir; en azından İsa'nın hayatımızda çalışmasına izin verirsek iyileşme olasılığı vardır. Mezmur 147:3 şöyle der: “O kırık kalplileri iyileştirir, yaralarını sarar.” Yaralar iyileşir, düş kırıklıkları yerini yeni düşlere bırakır ve bir kapının kapanması, bir başka kapının açılmasını sağlar.

Yaralar iyileşir, düş kırıklıkları yerini yeni düşlere bırakır ve bir kapının kapanması, bir başka kapının açılmasını sağlar.

Her birimiz dönüp kendi hayatlarımıza bakabilir ve yaşadığımız çok acı veren durumları aklımıza getirebiliriz ama şimdi sorunlar çözülmüştür ve artık

onlar yüzünden acı çekmez hale gelmişizdir. Otuz yıl boyunca belimde, yapabileceğim şeyleri kısıtlayan bir ağrım vardı. İki yıl önce bir

doktora göründüm ve işini öyle iyi yapıyordu ki, beni daha önce hiç yaptırmadığım bir test yaptırmaya gönderdi. Bel ağrımın muhtemelen doğuştan kalçamda olan bir anomaliden kaynaklandığı bulundu. Bugünkü inanılmaz teknoloji sayesinde, kalça protezi ameliyatı yapıldı ve artık bel ağrısı yüzünden sıkıntı çekmiyorum. Eskiden yapamadığım birçok şeyi yapabiliyorum. Bir başkası otuz yıl ağrı çekmenin kalıcı bir durum olduğunu düşünebilirdi ama benim durumumda öyle olmadı, sona erdi ve bana yeni bir başlangıç verdi.

Herhangi bir tür acı çekiyorsak, bence asla vazgeçmemeli ve umudumuzu kaybetmemeliyiz. Durumda bir gelişme olacağı umudu, umutsuz olmaktan çok daha iyidir! Sevdiğiniz birinin ani ve perişan eden ölümüyle kırılan kalbiniz iyileşebilir mi? Evet, çünkü Tanrı her zaman rahatlık verir ve O'nunla her şey mümkündür!

Elçi Pavlus, birçoğumuzun hayatı boyunca yaşayacağının ötesinde acı çekti ve bunu hafif, geçici sıkıntılar olarak ifade etti:

Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız [şimdi yaşadığımız önemsenmeyecek rahatsızlıklar] bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar [ölçsüz, paha biçilemez, her şeyi aşan ve hiç bitmeyecek bereketle dolu] büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır.

2. Korintliler 4:17

Pavlus, Tanrı'ya güvenmeyi seçerken bizlerin de sahip olacağımız bir tutum içindeydi. Gözlerini görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyordu (bkz. 2. Korintliler 4:18). Bir başka deyişle, Pavlus hayata bedende değil ruhta bakıyordu. Sıkıntılarının ve acılarının ortasında bile Tanrı'nın iyiliğine inanıyordu ve yine Tanrı sözüne göre sonsuzluğu, bütün acı ve sıkıntılarının çok büyük bir mutluluğa dönüşeceği, yücelikle dolu bir yerde geçireceğine inanıyordu.

9. BÖLÜM

Tanrı Acı Çekmeye “İzin Verir” mi?

*RAB ne isterse yapar,
Göklerde, yeryüzünde,
Denizlerde, bütün derinliklerde.*

Mezmur 135:6

Biri, “Ben Tanrı’nın acı ve trajediye neden olduğunu sanmıyorum” diyebilir. “Onları yaratanın Tanrı olduğuna inanmıyorum, ama izin veriyor olabilir mi? Eğer izin veriyorsa, amacı nedir ve bizzat yapmasıyla izin vermesi arasındaki fark ne? Kötülük ve trajedi yüzünden acı çekmeme izin verebilecek bir Tanrı’ya nasıl güvenebilirim?” Bu soruların var olduğunu biliyorum çünkü bunlar insanların cevaplamam için bana sorduğu sorular.

Şöyle denildiğini de duydum: “Yüce varlığın olmadığına inanmanın nedeni bilim değil, dünyadaki bunca kötülük ve trajedidir.” Bunu söyleyen adam, iyi olduğu söylenen Tanrı’nın var olmasıyla, gördüğü kötülüğü uzlaştıramıyordu. Bazılarımız için iman bütün bu soruları aşar ama birçok diğer kişi inanmak için bir cevaba ihtiyaç duyar.

Beni Tanrı’ya inanmaya götüren, kötücül bir baba yüzünden yaşadığım ızdıraptı. Bu ızdırap kaldıracabileceğimden çok fazlaydı ve ben Tanrı’yla ilişkim içerisinde huzur, umut ve şifa buldum. Tanrı’yı tanımak ve O’na inanmakla edindiğim yararlar sahip olduğum soruların çok ötesine geçti ve şimdi Tanrı’dan bir cevap alacağım ya da bütün soruların cevaplarının net olduğu Cennette O’nunla beraber olacağım güne kadar bu soruları bir kenara bırakabiliyorum.

Yine de, insanların sorduğu soruları anlıyorum ve sormanın yanlış olduğunu düşünmüyorum. Tanrı sorularımızdan rahatsız olmaz ama her zaman cevaplamanın uygun olduğunu da düşünmez. Sorularımız ne kadar cevaplanırsa cevaplansın, hayat pek anlamlı gelmediğinde Tanrı’ya güvenip güvenmeyeceğimize karar vermemizi gerektiren başka sorular olacaktır.

Tanrı’nın acı çekmeye izin verip vermediği konusundaki soruya elimden geldiğince cevap vermeye çalışacağım ama baştan ifade etmek isterim ki cevaplarım, özellikle de Tanrı’ya inanmamaya mazeret arayan kişi için mükemmel olmayacaktır. Zihinsel olarak her şeyi anlamak zorunda hisseden kişiler için de tatmin edici olmayacaklardır. Bilgi arayışımız iyidir ancak çok ileriye götürülürse mahvolma nedenimiz de olabilir. Hayat boyu en sevdiğim ayet Süleyman’ın Özdeyişleri’nde yer alıyor:

RAB’be güven bütün yüreğinle,
Kendi aklına bel bağlama.
Yaptığın her işte RAB’bi an,
O senin yolunu düze çıkarır.
Kendini bilge biri olarak görme,
RAB’den kork, kötülükten uzak dur.

Özdeyişler 3:5-7

Kendi anlayışımıza güvenerek asla huzur bulamayız. Şu veya bu neden oldu ve neden benim başıma geldi, düşmanımız Şeytan’ın bizi Tanrı ile ilişkiden alıkoyma çabasıyla kulağımıza fısıldadığı ilk aldatıcı düşüncedir. Ta Aden Bahçesi’ne kadar geri gidebilir ve onun, Havva’nın kulaklarına fısıldadığı sorularla, nihayetinde Adem’i ve Havva’yı günaha düşürüp, nasıl Tanrı’nın insanoğlu için arzuladığı planın değişmesine neden olduğunu okuyabiliriz. “Yılan kadına, “Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ dedi mi?’ diye sordu” (Yaratılış 3:1). Bu soru, Şeytan’ın sorma ihtiyacı bile duymadığı bir başka soruya yol açtı; eğer bahçedeki bütün ağaçların

meyvesi iyiyse, Tanrı neden onlardan birini benden esirgemek istesin? Sonra Havva akıl yürütmeye başladı ve mantık silsilesi onu, yaşam sürecini değiştiren aldanışa götürdü.

*Kendi anlayışımıza
güvenerek asla huzur
bulamayız.*

Tanrı mükemmel bir dünya yaratmıştı, içinde acı ve trajedi yoktu. Adem ve Havva'nın yetkilerini kullanarak dünyayı denetimlerine almalarını, onun sonsuz

kaynaklarını kullanarak Tanrı'nın ve insanın hizmetine sunmalarını istemişti (bkz. Yaratılış 1:28). Dünyaya ızdırıp getiren Tanrı değildi; yarattığı adam ve kadındı. Tanrı'nın yerine Şeytan'ın sözüne uydukları ve Tanrı'nın yememelerini söylediği meyveleri yedikleri anda acı çekmeye başladılar. Bir tek kararla, özgürce Tanrı'nın sevgisi ve paydaşlığını zevkle içinde yaşadıkları yerden, O'ndan korkuyla saklandıkları bir yere geçtiler (bkz. Yaratılış 3:8).

Tanrı egemendir ve elbette istediği zaman, istediği yerde, istediği kişilere, istediği herşeyi yapabilir. Bizlerse dua ederiz ve ettiğimiz dualar Tanrı'nın egemen oluşuna tabidir. Tanrı'yla birlikte her şeyin mümkün olduğu vaadine dayanırız (bkz. Matta 19:26). Bununla birlikte Tanrı insana özgür irade vermeyi seçmiştir ve bu, kötülük yüzünden acı çekip çekmeyeceğimize dair dinamikleri değiştirir. Tanrı'ya mı güveneceğiz, yoksa kendi yolumuzdan mı gideceğiz?

Tanrı bizi seviyor ve bizim de O'nu sevmemizi istiyor ancak zoraki sevgi, sevgi değildir. Sevginin herhangi bir anlamı olması için özgürce, içten gelerek verilmelidir. Gerçekten sevdiğimiz kişilerin özgür olmasını isteriz. Bunun farklı bir şekilde ifade edildiğini de duymuştum. Sevgi, özgür seçim gerektirir ve özgür iradenin olduğu yerde her zaman kötü de var olacaktır, ama kötünün olduğu yerde bir Kurtarıcı da olabilir ve bir Kurtarıcı'nın olduğu yerde ruhsal özgürlük var olabilir ve özgürlüğün olduğu yerde, yenilenme mümkündür.

Tanrı insana özgür irade verirken önceden yanlış bir seçim yapacağını ve bu seçimin fiziksel ve ruhsal acı çekmeye kapı açacağını biliyordu, ama Tanrı bizi seçeneksiz ve yardımsız bırakmadı. Bu noktadan bakarsak, Tanrı dünyaya acının girmesine izin vermiştir ancak bu

bile sevme, sevmeme ya da nasıl davranması gerektiği hakkında hiçbir seçme şansı olmayan, adeta bir kukla insan yaratmasından iyiydi.

Tanrı'nın hiçbir zaman çözümü olmayan bir sorunu yoktur! Ne olacağını bilerek, daha zamanın başlangıcından biricik Oğlu İsa'yı günahın bedelini ödemek ve Tanrı'nın yeniden çocuklarıyla ilişki kurmasına yol açmak üzere yeryüzüne göndermeyi planladı. Tanrı, acıdan kaçmanın bir yolunu bulmamıştır çünkü dünyada halen günah vardır ve günah olduğu sürece acı ve sıkıntı da olacaktır. Ancak İsa aracılığıyla Tanrı, günahın bağışlanmasını sağlamıştır. Bizlere gerektiğinde acıya sabırla dayanmak için gönül rahatlığı, lütuf, güç ve ihtiyacımız olan her türlü yardımı sağlamıştır. Daha da ileriye gitmiş ve eğer O'na güvenirsek, en büyük ızdırabımızın bile iyilik için etkin olmasını sağlayacağını söylemiştir.

Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz.

Romalılar 8:28

İçinden iyilik çıkacak bir şeyin ille de iyi olması gerekmez. Bu bile kendi içinde Tanrı'nın iyi olduğunun ve O'nun iyiliğinin, adaletsizliğin ve kişisel olarak acı çekmenin bütün hastalıklı etkilerini yutacağını kanıtıdır. Eğer başka hiçbir neden yoksa bile, sadece bu yüzden Tanrı'ya güvenmeyi seçmeliyiz. Tanrı'ya iman etsek de etmesek de bu hayatta acı çekeceğiz. İsa, bu dünyada sıkıntılarımız olacağını söyledi ama bu gerçeği inanılmaz bir vaat izledi: O, dünyayı yenmiştir (bkz. Yuhanna 16:33). Günah acıya neden oldu ve çözümü İsa'dır! Tanrı bizi yardımsız bırakmamıştır!

Eğer Tanrı yanımızda değilken zaten acı ve sıkıntı çekeceksek, neden O'nunla birlikte, ya bizi zamanı geldiğinde kurtaracağına ya da içinden iyi bir şey çıkaracağına güvenerek sıkıntı çekmeyelim? Bana göre en anlamlısı Tanrı'ya güvenmek. Tanrı'ya güvenmek, yardım alma olasılığı doğurur. Ne ki Tan-

İçinden iyilik çıkacak bir şeyin ille de iyi olması gerekmez.

rı'ya güvenmemek ya da inanmamak, kurtarıma ya da iyileşme umudu olmaksızın acı ve sıkıntı çekmeye mahkum olduğumuzu söyler.

Tanrı, kendisini sevenler, O'na güvenenler ve O'nun iradesininin gerçekleşmesini isteyenler için her durumda iyilik için etkindir. Özgür iradeye sahip olarak doğarız ve acı çektiğimiz zamanlarda Tanrı'ya güvenme ya da güvenmeme konusunda seçim yapma hakkımız var.

Bütün Sıkıntılar Günahın Sonucu

Eğer hiç günah olmasaydı, sıkıntımız da olmayacaktı. Bütün acı, sıkıntı ve kötülük günahın bir sonucudur. Doğrudan kendi günahımızın ya da bir başkasınının sonucu olabilir. Düşmüş bir dünyada yaşamının dolaylı sonucu da olabilir. Şeytan günahın babasıdır. Ayartıcı ve yanıltıcıdır, bu nedenle haklı olarak sorunlarımızın kaynağının Şeytan olduğunu söyleyebiliriz ancak kimi dinlediğimiz ve kimin yolunu izlediğimiz kendi irademize bağlı olduğunun farkına vararak sorumluluğun bir kısmını kendi üzerimize almak zorundayız. Kendi yaşamımız söz konusu olduğunda Tanrı'nın talimatlarına inanıp itaatle sözünü mü dinleyeceğiz yoksa Şeytan'ın yalanları arasında duygularımızın bizi yönetmesine izin mi vereceğiz? Şeytan tıpkı Havva'ya yaptığı gibi bize duygularımıza hitap eden geçici zevkler sunacaktır ama Tanrı geçici zevklerle ağızımıza bir parmak bal sürmenin ötesine geçen bir yaşam sunar. Tanrı, paydaşlık ve yakın ilişki aracılığıyla Kendisiyle doğru bir ilişki, esenlik, sevinç ve anlamlı bir yaşam verir.

Dikkatinizi çekmek isterim, acı ve sıkıntılarınızı bazı kişisel günahlarınıza bağlamakta çok ısrarcı olmayın. Hasta birçok kişi, hastalıklarına yaptıkları hangi yanlışlarının neden olduğu üzerinden suçluluk tuzağına düşerek perişanlıklarına perişanlık katmışlardır. Her ne kadar kişisel günahla hastalığa kapı açabilir olsak da, son derece muhtemeldir ki soruna neden olan hiçbir şey yapmamışızdır ve rahatsızlık ve hastalık, sadece günahlı dünyada yaşamamız nedeniyle etkilendiğimiz sonuçlardan bazılarıdır. Trajik ya da acı veren bir olay-

dan dolayı zaten sıkıntı çekerken bir de suçluluk duygusuyla kendinize işkence etmeyin. Tanrı bize yaptığımız bir yanlış göstermeyi seçtiği zaman bile, süreç içinde bize suçluluk hissettirmez. Tanrı bizi ikna eder; tövbe etmemiz ve O'nun tarafından bağışlanmayı kabul etmemiz için bize bir fırsat verir. Tanrı bize suçluluk duygusuyla işkence etmez; bu İblis'in işidir.

İnsanlar, dünyanın neden kötülükle dolu olduğunu ya da insanların neden acı ve sıkıntı çektiğini bilmeyi istemekten çok, hayat amaçlarının ne olduğunu bilmek isterler. Değerli olduklarını hissetmek isterler. İnsanın sorunu sıkıntı çekmek değildir; aşırıya kaçan zevkler dünyasında hala hiçbir şekilde tatmin olmamaktır. Örneğin Hindistan gibi bir ülke her türlü sıkıntıyla doludur ve çok dindardır. Her ne kadar sahte dinlerle dolu olsa da, halk Tanrı'yı aramakta. Kendileri dışında bir şeye tapınmaya inanıyorlar. Ne var ki Tanrı'ya büyük bir imanla ortaya çıkmış olan Batı dünyası her türlü zevki tatmıştır ve buna rağmen O'ndan fersah fersah uzaklaşıyor gibi görünmektedir. Özünde Batı dünyası Tanrı'ya, artık istenmediğini söylemiş bulunmaktadır. Biz uluslar, Tanrısız insanın hakim olduğu hümanizme dönmekteyiz. Ve günah ne kadar çoğalursa, acı, sıkıntı ve kötülük de o kadar çoğalacaktır. Ne kadar çok ulus Tanrı'dan uzaklaşırsa uzaklaşsın fark etmez, O'na dönecek, her şeyde O'na güvenecek bireyler, zorluklarının içerisinde Tanrı'dan yardım almanın güzelliğini yaşayacaklardır. Bu bireyler kötülükten özgür kılınmayı ve Tanrı'nın onları kötülükten korumasını da deneyimleyecekler. Ne var ki bu, tamamen kötülükten uzaklaştırılacakları anlamına gelmez, Kutsal Yazılar bu hayatla ilgili olarak böyle bir şey vaat etmez. Biz dünyadayız ve dünya günahla doludur, dolayısıyla günahın bütün etkilerinden kaçmamız mümkün değildir.

Sıkıntı iki kısma ayrılabilir. Birincisi, ahlaki kararların sonucu olan sıkıntılar ve ikincisi de sel, yangın, deprem, fırtına gibi doğal afetleri içeren doğal sıkıntılar. Bu doğal afetler Tanrı'dan mı gelmekte, Tanrı izin mi vermektedir? Bazı tanrıbilimciler öyle olduğunu, bazılarıysa olmadığını düşünmektedir. Bu felaketlerin neden oluştuğuna dair te-

olojik bir tartışmaya girmektense, ben bu felaketleri dünyanın günahın ağırlığı altında inlemesi olarak görüyorum.

Doğal afetlerin sonucu olarak kayıplarıyla yıkılan iyi ve masum insanlar her zaman olacaktır. Ben felaketlerin en baştan neden olduğunu tartışmaktansa, insanlara yardım etmeye çalışmayı tercih ediyorum. Kötü insanlar da bu afetlerden etkilenirler. Bazı insanlar Tanrı'ya inanır ve güvenirken bazıları afetlerden tersi şekilde etkilenirler. Bütün bunlar açıklayamayacağımız, en azından benim açıklayamayacağım şeylerdir. Ancak Tanrı'ya güvenenlerin yardım edilme ve yenilenme umutları olabilir. Merhamet ve iyilik her zaman yargının üzerinde zafer kazanır!

Yardım Ne Zaman Gelecek?

Tanrı bana bazen yardım ediyor bazense etmiyor gibi geliyor. Bana öyle gibi geliyor olsa da, durum başkadır. Tanrı bana istediğim yardımı sağlamadığı ya da istediğim şekilde yardım etmediği zaman, Tanrı'nın karakterini bilen biri olmak bana yardımcı oluyor. O zaman, O'ndan yardım istediğimde, her zaman benim için en iyi olacak şekilde yardım edeceğine güveniyorum. Kendi isteklerimizle çok fazla meşgul olmak Tanrı'nın bize yardım etmek üzere neler yaptığını görmemize engel olabilir.

Sonra bir de zamanlama sorunu var. Bazen dua ederiz, Tanrı yardım eder ve bizi hemen kurtarır ama başka zamanlarda, anlayamadığımız bir zaman çizelgesinde yardıma kavuşuruz. Eğer sıkıntı çekme neden olan bir süreç içindeysen ve eğer Tanrı beni kurtaracaksa, neden aylar hatta yıllar boyunca beklemek zorunda? O'nun her zaman Kendi nedenleri vardır ama onları nadiren bizimle paylaşır. Bazen iyi olduğumuz zamanlarda içimizde çalışmasına izin vermeyeceğimiz şeyleri yapmak için, sıkıntımızı kullanır.

C. S. Lewis şöyle demiştir: "Acı ısrarla ilgilenilmek ister. Tanrı, sevincimizde bize fısıldar, vicdanımıza konuşur ama acılar içindeyken bağırır. Bu O'nun sağır bir dünyayı uyandırmak için kullandığı megafondur."

Tanrı’yı gerçekten duyduğumuz zaman, O’nun bizimle ilk kez konuştuğu anlamına gelmesi gerekmez. Fark ettim ki bazen bir konudaki kendi düşüncelerim beni Tanrı’nın düşüncelerini içime almaktan alıkoymuştur ki O’nun düşünceleri benimkilerden çok farklıdır. Göz kuruluğu çekerken Tanrı’nın bana bol su içmem gerektiğini söylemesi ama benim zaten çok su içtiğimi düşündüğüm için O’nun cevabını kabul etmediğimden size daha önce de bahsetmiştim. Şimdi geri dönüp baktığımda birçok kişiyi “Belki daha çok su içmelisin” diyerek kullandığını ama benim acelece, “Zaten çok su içiyorum. Çözüm bu değil!” diye cevap verdiğimi fark ediyorum.

2. Krallar, beşinci bölümde Naaman adında bir adam vardır. Aram Kralı’nın ordu kumandanı, güçlü bir yiğitlik abidesidir ama cüzzamlıdır. Bir gün Elişa peygamberin onu iyileştirebileceğine dair hizmetçi kız tarafından bir mesaj gelir. Böylece Naaman’ı, Aram Kralı’ndan kumandana yardım etmesini isteyen bir mektupla birlikte Elişa’ya götürürler. Naaman oraya vardığında Elişa onunla kişisel olarak konuşmaz ama Ürdün Irmağı’na gidip orada yedi kez yıkanmasını ve iyileşeceğini söyler. Naaman öfkelenir ve oradan ayrılır çünkü bu Tanrı adamının, yanına gelip büyük bir törenle onu iyileştireceğini “düşünmüştür.” Öyle görünüyor ki büyük bir kumandan olduğu için, krallığa layık davranılmaya alışmıştır ve bu kez öyle olmamıştır.

Kutsal Kitap, Naaman’ın, eğer bir ırmakta yıkanmak isteseydi bunu yapmak için onca yolu gitmesine gerek olmadığını, kendi memleketinde daha iyi ırmaklar olduğunu bildirerek oradan öfkeyle ayrıldığını söylemektedir. Ancak görevlilerinden biri ona, “Efendim, peygamber senden daha zor bir şey istemiş olsaydı, yapmaz mıydın?” dedi (2. Krallar 5:13). Tanrı bu mevkice aşağı hizmetkârı, Naaman’ın gururunu zorlamak için kullandı. Çaresizce ihtiyaç duyduğu şifayı almaktan onu alıkoyan tam da onun gururuydu. Kim bilir kaç kez bir şeyin belli bir şekilde yapılması gerektiğini düşünüyoruz ve Tanrı bize bir başka yol (O’nun yolu) gösterdiğinde ya anlamadığımız ya da incindiğimiz için onu reddediyoruz.

Tanrı sözü diyor ki: “Sevgili kardeşlerim, şunu aklınızda tutun: Herkes dinlemekte çabuk, konuşmakta yavaş, öfkelenmekte de yavaş olsun” (Yakup 1:19). Eğer genellikle yaptığımızdan daha iyi dinlersek ihtiyacımız olan cevapların bazılarını alabileceğimizi sanıyorum. En azından benim için bu böyle.

Daha genç ve olgun olmayan bir Hristiyanken kendimi çok usandırdım çünkü beğenmediğim ya da anlamadığım her şeyin arkasındaki “nedeni” bilmek istiyordum. Tanrım, hizmetimin büyümesi neden bu kadar uzun zaman alıyor? Rab, sürekli olarak dua ediyorum, neden Dave’i ya da çocuklarımı değiştirmiyorsun? Şimdi cevaplar benim için çok açık: Hizmetimi ya da ailemi değiştirmiyordu çünkü değişmesi gereken bendim; sadece o zaman bunun farkına varabilecek kadar olgun değildim. Bu deneyimler bana, yanlış soruyu sorduğumuz ya da

Tanrı bazen yanlış soruyu sorduğumuz için cevap vermeyi geciktirir.

bazen istediklerimizi almaya hazır olmadığımız için Tanrı’nın bazen dualarımıza cevap vermeyi geciktirdiğini öğretti. Asıl önemli olan, sorun ne olursa olsun, çözüm her zaman aynıdır: Tanrı’ya Güven!

10. BÖLÜM

Acı Çekmemizin Nedenleri (1)

Her durumda [koşullar ne olursa olsun] [Tanrı'ya] şükredin. Çünkü Tanrı'nın Mesih İsa'da sizin için istediği budur.

1. Selanikliler 5:18

Her ne kadar acı çekmeyi hiçbir zaman tam anlayamayacak olsak da, bazı şeyler öğrenebiliriz ve öğrenmek bilgelik kazandırır. Acı hakkında bir şey anladığımızda, ona katlanmak, kafamızın karışık olmasından daha kolaydır. Hiçbir şekilde anlamıyorsak, getirdiği yüke sabırla dayanmak çok daha zordur. Bana gelince, anladım ki neden acı çektiğimize dair birçok cevabı ruhsal olarak olgunlaşma sürecinde almışımıdır. Örneğin, bazı sıkıntıların aslında bana yardımcı olduğunu öğrenmişimdir. Bazılarını bağırma basmam, içimde amacını gerçekleştirmesine izin vermem gerekmiş, bazıları karşısında sıkı sıkıya karşı durmam gerekmiştir çünkü Şeytan'ın niyeti beni mahvetmektir. Gelecekte, Tanrı'da büyümeye devam ettikçe belki daha fazlasını anlayacağım, ama şimdilik sizlerle öğrendiklerimi paylaşacağım.

Yaşamlarımızdaki bereketler için şükretmek acı çeken yüreğe yatıştırıcı bir krem gibi iyi gelir. Sıkıntılarımıza ne kadar çok odaklanırsak, o kadar çok acı çekeriz ancak, şükredecek şeyler bulmak ve onlara odaklanmak oldukça yararlıdır. Tanrı'nın iyi olduğuna inanan kişiler, en fena acıların ortasında bile olsalar, Tanrı'ya güvenlerinin güçlü olduğunu ve hayatın bütün dönemlerinde dayanıklılık gösterdiklerini

kanıtlamışlardır. Sıkıntı, özellikle de adil olmayan sıkıntı karşısında şükreden ifadelerimiz, bildiğim her şeyden çok Tanrı'ya güvendiğimizin kanıtıdır.

Sıkıntı gerçektir ve acı verir. Bazen oldukça korkunç ve dayanılmaz gelir. Fiziksel, ruhsal, zihinsel, duygusal, finansal ya da ilişkisel olabilir. İsa herhangi birimizin herhangi şekildeki sıkıntılarında çok daha fazla sıkıntı çekti ama Kutsal Kitap'ın söylediğine göre çektiği acılar aracılığıyla itaati öğrendi (bkz. İbraniler 5:8). İsa hiçbir zaman itaatsiz olmadı. Şükretmeye devam etti ve her zaman sevecen bir hali vardı. Ancak çektiği acılarla Tanrı'ya itaatin nelere mal olacağını sıkça yaşadı. Kurtuluşumuzun tamamlayıcısı olarak bize hizmet etmek için bedeli ödemeye hazırdı (bkz. İbraniler 5:9; 12:2). O, bu hayatta yaşayabileceğimiz her türlü acıyı anlayan başkahinimizdir (bkz. İbraniler 4:15). İsa, kendisinin bulunmadığı hiçbir yere gitmemizi istemez. Beni rahatlatan şey, O'nun her zaman önümden gitmesi ve yürümem gerekebilecek her yolu benim için hazırladığını bilmektir.

İsa hiçbir zaman kendisinin bulunmadığı bir yere gitmemizi istemez.

Bütün bunları aklımızda tutarak, izin verin size bu yaşamda zaman zaman karşılaştığımız acılarla nasıl başa çıkabileceğimiz hakkında düşüneceğiniz bir kaç şey söyleyeyim.

Bütün Acıların Kökünde Günah Var

Kendi günahımızın, bir başkasının günahının, düşmüş ve günahlı bir dünyada yaşıyor olmanın bütün acıların nedeni olduğunu netleştirmiştik ama bunu biraz daha açmak istiyorum ki daha iyi bir anlayışa sahip olalım. Tanrı'nın başlangıçtaki niyeti insanın şiddetli acı ve işkence çekmesi değildi ve bunun için Tanrı'yı suçlamak adil değildir.

Birçoğumuz zaman zaman hastalık nedeniyle sıkıntı çekeriz. Günah ve hastalığın sıklıkla birbirine bağlı olduğunu duyduğumuzda,

günahımızı bulmaya çalışırken fazla iç gözlem yapmamız kolaydır. Her ne kadar yaptığım bir şeyin hastalığa neden olabileceği doğru olsa da, durum her zaman, hatta genellikle bu değildir.

Kutsal Kitap'ta İsa'nın belirli bir hastalığı belirli bir günahla bağdaştırdığına ilişkin hiç örnek yoktur. O şifa verendir ve sıklıkla şifa vermeyi, eğer hastalıklara şifa verebiliyorsa kesinlikle günahları da bağışlayabileceğine insanları ikna etmenin bir yolu olarak kullanmıştır (bkz. Markos 2:9-11). Tanrı sözünün doğru ve inceden inceye çalışılması tıpkı günahların bağışlanması gibi şifanın da Mesih'in kefareti dahil olduğunu gösterecektir (bkz. Yeşaya 53:4-5). Tanrı'nın hem şifa verenimiz hem de hastalık verenimiz olamayacağı basit bir gerçek. Gelin, yüreklerimize bir kez daha ve kesin olarak yerleştirelim; Tanrı iyidir ve İblis kötüdür!

Her yıl soğuk algınlığı ve grip sezonu geldiğinde, iyi ya da kötü, genç ya da yaşlı her türlü insan bu hastalıkların etkileri yüzünden sıkıntı çeker. Soğuk algınlığı ve grip olan bütün insanların günahkâr, diğerlerinin günahsız olması gerekçesiz ve kuşkuludur. Yine de, hastalıktan muzdarip olduğumuzda hastalığa yol açacak herhangi bir şey yapıp yapmadığımızı Tanrı'ya sormanın bilgece olduğunu düşünüyorum. Oldukça sık yaptığımız hatalardan biri kendimize iyi bakmama, bunun sonucunda bağışıklığımızın düşmesi ve hastalığa karşı zayıf hale gelmemizdir. Başka türlü yaşasaydık hastalığa yakalanmayabilirdik. Her ne kadar Tanrı gelecekte kaçınmamız gereken bir şey gösterebilirse de, göstermeyeceği zamanlar da olabilir. Tanrı sessiz kaldığında, sadece şifa dilerim ve Tanrı'ya bundan iyi bir şey çıkarması için dua ederim.

Soğuk algınlığı ya da gripten söz ediyorsak, bu çok anlaşılır bir şeydir ancak söz konusu kanser ya da başka bir ızdıraplı ve hayatı tehdit eden bir hastalıksa bizim için anlaşılması çok daha zordur. Hastalık ne kadar ciddiye Tanrı'nın ondan iyi bir şey çıkaracağını anlamamız o kadar zorlaşır.

1989 yılında meme kanseri oldum ve ancak yakın zamanda bedenimle ilgilenmekte biraz daha hikmetli olsaydım, bunu engelleyebi-

leceğimin farkına vardım. O dönemde, hizmetimiz yeni sayılırdı ve ben sürekli stres içindeydim çünkü Tanrı'ya güvenme ve sabırlı olma konularında henüz pek birşey bilmiyordum. Bir hizmet geliştirmenin yanı sıra, yine acı dolu ve zor bir şey olan Tanrı'yla bir içsel iyileşme yolculuğu içindeydim. Yeterince uyumuyor, düzgün egzersiz yapmıyor, çok fazla çalışıyor, yeterince dinlenmiyor, çok fazla sağlıksız yemek tüketiyor, çok fazla kahve içiyor, yeterince su içmiyordum, sık sık öfkeli ve gergindim ve bu liste daha böyle uzar gider... Bunların sonucunda stresin adet döngümü etkilediği hormonal dengesizlik meydana getirmişti. Sonunda, bana rahim aldırma ameliyatı olmam gerektiğini, sonrasında da kadınlık hormonu iğneleri yapmamı öneren bir doktora gittim. Oldukça yararlı oldu ve her on günde bir iğnemi yaptırıyordum. Bir yıl kadar sonra kadınlık hormonu bağımlısı meme tümörü teşhisi konuldu. Bir başka deyişle tümör kadınlık hormonuyla besleniyor ve büyüyordu. Çok hızlı yayılan türden bir kanserdi ve radikal bir ameliyat yaptırmam gerekiyordu.

Bu durumda Tanrı beni azarlamadı, kendime daha iyi bakmadığım için suçlamadı. Ameliyat başarılı geçti ve ileri bir tedaviye gerek kalmadı. Bu bile benim için kendi başına bir mucizeydi. Ama Tanrı bu durumu, Tanrı'nın tapınağı olduğu için bedenime saygı göstermeyi öğretmek için kullandı. Şimdi gündelik olarak fiziksel sağlığım ile ilgili daha iyi kararlar veriyorum. Kişisel olarak, bir bedel ile satın alındığımız, Tanrı'ya ait olduğumuz ve bedenlerimiz Tanrı'nın tapınağı (yuvası) olduğu için, bedenlerimize saygısızlık etmenin ve onu kötüye kullanmanın günah olduğuna inanma noktasına geldim. Eğer bu sizin için çok uç noktada bir düşünce gibi geliyorsa, şimdilik bir kenara koyun ancak sizi, kendinize iyi bakacak kadar kendinize değer vermeye teşvik ediyorum.

Kendimi bedenlerini kötüye kullanan (hatta birçoğunun öyle olduğu) kişilerle konuşurken buldum. Basitçe sağlıklı olmanın önemi hakkında bilgi yoksunluğu çekiyor olabiliriz ve bu yüzden (eğer başka bir nedenle değilse), Tanrı'ya sahip olduğumuz herhangi bir hastalığın kaynağını sormak bilgecektir. Size ruhta, bedende ve canda nasıl

sağlıklı olunacağına dair iyi bir kitap okumaya zaman ayırmayı öneriyorum. Daha önce görmediğiniz birçok şeye gözlerinizin açılacağına içten inanıyorum.

Tanrı kanser olduğumda bana karşı çok merhametli ve lütfkâr-
dı. Tedavimin sonucu bundan daha iyi olamazdı. Deneyimimi pay-
laşırken, kanser olan başka insanların kendilerine iyi bakmadıklarını
hiçbir şekilde söylemediğimi netleştirmek isterim. Rahatsızlık ya da
hastalıkların ardındaki nedenlerin hepsini bilmiyorum ama sağlığı-
mıza yatırım yapmamız ve olabildiğince güçlü kalmamız gerektiğini
biliyorum. Şeytan kükreyerek yakalayıp bir çırpıda hakkından gelece-
ği insanlar aramaktadır ve ben onlardan biri olmamak için elimden
ne geliyorsa yapacağım. 1. Petrus 5:8 şöyle der: “Ayık ve uyanık olun.
Düşmanınız İblis kükreyen [delicesine aç bir] aslan gibi yutacak birini
arayarak dolaşiyor.” Petrus bize ayık ve uyanık olmamızı söylüyor. Bir
anlamda, dengeli yaşamalıyız ki Şeytan bizi yutmasın. Ben hayata
yaklaşımım açısından kesinlikle dengesizdim. Tanrı’nın sözünde yer
alan sağlık kurallarını yıkıp sonra da bunun hastalıklı sonuçlarından
etkilenmemeyi bekleyemeyiz. En azından kendimize iyi bakmazsak
yoruluruz.

Yakınlarda, kalça eklemelerimde romatizma ve şekil bozukluğu ol-
duğu için tam kalça protezi ameliyatı geçirdim. Her ne kadar böylesine
kolay iyileştigiime hayret ettiysem de, fazla aktif olduğum için birkaç
gün ciddi ağrı çektim. Ağrı, bedenimin bana yavaşla, o kadar çok şey
yapma, biraz daha sabırlı ol, demesinin bir yoluydu. Doktorum bile
bana ağrılarımın ne yapmam ya da yapmamam gerektiği konusunda
beni yönetmesine izin vermemi söyledi. “Eğer bir gün çok fazla şey
yaparsan ve ertesi gün daha çok ağrın olursa, bir sonraki gün daha az
şey yaparak ağrılarının dinmesini beklemelisin” dedi.

Pavlus’un Efesliler’e yazdığı gibi, “Bu nedenle, kötü günde dayanabi-
lme, gerekli her şeyi yaptıktan sonra yerinizde durabilmek için...”
böyle yapmalıyız. Mesih’te kalın, O’nun sevgisinde kalın ve O’nun sizi
iyileştireceğine güvenin. Tanrı’nın gösterdiği şeyleri yapın, sonra tam
bir iyelenme ve şifa için O’nun sevgisinde dinlenin.

Bilge Adam Akılsızdan Daha Az Sıkıntı Çeker

Bilge kişi bütün sıkıntılardan muaf olmasa da, akılsıza göre sıkıntıyı daha çok engelleyebilir. Tanrı'nın yasalarına göre, ne ekersek onu biçeriz (bkz. Galatyalılar 6:7; Matta 7:1-2; Luka 6:31). Bu benim için çarpıcı bir gerçektir ve her gün hatırlamamız gerekir.

Eğer bir adam birkaç kez eşine sadık kalmamışsa, o ilişkiyi kaybetmesinden dolayı acı çekse iyi olur. Bu kendi suçudur ve ektiğini biçmektedir. Eğer bir kişi aşırı derecede ve duygusal nedenli para harcıyorsa ve sonunda borçlarından dolayı baskı altında ise, bu kendi suçudur çünkü akılsızca para harcamıştır ve şimdi sonuçlarına katlanmaktadır. Özdeyişler kitabı akılsız kişinin sözlerinin yaşamında nasıl sonuçlar doğuracağına ilişkin birçok şeye işaret etmiştir. İşte size bir örnek:

[Mağrur] Akılsızın dudakları çekişmeye yol açar.
Ağzı da dayağı davet eder.
[Mağrur] Akılsızın ağzı kendisini mahveder,
Dudakları da canına tuzaktır.

Süleyman'ın Özdeyişleri 18:6-7

Kutsal Yazılar'da bilge kişilerin sözlerinin ne kadar yararlı olduğunu anlatan birçok ayet de vardır. Aralarından sadece bir örnek veriyorum:

Düşünmeden söylenen sözler kılıç gibi keser,
Bilgelerin diliyse şifa verir.

Süleyman'ın Özdeyişleri 12:8

Bilgece konuşmaya gayret etmenin yanı sıra bilgece eylemlerde bulunmayı de tercih edebiliriz. Süleyman'ın Özdeyişleri kitabı bize bilgeliği aramamız ve bulunca ona göre hareket etmemiz gereken bir hazine olduğunu öğretir ve bilgelere verilen vaatler bol ve arzu uyan-

dırıcıdır: iyilik, zenginlik, uzun yaşam, işte yükselme imkanı, sağlıklı düşünme ve korunma bunlardan birkaçıdır.

Her akılsızca seçimin sonuçlarını anında biçmeyeceğimiz ya da yaşamayacağımız açıktır, yoksa hepimiz ciddi sorunlar yaşıyor olurduk. Çok şükür Tanrı'nın affına ve merhametine sahibiz ama ısrarla akılsızlık ekiyorsak, sonuçlarını biçeceğiz ve bir çeşit sıkıntı yaşayacağız.

Hepimiz ahlaki temellerin üzerine kurulmuş bir dünyada yaşıyoruz ve ahlaksız davranışın sonuçları vardır. Örneğin, bir insan alkollü araba kullanıyorsa kaza geçirip yaralanabilir ya da bir başkasını yaralayabilir. Eğer bir kişi sürekli olarak sinirliyse, sonunda büyük ihtimalle yalnız kalacaklardır. Eğer birini öldürürlerse, kesinlikle affedilebileceklerine rağmen, hayatlarını hapiste geçirmeleri kaçınılmazdır. Gün başladığında sözlerimizin ve eylemlerimizin nasıl sonuçlar doğuracağını düşünmek fena bir fikir olmayabilir. Bizi daha bilge kararlar vermeye zorlayabilir.

Elçi Petrus, hak ettiğimiz ve hak etmediğimiz sıkıntılardan söz eder. Doğruyu yapma adına adaletsizce acı çekmenin, yanlış bir şey yaparak adilce acı çekmekten daha iyi olduğunu söyler (bkz. 1. Petrus 2:19-20; 4:15-16).

Kesinlikle söyleyebilirim ki Tanrı'nın sözünü ne kadar çok okursam, ne kadar bilgelik öğrenir, onu hayatıma ne kadar uygularsam o kadar az sıkıntı çekiyorum. Kutsal Kitap bizim hayatı kullanma kılavuzumuzdur! Aldığımız her kararı dikkatlice düşünmemize yardım edebilir. Bu önemlidir çünkü her seçim bir sonuçla birlikte gelir. Tanrı'nın sözünü izleyenler hiçbir zaman koşullarının kurbanı olmayacaklardır çünkü hem yaptıkları seçimlerle onları yenebilecek hem de onlardan öğrenebileceklerdir. Tanrı'nın sözünü öğrenmeden önce bir cinsel istismar mağduruydum ama artık bunun etkilerinden özgürüm çünkü Tanrı'nın yöntemleriyle uyumlu seçimler yaptım.

İmanımız Yüzünden Zulüm Çekecek miyiz?

Pavlus, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsinin imanları yüzünden zulüm çekeceğini hatırlatmak amacıyla Timoteos'a bir mektup yazdı (bkz. 2. Timoteos 3:11). Pavlus yine ne zulümlere katlandığını ama Tanrı'nın onu hepsinden kurtardığını da söyledi (bkz. 2. Timoteos 3:11). Her türlü sıkıntının ortasında kurtarılacağımız vaadine sahip olduğumuz ve Tanrı'ya bu ayrıcalık için güvenebileceğimiz için son derece minnettarım. Bir süre için sabırlı olmamız ve zorluklara katlanmamız gerekebilir ama Tanrı sadıktır ve bizi kurtarıncaya dek zorluğa iyi bir tutumla katlanmak için bizi güçlendirecektir, tabii eğer istersek.

Çok azımız Mesih adına güçlü bir duruşa sahip olduğumuzu ama zulüm görmediğimizi söyleyebiliriz. Çoğunlukla bu zulüm dışlanmayla gelir. Bu alanda benim deneyimim oldukça yoğun ve acı vericiydi. Tanrı'nın sözünü öğretme çağrımı yerine getirmeye başlamamın takibinde kilisemden ayrılmam istendi ve ailem ve arkadaşlarım tarafından reddedildim. Biz insanlar, çeşitlilik içerisinde birlik beraberlik bulmayı çok zor başarıyoruz. Herkesin kendimiz gibi olmasını istiyoruz çünkü eğer öyle değilse fikirlerimiz, düşüncelerimiz ve eylemlerimiz saldırıya uğruyor gibi hissederiz.

Ben normal, kadın için kabul edilen rolün dışına çıkmaya başlıyordum ve Tanrı'yı duymuş olduğuma inanıyordum. Bu bile insanların öfkesini uyandırıyor. Kim olduğumu sanıyordum? Düzgün bir eğitimim yoktu, bir kadındım ve kadınlar bizim dini çevrelerimizde böyle şeyler yapmazlardı. O zamanlar fark etmedim ama bu İblis'in vazgeçmem ve tam olarak olduğum yerde (tatminsiz ve mutsuz bir hayatta) kalmam için beni yakalamak uğruna yaptığı ilk girişimdi.

Elçiler Kutsal Ruh tarafından, zulüm göreceklerine dair uyarıldı ama yine de cesaretle ilerlediler. İsa bize, işittikleri söz "hemen sevinçle (ama yüzeysel olarak) kabul eden" kişilerin bir süre devam edeceklerini ama Tanrı sözünden ötürü sıkıntı ya da zulme uğrayınca hemen sendeleyip düşeceklerini öğretir (bkz. Markos 4:16-17).

Hepimiz kabul edilmek isteriz. Kimse dışlanmanın acısını çekmek istemez; dışlanma çok yoğun ve etkileri uzun sürebilen duygusal bir acıdır. İsa da yalnız bırakıldı ve hor görüldü (bkz. Yeşaya 53:3). Aslında Yuhanna 15:25 yok yere O'ndan nefret edildiğini söyler. İsa iyiydi ve yanlış hiçbir şey yapmamıştı ama yine de baskı görüp eziyet çekti. Aynı zamanda bize öğrencinin öğretmeninden üstün olmadığını da anlattı (bkz. Luka 6:40). Eğer o eziyet çektiyse, biz de baskı görüp eziyet çekmeyi bekleyebiliriz.

Hayatımın erken yaşlarında benim için kavramanın zor olduğu, acı çekmekle ilgili bazı ayetleri sizinle paylaşmak isterim:

Haksız yere acı çeken kişi, Tanrı bilinciyle acıya katlanırsa, Tanrı'yı hoşnut eder [onaylanır, kabul edilir, teşekkürü hak eder]...

Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size [kişisel olarak] örnek oldu.

1. Petrus 2:19,21

Tanrı'nın ben acı çektiğimde neden hoşnut olabileceğini anlayamadım, ama sonra farkına vardım ki, O'nu hoşnut eden benim acım ya da sıkıntım değil, O'nun uğruna acı çekmeyi göze almamdı. Tanrı'yı yücelten acı çekmemiz değil, acı çekerken iyi bir tutum içinde olma becerimizdir. Her acı çektiğimizde, tıpkı çocuklarımız acı çektiğinde bizim de acı çektiğimiz gibi, Tanrı da bizimle birlikte acı çeker. Hiçbir şey bizi Tanrı'nın sevgisinden ayıramaz, O bizi asla, bir an için bile bırakmaz (bkz. Romalılar 8:38-39; İbranililer 13:5). Tıpkı İsa'nın çarmıhta hissettiği gibi biz de O'nun bizi terk ettiğini hissetsek bile, aslında terk etmemiştir. Şu anda hangi badirelerden geçiyorsanız geçin, lütfen Tanrı'nın sizinle birlikte olduğunu, kurtulmanız ve iyileşmeniz için bir planı olduğunu bilin.

İsa, doğruluk uğruna zulüm görmenin bizim için mutluluk

Şu anda hangi badirelerden geçiyorsanız geçin, lütfen Tanrı'nın sizinle birlikte olduğunu, kurtulmanız ve iyileşmeniz için bir planı olduğunu bilin.

olduğunu ve göklerdeki hazinemizin büyük olduğunu söylüyor (bkz. Matta 5:10-12). Varsayalım siz de benim gibisiniz, herhangi bir ödül almak için cennete gitmeyi beklemek zorunda kalmayı tercih etmiyorsanız, İsa şunu da söyledi: “Benim ve Müjde’nin uğruna evini, kardeşlerini, anne ya da babasını, çocuklarını ya da topraklarını bırakıp da şimdi, bu çağda çekeceği zulümlerle birlikte yüz kat daha fazla eve, kardeşe, anneye, çocuğa, toprağa ve gelecek çağda sonsuz yaşama kavuşmayacak hiç kimse yoktur” (Markos 10:29-30). Kutsal Yazılar’daki bu iki ayetten yola çıkarak hem Cennette hem de dünyada ödülümüz olduğunu görüyoruz.

Bütün kalbimizle Tanrı’ya hizmet etmek için vazgeçmemiz gereken şeylerden biri ünümüzdür. İsa kendini alçalttı (bkz. Filipililer 2:7-8) ve ben bunun nedenini kolayca anlayabiliyorum. İnsanların hakkımızda ne düşüneceğini fazlaca önemsersek, asla bütünüyle Mesih’i izleyemeyiz. Tanrı beni çağırdığında o zaman tanıdığım insanların önünde kendimi alçaltmam gerektiğini biliyordum ve şimdi O beni ödüllendirdi. Şimdi, uzun zaman önce vazgeçtiğim arkadaşarımdan çok daha fazla arkadaşım var.

Tanrı, gayretle O’nu arayanları ödüllendirir (bkz. İbraniler 11:6). Baskı ve eziyet çektiğiniz zaman, Tanrı’nın sizin için planladığı ödülü dört gözle bekleyin! Eğer ününüzü kaybetme ya da Tanrı’ya imanınız nedeniyle haksız yere yargılanma ve eleştirilme sıkıntısı yaşıyorsanız, ümitsizliğe kapılmayın. Tanrı’ya güvenmeye devam edin ve ödülünüzü dört gözle bekleyin.

11. BÖLÜM

Acı Çekmemizin Nedenleri (2)

Bir önceki bölümümüzde, acı çekmemizin nedenlerini işledim. Birincisi varolan günahtı. İkinci olarak bilgece seçimler yapmamamız yüzünden acı çekme hakkında yazdım. Üçüncü olarak da Tanrı'ya imanımızın bir sonucu olarak baskı ve eziyet çekmekten söz ettim.

Bu bölümde yine acı çekmemizin nedenlerini işlemeye devam etmek istiyorum ve Tanrı'yla yürüyüşünüze yardımcı olması için dua ediyorum.

Başkalarının Günahları Nedeniyle Haksız Yere Acı Çekeriz

Bu tür sıkıntılara dayanmak bizim için çok zordur çünkü tamamen masum olduğumuzu düşünürüz ve yine üzerinde kontrol sahibi olamayacağımız bir şey yüzünden acı çekiyor oluruz. Aklımıza gelen ilk düşünce, “Bu hiç adil değil,” olur ve kesinlikle de öyledir. Yine de, hayat her zaman adil değilse bile güvenlerini Rab'be bağlayan insanlar O'nun adaletini görmeyi bekleyebilirler; O'nun zamanlamasında ve O'nun istediği şekilde. Çünkü Tanrı adaleti sever, yanlışları doğruya çevirmekten zevk alır. O, yerimize Adaleti Sağlayan'dır ve haksız muamele gördüğümüzde, O telafi eder.

İster çocuklukta yaşanan istismar, teninizin rengi, cinsiyetiniz, uyduğunuz nedeniyle kötü davranılmak, ister binlerce başka nedenle olsun, haksız şekilde davranılması her zaman bizi derinden incitir ve eğer bununla düzgün bir şekilde ilgilenmezsek ruhumuzda, nasıl yaşayacağımızı etkileyen çok derin yaralar ve izler bırakabilir.

Tanrı'nın karakter özelliklerinden beni en çok heyecandıran adil bir Tanrı olmasıdır. İşte size güvenimizi bağlayabileceğimiz vaatlerinden biri:

Çünkü, “Öç benimdir, karşılığını ben vereceğim” ve yine, “Rab halkını yargılayacak” diyeni tanıyoruz.

İbraniler 10:30

Müthiş! Bu harika ve huzur veren bir ayet ve eğer bir başkası tarafından haksız muamele görüyorsanız, bu ayeti yüreğinizde saklamalı ve Tanrı'nın bu vaadi yaşamınızda yerine getireceğine güvenmelisiniz.

Ben O'nun adaletini kendi hayatımda birçok olayda yaşadım. Hizmetimin ilk yıllarında yaşadığım dışlanmadan size söz etmiştim ve yıllar sürmüş olsa da beni derinden yaralayan insanların bazıları benden özür dilemiş ve bana yanlış davrandıklarını söylemişlerdir.

Herhangi bir adaletsizliğin telafi edilmesi, başınıza gelenlerin geri verilmesi anlamına gelir. Birisi size haksız davranmış olduğu için Tanrı'nın sizi onurlandırmasını ve bereketlemesini izlemekten daha tatlı bir şey yoktur. Ancak, Tanrı'nın hakkınızı savunduğunu görmek için başkalarını katlandığımız haksızlıkları telafi etmeye zorlamaya çalışmayı bırakmamız gerekir.

Babam tarafından cinsel istismara uğradıktan ve o durumda bana yardım etmek adına hiçbir şey yapmayan annem ve diğer akrabalarım tarafından terk edildikten sonra kesinlikle hayatımı zehirleyen tutumlarım oldu. Beni yaralayan insanlara olduğu gibi yardım etmeyen insanlara da dönüp hatalarını yüzlerine vurmak istedim. Sert, öç alma isteğiyle doluydum ve dünyanın bana birşeyler borçlu olduğunu düşünüyordum. Elbette bu tutumların hiçbirisi bana bir fayda sağlamıyordu.

Sorunumu çözümüyor, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor, ama beni perişan etmeye devam ediyordu. İstismara uğramıştım, bu yeterince zordu ama birçok yılın ardından hala bir kurbandım ve başıma gelenlere takılıp kalmıştım. Gerçekten de hiçbir zaman normal ya da duygusal olarak sağlıklı bir hayatım olmayacağını hissediyordum.

Hristiyanım ama Tanrı'nın sözünü pek bilmiyordum. Yeniden doğmuştum ama Tanrı'nın yöntemlerini öğrenmek ve izlemek yerine kendi yolumda yürüyordum. Tanrı'nın adaleti sevdiğini ve geçmişinden gelen şeylerle bizzat ilgilenmek istediğini öğrendikten sonra, sorunu kendi yöntemlerimle çözmeye çalışmak yerine, benim için her şey Tanrı'nın yardımıyla değişmeye başladı. Bir günde olup bitti demeyeceğim ama içimde kırılan bir şeyler derece derece iyileşmeye başladı. Tanrı gerçekten de başıma gelen kötü şeyleri aldı ve iyilik için etkin hale getirdi.

Tanrı, bir yandan nasıl yapmamız gerektiğinin yolunu gösterirken geçmişin yakasını bırakıp düşmanlarımızı tam olarak affetmemizi, onlar için dua etmemizi ve hatta onları bereketlememizi bekler. Sonunda babam benden özür diledi, pişmanlık içinde ağladı. O'nun Rab'be gelmesini ve vaftiz olmasını sağlama ayrıcalığına sahip oldum. Bana, benimle ve iyiliklere aracı olan hizmetimde yaptığım işlerle ne kadar gurur duyduğunu söyledi.

Hayattaki acılarımızın çoğunun kötü insanlarca yapılan haksız davranıştan kaynaklandığını ama bazısının da bizi sevdiğini söyleyen kişilerden gelebileceğini ifade etmekte sakınca görmüyorum. Durum böyle olunca yaralar da daha derin oluyor. Ancak geçmişteki acılarımız ne kadar derin ya da yoğun olduysa olsun Tanrı ona erişebilir, onu iyileştirebilir, içinden iyi bir şey çıkarabilir ve karşılığını verebilir.

Bize kül yerine çelenk, yas yerine sevinç verir (bkz. Yeşaya 61:1-3) ve kaybettiklerimizi geri vermeyi vaat eder.

Tanrınız RAB size acıyacak, sizi sürgünden geri getirecek.

Sizi dağıttığı ulusların arasından yeniden toplayacak.

Yasa'nın Tekrarı 30:3

Hiç kimse hayatında sıkıntı ve acı olsun istemez ancak sıkıntı ve acının içinden geçerken O'nun yollarını izlerseniz ve O'na güvenirseniz, Rab'bin telafi etmeye hazır olduğunu bilmek iyi bir şeydir.

Sadece Tanrı'nın Değiştirebileceği Şeyleri Değiştirmeye Çalıştığımız İçin Acı Çekeriz

Sanırım duygusal acımın bir çoğunu dindiren şeylerden biri evreni kontrol edemediğimi öğrenmek oldu. Doğal olarak güçlü bir mizaçla doğan agresif bir “işini eline al” tutumuna sahip biri olarak üzerinde hiç yetkim olmayan şeyleri kontrol etme ve değiştirmeye çalışmaya bağlı sıkıntılarım vardı. Tanrı'nın hiç de hoş olmayan koşullarımı değiştirmekten çok daha fazla beni değiştirmeye ilgi duyduğunu anlamak için birkaç acı dolu yıl geçmesi gerekti. Elbette, dünyanın içinde yer alan insanları değiştirmek için de uğraştım. O zaman beni daha mutlu edebilir ya da bana daha uygun kişiler olabilirlerdi ama insanları ancak Tanrı'nın değiştirebileceğini, hatta eğer istemezlerse onları bile değiştirmeyeceğini öğrenmem gerekti ki bu kolay ve çabucak olmadı.

Bir kez insanları olmalarını istediğim değil de oldukları halleriyle değerli bulmayı öğrendiğim (ve bunu gün be gün öğrenmeye devam ediyorum) zaman, acımın ve perişanlığımın çoğu geçti. Alçakgönüllülüğe çok ihtiyacım vardı ve Tanrı bizi “kendimizi alçaltmaya” davet etse bile, çok azımız buna istekliyiz, dolayısıyla bunu bizim için Tanrı yapar. Bunu, bizi yanlarında gerildiğimiz ve sinirlendiğimiz insanların olduğu durumlar içine sokarak gerçekleştirir ve onlar yüzünden çektiğimiz acıyı çaresizce durdurmak için Tanrı'nın içimizdeki derin bir soruna dokunmak üzere onları kullandığının sonunda farkına varırız. O bizi özgürleştiren Kurtarıcımız'dır ve istediğimizden daha uzun zaman alsa da Tanrı her zaman iyi bir şey ortaya çıkarmak üzere hayatımızdaki kötü şeyleri kullanacaktır.

Soruna verdiğiniz tepkinin başlangıçtaki sorun değil de, asıl sorun olabileceğini hiç aklınıza getirdiniz mi? Yıllarca, Dave ihtiyaçlarımı karşılamadığı için mutsuz olduğumu sandım ama Tanrı bana asıl sorunun benim bencil tutumum olduğunu gösterdi. Onu değiştirmeye çalışmaya devam edip durdum ve çabalarımın hiçbiri istediğim sonucu ortaya çıkarmadı çünkü Tanrı durumu, sorunumun gerçek köküne inmek için kullanıyordu.

Tanrı'nın sözü, kral olmak üzere meshedilen Davut adında küçük bir çoban çocuktan söz eder. Ama tacı giymeden uzun zaman önce, yerini almaya mahkum olduğu deli ve kötü bir kralın altında çalışması ve onunla başa çıkması gerekti. Saul'un eli altında Davut'un başına gelenlerin çoğu adaletsiz görünüyordu, yine de bütün bunların bir nedeni vardı.

Şöyle bir şey duymuştum: Davut, Saul gibi kral olmadan önce Tanrı Davut'un içinden Saul'u çıkarmak için Saul'u kullandı. [Bu söz benim hayatım için geçerlidir.] Şimdi geriye dönüp babamın davranışındaki gaddarlığa bakabiliyorum ve birçok özelliğimi ondan öğrendiğimi fark ediyorum ama o zamanlar hiç farkında değildim. Hizmete çağrılmış bir kadındım ama bir çocuk olarak eziyet çektiğim istismardan dolayı katı yürekliydim. Yöntemlerim sertti ve insanların neler yapması ya da yapmaması konusunda yargılayıcıydım. Benimle ilişki kurmak demek, benim kurallarına uymak demektir ve ben "kendi" kurallarımı baskıyla vurgulardım! Karizmam vardı ama önümdeki iş için gereken Hristiyan karakterinden yoksundum. Davranışıma kördüm çünkü ruhumdaki yara bereler, içimde köklenmişti ve bunun için gerekenin yapılması, üstesinden gelinmesi gerekiyordu. Hristiyan olmak ömür boyu karakter düzenlemesi yapmak değildir; İsa'nın bizi içten dışa dönüştürmesi ve yoğurarak kendi benzerliğine doğru şekil vermesine izin vermek gerekir.

Tanrı bana iyi davranmayan bir ruhsal önderi ve birkaç başka kişiyi daha kullanarak, başkalarına asla bana davranıldığı gibi davranmam gerektiğinin farkına varmama yardım etti. Tanrı aslında birkaç yıl boyunca beni o kişilerle yakın bağlantı içinde tutarak, bana iyilik

yapmış oldu ve çok acı vermesine rağmen bu bana olağanüstü derecede yardımcı oldu, beni daha iyi bir insan haline getirdi. Bazen sandığımız kişi değil de gerçekten kim olduğumuzu görmemize yardım etmek üzere başımıza zor ya da rahatsız edici bir şey gelmesi gerektiğini söylemek isterim. Düşüncelerimiz kolaylıkla gururla gölgelenebilir ve kişileri eleştirerek yargılamamıza neden olabilir. Hatta onları eleştirdiğimiz şeyleri kendimiz yapabilir ve bunu görmeyebiliriz (bkz. Romalılar 2:1).

Petrus'un bu alanda iyi bir örnek olduğunu düşünürüm. Petrus agresif bir kişilikti ve her zaman söyleyecek çok şeyi vardı. Büyük şeyler yapacaktı ama kendisini olması gerekenden çok üstün görüyordu. Kendi iyiliği için, tutumuyla uğraşılması gerekiyordu. İsa, ona gelecek denenmelerde Şeytan'ın onu buğday gibi kalburdan geçireceğini ama imanını yitirmemesi için onun için dua ettiğini söylediği zaman, Petrus hemen O'nunla birlikte zindana da ölüme de gitmeye razı olduğunu bildirdi. Aynı gün İsa'yı tanıdığını üç kez reddetti ve başarısızlığı nedeniyle sonunda kendini olduğu gibi görebildi. Petrus, bağışlanmaya ve Tanrı'nın yardımına ihtiyaç duyan zayıf bir adamdı (bkz. Luka 22:31-34, 53-62). İsa Petrus'a onun için dua ettiğini söylediği zaman, Petrus O'na teşekkür etmeli ve her türlü yardıma son derece ihtiyacı olduğunu kabul etmeliydi.

Mesih'i inkâr ettikten sonra acı acı ağladı ve en büyük ve en etkili elçilerden biri olmaya doğru ilerledi. Bize sorun yaratan zayıflığımız değil, üstesinden gelmeye istekli olmayışımızdır. Gün be gün Tanrı'ya bize yardım etmesi ve O'nu hoşnut edecek şekilde bizde yapacaklarına engel olan, kendimizle ilgili herhangi bir şey varsa göstermesini istemek, bilgece olacaktır. Herşeyden çok Tanrı'nın isteğinin olmasını istemeliyiz.

Petrus bize, uygun zamanda yüceltilmemiz için, Tanrı'nın kudretli eli altında kendimizi alçaltmayı öğütlemektedir (bkz. 1. Petrus 5:6). Kendini alçaltmak, bir zorluğun baskısından özgür olmak için onunla mücadele etmektense, onun altında kalmaktır. Hiç birimiz sıkıntı çekmek istemeyiz ama bizden bu bekleniyorsa, gönüllü olarak istememiz gerekir.

Diyelim bir kadın kendisini ve çocuklarını fiziksel olarak istismar eden bir adamla evlenmiş olsun. Bu durumda kesinlikle istismar altında yaşamamalıdır. Adamdan ayrılmalıdır. Annem, bana yaptıklarını bildiği halde babamla birlikte kaldı ve belki de ömrü boyunca yaptığı en kötü hata buydu.

Ama diyelim bir kişi sadece kendisinin Hristiyan olduğu bir şirkette çalışıyor olsun. Bu durumda Mesih'e tanıklık edecek pozisyonda olan tek kişidir. Diğer çalışanlar tarafından dışlanmakta, alay edilmekte hatta hakkı olan yükselme durumlarında bile es geçilmektedir. Kendini rahatsız hissettiği için işten ayrılmalı mıdır yoksa Tanrı'ya, ayrılmasını isteyip istemediğini sormalı, istemiyorsa bunu netleştirmesini ve O'nun isteğinin olması için mi dua etmelidir? Bu durumda Tanrı, kendisini temsil etmek için kullanacağı bir aracıya ihtiyaç duyduğu için onun bir dönem için bu zorluk içinde kalmasını isteyebilir. 2. Timoteos 4:2, zaman uygun olsun olmasın, fırsat iyi olsun olmasın, rahat olsun olmasın, istensin istenmesin her zaman Tanrı'ya hizmet etmeye hazır olmamız gerektiğini söyler.

Bir kişi ya da durum sıkıntı çekmemize neden oluyorsa, her zaman bununla nasıl başa çıkmamız gerektiği konusunda Tanrı'ya danışmalıyız. Acı çekerken, Kutsal Ruh'un yönlendirmesini değerlendirmeden karar vermemeliyiz. Pavlus, Galatyalılar'a, ruhsal olanların birbirinin ağır yükünü taşıyacağını söylemiştir. Ağır yükü üzerimize koyanlar birçok yanlışta sahip kişilerdir ve bazen onların yanlışlarına katlanarak bu ağır yükü taşımamız gerekir. Bu durumda benim ilk tepkim, "Buna katlanmak zorunda değilim ve yapmayacağım" demek olurdu ama öte yandan, Tanrı bana katlanıyor ve iyi ki katlanıyor.

Hayatımda birçok farklı şey yaşarken Tanrı'nın her zaman bulunduğumuz yere lütuf getirdiğini gördüm. Diğer bir deyişle, eğer istediği yerdesek, başkalarının perişan hale getirebilecek şey, Tanrı'nın verebileceği yeterli lütufla bizim için gerçekten zevkli hale gelebilir.

Tanrı her zaman bulunduğumuz yere lütuf getirir.

Tanrı yolunda yürüyüşümün ilk yıllarına baktığı zaman, sanki her zaman bir şeyle mücadele ediyordum. Bir şey yolundaysa mutlaka başka bir sorun olurdu. Duygu durumum hemen her zaman koşullarım tarafından yönetiliyordu. Örneğin, konferanslarımdan birine katılım çoksa sevinçli, azsa düş kırıklığı hisseder ve söylenip dururdum. Böylece katılımın çok olması için mümkün olan her şeyi yapar, sayılar bir aşağı bir yukarı gidip geldiğinde, benim duygularım da bir aşağı iner bir yukarı çıkardı. Sonunda, benim değil ama doğru zamanda Tanrı'nın değiştirebileceği ve değiştireceği bir şeyleri kendim değiştirmeye çalıştığımı fark ettim. Gerçekten de hayatımız O'nun ellerinde (bkz. Mezmur 31:15). Giderek kaygılarımı Tanrı'ya verdim ve gerçekten de vaat ettiği gibi yüreğime esenliği geldi (bkz. Filipililer 4:6-7).

Artık konferanslarımıza daha çok kişi katılıyor ama zaman zaman bir nedenle katılım az oluyor ve hala bundan pek hoşlanmasam da, bir zamanlar olduğu gibi bunun yüzünden acı çekmiyorum çünkü artık tek kelimeyle, mücadele etmiyorum. Atlatıp bir sonrakine geçiyorum.

Bir daha hoşunuza gitmeyen bir şeyi değiştirmeye çalışırken kendinizi duygusal ve zihinsel olarak acı çekerken bulduğunuzda, sadece Tanrı'nın yapabileceği bir şeyi mi yapmaya çalıştığınızı sorun kendinize. Eğer öyleyse "bırakın ve Tanrı'ya verin."

Mükemmel Olmayan Bir Dünyada Yaşadığımız İçin Acı Çekeriz

Kişisel günahımız ya da başka insanların günahı yüzünden acı çektiğimizi gördük ancak acı çekmenin en büyük nedenlerinden biri -günah dolu- dünyada yaşıyor olmamızdır ve görünen o ki dünya dönmeye devam ettiği sürece, kötülük daha da çok artacaktır. Sanırım her nesilde insanlar dünyada her şeyin ne kadar kötüye gittiğini görerek şaşkına dönmektedir. Çocukluğumda yetişkinlerin her şeyin ne kadar kötü olduğunu konuştuklarını duyardım, şimdi de biz dünyada olup

bitenler yüzünden nasıl şaşkına döndüğümüzü konuşuyoruz. Eğer İsa daha önce geri gelmezse, çocuklarımız bir gün bir masa etrafında toplanıp kendi nesillerinde her şeyin her zamankinden çok daha kötü olduğunu konuşacaklar. Kötülük ve ahlaksızlık gitgide artmaktadır; ilerleyicidir. Sabit kalmazlar ve birleşerek çoğalırlar. Dave, yaşadığımız yerde ilk kez yaşanan, bir gazeteci çocuğun soyulmasını hatırlıyor. 1950'ler gibiydi. İnsanlar hayrete düşmüştü ve böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemezlerdi. Ama günümüzde olanlara bakarsak, gazete dağıtan birinin soyulması kimsenin pek de umrunda olmazdı. Koşulların alabildiğine kötü olması sıkıntılı bir durum ve ne kadar üzücüdür ki daha kötü şeyler oldukça daha da çok sıkıntı çekilecek. Bütün cevaplara sahip olmasak bile, Tanrı'ya güvenme ayrıcalığına sahibiz

Tanrı güvenini O'na bağlayanları korur mu? Kesinlikle inanıyorum ki korur. Sık sık Tanrı'nın insanları nasıl koruduğuna ilişkin anlatılar duymaktayız ve kendi deneyimlerimiz de var. Peki ya O'nun koruması altında değilmişiz gibi görünen ve anlamadığımız bir şey yüzünden sıkıntı çektiğimiz zamanlar? Gelin Lee Strobel'den duyduğum bilgece yorumu geri dönelim: "Tanrı'nın acı çekmeye verdiği nihai cevap bir açıklama değil, İsa'nın beden alışdır." Kimse her şeyi açıklayamaz ama İsa her şeyi kurtarabilir.

Çalışanlarımızdan biri yakınlarda evini ve içindeki her şeyi St. Louis'de yaşadığımız su baskınında kaybetti. Bu hanım bizim medikal hizmetimizin başındaki kişidir ve insanlara yardım etmek için az gelişmiş ülkelere birçok özveride bulunarak yolculuklar yapmıştır. Tanrı'yı seven ve O'nu izleyen biridir ve öyle bir aileden geliyor. Başına neden böyle bir şey gelsin? Bazen sadece dünyada olduğumuz için acı veren olaylar meydana gelir. Buradaki iyi haber ise, Tanrı'nın onu tamamen bu felaket durumdan kurtarması. Hem insanlar hem de çeşitli hizmetler, ona ve ailesine ihtiyaçları olan şeyleri yeniden inşa etmek ya da satın almak için yardım ediyorlar. Her şey bittiğinde öncesinden daha iyi bir eve ve mobilyalara sahip olacaklar.

Evlerini kaybetmek üzere olan ama kaybetmeyen başka Hristiyanlar da biliyorum. Tanrı'nın onları koruduğunu hissediyorlar ve tanıklıklarını duyduğumuz zaman onlarla birlikte seviniyoruz. Neden bazıları korundu da ötekiler korunmadı? Yine, bir açıklama bulmaya odaklanmak yerine İsa'nın dünyaya gelip beden alışına bakalım ve Tanrı'nın bizi acıdan kurtarıp yenilediğini ve acıyı kazanca çevirdiğini izleyelim.

12. BÖLÜM

Acının Öte Yanı Üzerine

*Zincir vurup incittiler ayaklarını,
Demir halka geçirdiler boynuna.*

Mezmur 105:18

Yusuf büyük şeyler yapmanın hayalini kuran genç bir adamdı. Yakup'un en küçük oğlu olduğu ve babasından lütuf gördüğü için ondan nefret edip kıskanırlardı. Nefretleri o kadar büyüdü ki bir gün onu götürüp köle tüccarlarına sattılar ve babalarına kana bulanmış bir kumaş parçası götürüp onun vahşi bir hayvan tarafından öldürüldüğü yalanını söylediler.

Yusuf onun acı çekmesine neden olan uzun sıkıntılı yıllar ve bir dizi adaletsiz durumla karşılaştı ama Tanrı'ya sadık kaldı ve O'na güvenmeye devam etti. Tanrı da o nereye giderse gitsin ona iyilikle davrandı ve sonunda Mısır'da firavundan sonraki ikinci kişi konumuna yükseltti. Bunun sonucunda Tanrı Yusuf'u kullanarak -kendi ailesi de dahil- birçok kişiyi ülkedeki şiddetli kıtlıktan kurtardı. Kardeşleri Yusuf'un güçlü bir konumda olduğunu ve yıllar önce ona acımasızca davranışlarının sonucu olarak hiç de adil olmayan bir biçimde karşılaştığı acı ve sıkıntıların hesabını onlardan sorabileceğini fark ettiği zaman Yusuf'un kardeşlerine verdiği karşılık görülmeye değer:

Bunun üzerine kardeşleri gidip onun önünde yere kapanarak,

“Senin köleniz” dediler.

Yusuf, “Korkmayın” dedi, “Ben Tanrı mıyım? Siz bana kötülük düşündünüz, ama Tanrı bugün olduğu gibi birçok halkın yaşamını korumak için o kötülüğü iyiliğe çevirdi.”

Yaratılış 50:18-20

Üzerinde derinliğine düşündüğünüzde bu ayetlerin ne kadar harika olduğunu görürüz. Bütün başına gelenlerden sonra Yusuf içinde kin biriktirmek yerine bütün bu olan biteni iyiliğe çeviren Tanrı'nın elini gördü. Kındarca davranmak yerine kardeşlerine yardım etmeye hazırlandı. Söylediklerinin devamı şöyleydi:

‘Korkmanıza gerek yok, size de çocuklarınıza da bakacağım.’
Yüreklere dokunacak güzel sözlerle onlara güven verdi.

Yaratılış 50:21

Başına trajik olaylar gelen, adaletsizce davranışlara maruz kalan ama yine de Tanrı'nın tam olarak bizden istediği gibi davranan biri söz konusu olduğunda benim kahramanım Yusuf'tur. Onun güçlü bir adam olmasına şaşırılmamalı. Yüz on yıl boyunca yaşadı ve başına gelen kötü olaylarla karşılaştırıldığında, hayatı boyunca çok daha fazla güzel yıllar geçirdi. Yusuf'un çektiği acının öteki yüzü büyük bir zafer kazanmasıydı. Çektiği acıların onu daha iyi bir yaşama yönelttiğini söyleyebiliriz. Eğer kararlı olur ve acı çektiğimizde bile Tanrı'ya güvenmeyi sürdürürsek, Tanrı'nın büyük kutsamalar ve büyük sorumluluklar vermek için güvenebileceği türden kişiler olduğumuzu gösterebiliriz.

Bize acı verenleri bağışladığımızda aslında kendimize iyilik yapıyor oluruz çünkü hem kinle dolu olup hem de yaşamdan zevk almak imkansızdır. İzlememiz gereken Yusuf'un hayatında gördüğümüz bu örnektir.

Yusuf köle olarak satıldığı yıllar boyunca suçsuz olduğu bir konu yüzünden on üç yıl boyunca hapiste kaldı. Bölüm başında akta-

*Bize acı verenleri
bağışladığımızda
aslında kendimize
iyilik yapıyor oluruz.*

rılan 105. Mezmur'da yazdığı gibi zincirlenmişti, “demir halka geçirilmişti boynuna” denilmişti. Bu ne anlama geliyor? Eğer pratik açıdan düşünecek olursak, boynuna takılı demir onun boynunu daha güçlü hale getirerek sıkıntı zamanında dik durmasını sağlamıştı. Bu durum, sadakati ile birleştğinde daha iyi bir insan olmuş ve Mısır'ı yönetecek hale gelmesini sağlayacak duruma gelmesine yardım etmişti.

“Karşılaştığımız sıkıntılar bizi tüketebilir de yüceltebilir de” sözünü duydunuz mu bilmem ama çok doğru bir sözdür. Bütün acı verici durumlarda Tanrı'ya güvenmenin her zaman bir ödülüdür ve buna hep en sonda kavuşulur. Bu ödüllerden biri de sizi daha güçlü kılmasıdır.

Yeşaya kitabında Tanrı'nın peygamber aracılığıyla halkına konuştuğunu, onlara karşılaşacakları durumlar nedeniyle korkmamalarını çünkü böylece onları daha güçlü kılacağını söyleyişini görüyoruz:

Korkma [korkacak bir şey yok], çünkü ben seninleyim, yılma, çünkü Tanrın benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım ...

İşte, seni dişli, keskin, yepyeni bir harman düveni yaptım. Harman edip ufalayacaksın dağları, tepeleri samana çevireceksin.

Yeşaya 41:10, 15

Bu, Tanrı'nın başımıza gelenleri kullanarak bizi daha güçlü ve daha iyi yapacağına ilişkin verdiği vaatlere bir başka örnektir. Ama bu bütünüyle bizim yaşamda karşılaştığımız acı durumlarla ilgili olarak Tanrı'ya güvenmeyi isteyip istemememize bağlıdır. Şu anda başınızdan ne geçiyor olursa olsun bu vaat sizin içindir. Düşmanlarınız size zarar vermeyi amaçlayabilir ama Tanrı bunun iyiye dönüşmesini sağlayacak ve süreç içinde sizi daha iyi bir kişi yapacaktır. Yaşam acı verdiğinde ve zor geldiğinde Tanrı'nın sizi sevdiğini ve bu nedenle korkmanız gerekmediğini anımsayın. Aşağıda eskiden duyduğum ve bu gerçeği açıklayan sevimli bir öykü var:

Bir adam yeni evlenmiş ve karısıyla eve dönmekteymiş. Yolculuklarının bir yerinde bir gölü kayıkla geçmeleri gerekmiş. Gölü geçerken bir fırtına kayığı şiddetli bir şekilde sallamış ve kadın korkmuş. Kocasını yine de çok sakin görünüyormuş ve kadın ona neden korkmadığını sorup durmuş.

Adam gülmüş ve bir bıçağı kılıfından çıkarmış. Kadına batıracakmış gibi yaklaştırmış. Kadın gözünü bile kırpmamış. Bunun üzerine adam ona niye korkmadığını sormuş. Kadının yanıtı şuymuş: “Niye korkayım ki? Beni sevdiğini biliyorum, bu yüzden senin bana zarar vermen mümkün değil.”

Adam, “İşte bu nedenle fırtınadan korkmuyorum. Tanrı'nın bizi sevdiğini biliyorum ve ne olursa olsun Tanrı onu iyiye çevirecektir” demiş.

Hayatta her ne kadar fırtınalarla karşılaşsak da her zaman Tanrı'nın sevecen ellerinde güvendeziz.

Merhamet ve Duygudaşlık

Hayatta çektiğim acıların, benim gibi acı çeken başkalarına karşı daha fazla merhamet duymama yardımcı olduğunu fark ettim. Eğer bize kötü davranılmasından dolayı acı yaşamadıysak ya da bir kayba uğramadıysak, başka insanların başlarından geçen olayları anlamamız çok güç olacaktır.

Öğüt vermek kolaydır ama biraz deneyimimiz yoksa tutumumuz azıcık da olsa kibir taşıyabilir. Diyelim ki ben yirmi beş yaşındayım ve şu ana dek hayatım oldukça kolay geçmiş olsun. İhtiyaçlarımı her zaman karşılayan ve çoğu isteğimi veren harika bir ailem olsun. Zeki olayım ve okulda iyi notlar almak bana hep kolay gelsin. Daha mezun bile olmadan babam iş arkadaşları sayesinde bana hayalimdeki işi ayarlamış olsun. Harika bir hayat! Diyelim ki çalıştığım işte yakından tanımaya başladığım bir iş arkadaşımın morali bozuk ve hatta çöküntü yaşıyor ve ben de sorunun ne olduğunu merak ediyorum ama sormaya

gerek duymuyorum. Daha sonra bu arkadaşım bana yaşadığı ciddi parasal zorluklardan söz etmeye çalışıyor. Hemen ona ailesini aramasını ve onlardan yardım istemesini söylüyorum, çünkü ben olsam öyle yapardım. O da bana ailesinin büyürken ona kötü davrandığını ve bu nedenle ilişkilerinin olmadığını söylüyor ve onlardan yardım istemenin bile imkânsız olduğu konusunda ısrar ediyor. Çocuklarına kötü davranan ya da onlara yardım etmeyen aileleri kafamda canlandıramadığım için ona duyarsız bir yanıt vererek sorunu önemsemediğimi gösteriyorum. “Boş ver nasılsa işler düzeler” diyor ve çekip gidiyorum.

Arkadaşım kendisini boş ve yalnız hissedirdi. En üzücü yanı, ailemin cömertliği nedeniyle parasal açıdan o kadar iyi durumdayımdır ki ona kolayca kendim yardım edebilirdim ama acı çekme konusundaki deneyimsizliğim beni acı çeken insanlara karşı duygudaşlık gösteremeyen biri haline getirmiştir.

Dünyada bunun gibi bir sürü insan vardır. Kötü değıllerdir ama deneyimleri yoktur. Zamanla hayatta bazı sıkıntılarla karşılaşacaklar ve umarım bu onları daha iyi şekilde değıştirecektir.

Kolay bir yaşamı olan yirmi beş yaşındaki kadına pek benzemiyorum. Beni gerçekten seven ve büyürken bana yardım eden bir ailem olmadı. Üstelik çok da kötü davranıyorlardı. Çocukluğum korku, acı ve yalnızlıkla doluydu. Çocukluktan çıkarken benim gibi acı çekmekte olanlara karşı büyük bir merhamet besliyordum, demek isterdim ama tersine yüreğim çok katılmıştı. Değışmeden önce, Mesih’le derin bir ilişkiye sahip olduğum ve kendi kişisel acılarım nedeniyle deneyim kazandığım yılların geçmesi gerekti.

Kanser olduğumda benzer bir teşhis konulan kişilere karşı daha çok merhamet kazandım. On yıl boyunca migren ağrıları çektikten sonra baş ağrısı çeken insanlar için dua edecek imana sahip oldum. Tanrı’nın lütfu ve sözü sayesinde beni cinsel olarak istismar eden babamı affetmeyi başardım ve bağışlamanın nefret ve kinden ne kadar daha iyi olduğunu birinci elden biliyorum. Tanrı ve hayallerim dışında hiçbir şeyim olmadan hizmetime başladım ve kırk yıldır hala aynı hizmetteyim. Deneyimlerim sayesinde çok şey öğrendim ama bedeli

ağırdı. Beni yargılayan, eleştiren ve çeşitli nedenlerle hizmet için uygun olmadığını düşünen birçok insanla karşılaştım ama aynı zamanda bu gibi durumlarda Tanrı'nın beni teselli ettiğini de gördüm. Şimdi ben de başkalarını teselli ediyorum. Tanrı sıkıntı çektiğimiz zaman bizi teselli ederek bize de sıkıntı çeken başkalarını teselli etmeyi öğretir.

Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı'ya, merhametli Baba'ya, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun.

Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor.

2. Korintliler 1:3-4

Başımдан neler geçtiğini insanlara açıklamaya çalıştığımı iyi hatırlıyorum ama bana nasıl yardım edeceklerini hiç bilemiyorlardı. Kendileri acı çekmedikleri için benim acımı anlayamıyorlardı. Tanrı'nın onları teselli etmesine hiç ihtiyaç duymadıkları için beni teselli edemiyorlardı. Belki teselliye ihtiyaç duymuşlardı ama nasıl isteyeceklerini ve kabul edebileceklerini bilmiyorlardı. Sahip olmadığımız bir şeyi veremeyeceğimizi sık sık söylerim. Önce Tanrı'dan almalıyız ki sonra O'nun bize verdikleri bizden başkalarına akabilsin.

İnsanlar bize kendi sorunlarını anlatmak için geldiklerinde çoğunlukla bizim onların sorunlarını çözemeyeceğimizi bilirler. Onların aslında bizden bekledikleri anlayış, teselli ve merhamettir. Acının ötesine geçtiğimizde daha yumuşak, daha hassas, daha nazik, daha merhametli ve karşısındakinin duygularını daha iyi anlayan biri haline gelebiliriz. Bunlardan bazıları Rabbimiz'de hayran olduğumuz niteliklerdir ve bizim de O'nun adına hizmet edebilmemiz için bizi yeterli kılar.

Başkalarına karşı merhamet ve duygudaşlığımızın gelişmesi acının öte yanında bulacağımız kutsamalardan biridir. Merhamet armağanı basit olsa da acı çeken biri için çok değerlidir.

Tanrı tarafından başkalarına yardım edebilmemiz için bizi yeterli kılan sadece acı çekmiş olmamız değildir. Açıkçası Tanrı harika aileleri olan, iyi bir çocukluk geçiren, hiç parasal sorun yaşamayan ve çeşitli avantajları olan insanları başkalarının hayatında güçlü bir biçimde kullanabiliyor. Yine de bu kişiler azınlıktadır çünkü hayat hepimiz için olduğu gibi yaşanır ve her zaman iyiliklerle dolu değildir.

Tanrı'yla Daha Derin Bir İlişki

Acının öte yanında bulduğum bir başka yarar da Tanrı'yla daha derin bir ilişkidir. Tanrı'dan başka bize yardım edebilecek kimsenin olmadığı bir durumda kaldığımızda ve O'na güvendiğimiz zaman O'nun kimliğini açıklayan ve ne kadar iyi olduğunu gösteren birçok harikalarla karşılaşabiliriz. Birkaçını sayacak olursak O'nun sadakatini, adaletini, iyiliğini, merhametini, lütfunu, bilgeliğini ve gücünü yaşayabiliriz. Pavlus, Mesih'i tanımak konusunda kararlı olduğunu ve O'nun kişiliğinin harika yönlerini daha derinden ve yakından öğrenmeyi istediğini söyledi. Mesih'in dirilişinin gücünü bilmeyi istediğini söyledi ve şöyle ekledi: “[böylece O'nun] acılarına ortak olmanın ne demek olduğunu bilmek ... istiyorum” (bkz. Filipililer 3:10).

Bu ayette birkaç güçlü nokta vardır:

1. Pavlus kararlıydı!

Hayatta bir şey başarmak istiyorsanız kararlılık önemlidir. Bize başarı kazandıran bir ya da iki kez bir şeyi doğru yapmış olmak değildir, bizi arzuladığımız sonuca ulaştıran, tekrar ve tekrar doğru olanı yapmaktır.

2. Pavlus Mesih'i daha derinden ve daha yakından tanımak istiyordu.

Pavlus yalnızca O'nun hakkında bilmek istemiyordu, O'nu bilmek istiyordu! O'nunla kişisel ve yakın bir ilişki istiyordu. Bu ilişki İsa'yı bütün yüreğiyle aramak isteyen ve bu ilişkiyi arzulayan herkes için mümkündür.

3. Pavlus, Mesih'in Kişiliğinin harikalarını daha güçlü ve daha net bir biçimde bilmek istiyordu.

Pavlus Mesih'i tanıyordu. Şam Yolu'nda O'nunla harika bir şekilde karşılaşmıştı ve buna rağmen daha da fazlasını arzuluyordu. Ruhsal açıdan büyümüyorsak asla bulunduğumuz durumla tatmin olmamalıyız. İsa'nın ne kadar harika olduğuna dair öğrenecek çok daha fazla şey var ve eğer O'nu arzularsak daha da fazlasını öğreneceğiz. O'nunla olan yaşam yolculuğumuzu sürdürdüğümüzde her türlü koşulda bizimle birlikte olduğunu fark edeceğiz. O bizi asla bırakmaz, asla terk etmez.

4. Pavlus hala bedendeyken bizi ölümden diriltlen Mesih'in dirilişinin kudretini yaşamak istiyordu.

Mesih'i gerçekten derinden ve yakından tanıdığımızda zor zamanlarda bile esenlik ve sevinç duyabiliriz. Ne kadar acı verici olursa olsun yaşadığımız durumdan iyi şeyler çıkarmak için etkin olacağına güveniriz. Mesih'in diriliş kudreti olduktan sonra yenik bir hayat sürdürmemize gerek yoktur.

Yaşamlarımızda Tanrı'nın gücünü gördüğümüzde O'na tekrar ihtiyacımız olduğunda güvenmek daha kolay olacaktır. Tanrı bizde ve bizim aracılığımızla gücünü göstermeyi ister. Bizi yalnızca kurtarmak istemekle kalmaz, aynı zamanda insanları Mesih'e çekmek için bizi elçisi olarak kullanmayı da ister.

Eğer siz ve ben bazı ciddi sıkıntılardan geçiyorsak ve insanlar bizim Tanrı'ya güvenmeyi sürdürdüğümüzü görür, esenlik ve sevinçli bir tutumla davrandığımızı fark ederse, bu durum onlara Tanrı'nın

koruyan gücü hakkında tanıklık eder. Ne denli uzun sürerse sürsün sabırla beklersek bu onlara Tanrı'nın istikrar sağlayıcı gücü hakkında tanıklık eder. Sonra söz konusu durumdan kurtulunca ve Tanrı'nın sadık olduğunu gördüklerinde bu onlara Tanrı'nın varlığı, gücü ve bize yardım etme arzusu hakkında tanıklık eder. Bizim kişisel tanıklığımız birinin hayatını Mesih'e teslim etmesi için dönüm noktası olabilir.

Bizim kişisel tanıklığımız birinin hayatını Mesih'e teslim etmesi için dönüm notkası olabilir.

5. Pavlus, eğer onu Mesih'in benzerliğine dönüştürecekse, Mesih'in acılarına ortak olmayı istediğini söyledi.

Bu bizim de İsa gibi çarmıha gerilmemiz anlamına gelmiyor. Mesih gibi olmak ve O'nun bizim aracılığımızla yüceltilmesi için ne yapmamız gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumuz anlamına geliyor.

Bu daha sonra yarar sağlamamız için Tanrı'nın bize sıkıntılar ve denenmeler verdiği anlamına mı gelir? O çocuklarını çalılığın arkasına çekip öğrenmelerini sağlamak için dayak atan bir Tanrı değildir.

Bunun yerine bir sorun ya da zorluk yaşadığımız zaman Tanrı'nın daha sonra bizim hayatlarımızda yapmak istediklerini gerçekleştirmek üzere onları kullanabileceğini söyleyebilirim. Eğer sıkıntı çekeceksek neden bundan bir yarar sağlamayalım? Hayatımda Tanrı olmadığında da olduğunda da sıkıntı çektim ve açıkça diyebilirim ki Tanrı olduğu zamanki durum çok daha iyiydi. Tanrı'nın her zaman bizim kurtulmamız için bir planı olduğuna inanıyorum ama bizim bundan yarar sağlamamız için bu kurtuluşu büyümemiz ve karakterimizin gelişmesi için biraz geciktirebilir. O'nun yaşamlarımızdaki zamanlaması kusursuzdur ve beklerken O'na güvenme ayrıcalığına sahibiz.

Eğer sıkıntı çekeceksek neden bundan bir yarar sağlamayalım?

Ödülü Kazanmanın Sevinci İçin

İsa çarmıhın utancını hiçe saymasına rağmen, sonrasındaki ödülü kazanmanın sevinci için ona katlandığını söyledi (bkz. İbraniler 12:2). Sayısız insan bana, Tanrı'nın onları nasıl değiştirdiğini ve Kendisine yakınlaştırdığını gördükleri için başlarına gelen sıkıntıları hiçbir şeye değişmeyeceklerini söylediler.

Sıkıntıların içinden geçerken onlardan hoşlanmayabiliriz. Kimse hiçbir tür acı ya da sıkıntıdan hoşlanmaz. Ama gözlerimizi sonraki ödüle, sıkıntının öte yanına dikersek, bu sürece daha sevinçle katlanabiliriz. Ne denli acı çekersek çekelim ya da ne denli uzun sürerse sürsün Tanrı'nın iyiliğini göreceğimize imanımız olursa zaferin ve sıkıntıları aşmanın ne denli tatlı olduğunu göreceğiz.

“Başarmak için uğraşmak gerek” dendiğini duymuşsunuzdur. Zorluklardan korkmayın, çünkü Tanrı size baş edemeyeceğinizden daha fazlasını vermeyecek; yaşamınızda size yardım edecek ve yol gösterecektir.

*Başarmak için
uğraşmak gerek.*

13. BÖLÜM

Gün Be Gün

*RAB Musa'ya, 'Size gökten ekmeğe yağdıracağım' dedi,
'Halk her gün gidip gündelik ekmeğini toplayacak' ...
Mısırdan Çıkış 16:4*

Tanrı İsraililer'e gökten ekmeğe verdiğinde yalnızca onları beslemiyordu ama onların Kendisine güvenini de sıınıyordu. Onlara yalnız o gün için ihtiyaçlarını toplamalarını ve ertesi gün geldiğinde de yine onlara sağlayacağına güvenmelerini emretti. Bunun birçokları için ne denli zor olabileceğini bir düşünün. Çölde bulunuyorlardı ve hiç yiyecekleri yoktu ve bulmaları için bir yol da yoktu. Son derece korktuklarından eminim. Ben korkardım!

Tanrı'nın O'na güvenip güvenmeyeceğimizi görmek için bizi sına-yacağı bazı zamanlar olacaktır. Eğer İsraililer yarının payını bugünden toplasalardı, bozulup kokmaya başlayacaktı. Aklımıza güvenip ya da kaygılarımıza yenilip yarınki ihtiyacımızı kaç kez bugünden toplama-ya çalıştık ve sonunda perişan hale düştük?

Geçenlerde uyandım ve teslim tarihleri birbirine yakın olup kısa zamanda teslim etmem gerekecek yazı projelerimi çabucak gözden geçirdim. Ayrıca hazırlanmam gereken bir konferans, televizyon programları, birkaç iş toplantısı ve bazı kişisel görüşmeler de yaklaşmaktaydı! Önümdeki otuz gün içinde yapmam gerekenleri düşündükçe kendimi daha fazla baskı ve daha ağır yük altında hissettim. Tanrı basitçe yüreğime seslendi ve zaten bildiğim bir şeyi bana anımsattı: Günü birlik yaşa. Hemen o baskının kalktığını hissettim çünkü günü

birlik yaşarsak yapmamızı istediği her şeyi yapabilmemizi sağlayacağını kuşku duymadan bilmek açısından Tanrı'ya güvenmek için yeterince deneyime sahiptim.

Eğer bugünü yarın için kaygı çekmek için kullanırsak, sonunda bugünü boşa geçirmiş oluruz. Yararsızdır! İsa yarın için kaygı çekmemizi çünkü yarının yeterince kendi kaygısı olacağını söyledi (bkz. Matta 6:34). Sorunları nasıl çözeceğimiz konusunda kaygılandığımızda ya da endişelendiğimizde değil, O'na güvendiğimizde Tanrı bize yardım eder.

2013 yılında Tanrı'ya Gün be Gün Güvenmek (Trusting God Day by Day) adında bir günlük okuma kitabı çıkardım ve en başarılı günlük okuma kitaplarından biri oluverdi. Neden mi? Popüler olmasının nedeni bizim yapabileceğimizi hissettiğimiz bir şeyi temsil ediyordu. Bütün yaşamı ya da bir ayı veya bir haftayı bir kerede gözden geçirmek insana ciddi bir biçimde fazla gelebilir. Adsız Alkolikler (Alcoholics Anonymous) adlı yardım grubu kendilerinden yardım istemeye gelenler için aynı ilkeyi kullanırlar. İnsanlar yaşamlarının sonuna dek alkol kullanmadan yaşayamayacaklarını düşünürler ve başarısızlık korkusu o kadar büyüktür ki denemeyi bile istemezler. Ama bir gün içki içme düşüncesi onlara mümkün bir şey gibi görünür. Amaçları bir gün ayık kalmaktır ve çoğu son içkilerini içmelerinin üzerinden yıllar geçmiş olsa bile size kaç gün ayık kaldıklarını kesin olarak söyleyebilirler.

Bu ilke Tanrı sözünden alındığı için yaşamın birçok alanında uygulanabilir. Eğer Tanrı'ya güvenir ve günü birlik planlayarak adımlar atarsak borcumuzdan kurtulabilir, egzersiz yapabilir, zayıflayabilir, okuldan mezun olabilir, özel ihtiyaçları olan çocuğumuza bakabilir ya da yapmamız gereken herhangi bir işte başarılı olabiliriz.

Yazarını bilmediğim şu söze bayılıyorum: “Yaşamı günü birlik sürdürmeye çalışıyorum ama bazen bir sürü gün birden bana saldırıyor.”

İman ile Güven Arasındaki Fark

“İman” ve “güvenmek” sözcükleri birçok zaman birbirlerinin yerine kullanılırlar. Acaba aralarında bir fark var mıdır? İkisi de sırtını Tanrı’ya dayamayı gerektirdiği için birçok yönden birbirlerine benzerler. Ama “iman” bir isimdir ve sahip olduğumuz bir şeyi anlatır, oysa “güvenmek” bir fiildir ve yaptığımız bir şeydir.

Güvenmek imanın eylem halidir.

Tanrı bize iman verir. O’nun sözü insanlara imanın bir ölçüyle verildiğini yazar (bkz. Romalılar 12:3), ama bu imanla ne yaptığı kişinin kendisine kalmıştır. Güvenmek imanın eylem halidir. Güven, eyleme geçirilen imandır. İnsanların Tanrı yerine güvendikleri her şeyi bir gözünüzün önüne getirin – dünyanın parasal sistemi, hükümetler, eğitim, başka insanlar, emeklilik fonları, kendileri vs. İnsanların güvendikleri bütün bu şeyler arasında bütünüyle bel bağlanabilecek olan yalnızca Tanrı’dır.

Benim sık kullandığım bir ifadeye dikkatinizi çekmek istiyorum: “Güveninizi Tanrı’ya bağlayın”. “Bağlamak” bir eylem sözcüğüdür; bir şeyi birine ya da bir yere bağladığınızda, bu eylem bir kararın sonucudur. İşim bittiğinde bilgisayarımı şarj aletine bağlayabilirim, böylece bir sonraki kullanışıma kadar bilgisayarım tamamen şarj olur ya da açık halde koltuğun üzerinde bırakabilirim ve bir dahaki sefere kullanmak istediğimde içinde güç kalmamıştır ve işime yaramaz. Şarjının bitmemiş olduğu şansını deneyebilirim ama bitmişse düş kırıklığına uğrarım. Bu, Tanrı yerine bir başkasına ya da bir başka şeye güvenimizi bağlamaya benzer. İşlerin iyi gideceğine bir şans verebilirim ama deneyimle sabittir ki her zaman öyle olmaz.

Açıkçası güvenebileceğimiz kişiler ve şeyler karşımıza her çıktığında bu güvene verilen karşılıktan her zaman tatmin olmayabiliriz. Hayatımın üçte ikisini Tanrı’yla geçirmiş biri olarak söyleyebilirim ki, Tanrı’ya bağladığım güvenin sonucunda ortaya çıkanlardan son derece tatmin olmuş durumdayım. Her ne kadar olaylar benim düşündüğüm gibi ya da istediğim gibi gelişirse de şimdi görüyorum ki Tanrı her zaman en iyi olanı yapmaktadır.

Eğer şu ana kadar öyle yapmadıysanız, yaşamınızın her alanında güveninizi Tanrı'ya bağlamak konusunda bir karar vermek ister misiniz? Bu konuyu gün be gün atılacak adımlar olarak düşünün, o zaman size daha kolay gelecektir. Bugün Tanrı'ya güvenmeye başlamak ister misiniz? Bugün güveninizi Tanrı'ya bağlamak ister misiniz? Bugün hangi zorlukla karşı karşıya olursanız olun, O'nu Tanrı'ya teslim edecek ve O'na güvenmeye başlayacak mısınız?

Kutsal Kitap Tanrı'ya güvendiklerini söyleyen insanlarla ilgili ayetlerle doludur. Onlar bir karar vermişlerdir. Yazarlar Tanrı'ya güvenmeye karar verdiklerini ifade etmek için bunu yapacaklarını anlatan sözler söylemişlerdir. İlk adım karar vermektir ve sonraki de onu gerçekleştirmek. Bazen bu gerçekleştirme süreci saat saat yapılması gereken şeyleri yerine getirmekten ibarettir. Küçük adımlar bizi uzun mesafelere götürür.

Kutsal Kitap'ta şöyle yazar:

Sana sığınıyorum, ya RAB Tanrım!
Peşime düşenlerden kurtar beni, özgür kıl.

Mezmun 7:1

Sana güvenirim korktuğum zaman.
Tanrı'ya, sözünü övdüğüm Tanrı'ya güvenirim ben, korkmam.
İnsan bana ne yapabilir?

Mezmun 56:3-4

Tanrı'ya sığınmak, O'na güvenmek işler iyi giderken kolaydır, ama o kadar da iyi gitmediğinde bu daha zor olacaktır. Gerçekten trajik ya da acı verici bir durumla karşı karşıyaysanız, yine zor olacaktır ama unutmayın ki Tanrı asla bizden yapamayacağımız bir şey istemez. Gün be gün Tanrı'ya güvenebiliriz! Hatta bazı günler binlerce kez 'Tanrı'ya güveneceğim' demeniz gerekse de buna değer. Bu yalnızca Tanrı'yı onurlandırmakla kalmaz, aynı zamanda taşımak için yeterince güçlü ya da deneyimli olmadığımız yükleri de üzerimizden kaldıracaktır.

1989 yılında bana göğüs kanseri teşhisi konduğunda korktum ve ilk tepkim kaygılanmaktı. Kafam “Eğer ya ..” sözleri ile doluydu ama Tanrı benim korku ve kaygılardan söz etmek yerine “Rab, sana güveniyorum” dememi istedi. Bazı günler bunu defalarca kendime tekrarlamam gerekti ama bunu sürdürdüm. Sonunda ameliyat günü geldi ve lenf düğümlerime bakılıp kanserin yayılıp yayılmadığını anlamaya çalışacaklardı. Bu da tahlil sonuçlarını beklerken her gün Tanrı’ya güvenmeyi sürdürmek anlamına geliyordu. Çok uzun zaman geçiyormuş gibi gelse de her gün “Tanrım sana güveniyorum” demeye devam ettim. Nihayetinde sonuçlar geldi ve olumluydular. Lenf düğümlerinde kanser bulunmadı ama doktorlar daha fazla tedaviye ihtiyaç olup olmadığı konusunda kararsızlardı. Bunu bana yalnızca bir onkoloji uzmanı söyleyebilirdi ama tabii ki onu görmek için de bir süre geçmesi gerekiyordu. Dolayısıyla sonraki yaşamımın nasıl bir hal alacağını öğrenebilmem için Tanrı’ya güvenmekle geçecek uzun bir süre daha karşımdaydı. Hepimiz bir cevap almayı isteyip de bunu almak için beklemek zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu biliriz.

O bekleme zamanlarında zihnimin en kötü senaryoya yönelmesi için bir sürü fırsatım oldu ama sonra Tanrı Kendisine güvenmemi anımsattı. Onkoloji uzmanını nihayet gördüğümde bana kanserin tümüyle ortadan kalktığını ve daha fazla tedaviye ihtiyaç olmadığını söyledi. Yaşamıma normal bir şekilde devam edip her yıl kontrole gitmem yeterliydi. Ne kadar rahatladığımı anlatamam. Sırtımdan bir ton yük kalkmış gibi hissettim. Ondan sonra uzun bir süre her yıl mamografi çekirme zamanım geldiğinde aynı süreci tekrar baştan yaşadım. Bir keresinde radyolog, çekilen filmde bir şey gördüğünü düşündü ve ultrason çekirtmemi istedi ve bunun için de beklemek zorundaydım. Ya kanser geri geldiyse? Ya diğer yerlere de sıçradıysa? Bu ve benzeri sorular beklediğim süre içinde zihnimi meşgul edebilirdi ama ben “Rab bu iş nereye varırsa varsın sana güveneceğim” dedim.

Ultrasonu çekirttim ve hiçbir şey çıkmadı. Bir kez daha kanserin izi bulunamamıştı ve bu güne dek yirmi yedi yıldır böyle.

Size bu öyküyü anlatmamın nedeni Tanrı'ya güvenmenin genellikle Pavlus'un 1. Timoteos 6:12 ayetinde Timoteos'a söylediği gibi büyük bir mücadeleyi gerektirebildiğinin farkında olduğumu bilmenizi istememdir. İblis yalancıdır ve bizi korkuyla doldurmak için eline geçen her fırsattan kesinlikle yararlanmak ister ama onun bu planını güvenimizi kendi isteğimizle Tanrı'ya "sunarak" bozabiliriz!

Bunu okuduğunuzda geçmişte Tanrı'ya güvendiğinizi ama işlerin pek de umduğunuz gibi gitmediğini düşünebilirsiniz. Eğer öyleyse, bu hiç de şaşırtıcı değildir, çünkü işler her zaman bizim istediğimiz gibi gitmeyebilir. Tanrı'ya güvenmek -ya da Tanrı'ya tamamen güvenmek diyelim- dilediğimizi elde etmek demek değildir. Tanrı'ya güvenmeyi seçtiğimizde sonuç ne olursa olsun güvenimizi O'na tamamen bağlamaktan söz ediyoruz. Her şeyi en iyi O'nun bildiğine güvenerek O'nu onurlandırıyoruz.

Eyüp'ün şu sözlerindeki tam güvenmeyi fark edebiliriz: "Beni öldürse bile O'na güvenim sarsılmaz" (bkz. Eyüp 13:15). Eyüp O'nun Kurtarıcısının yaşadığını ve sonunda yeryüzüne geleceğini biliyordu (bkz. Eyüp 19:25). Eyüp'ün sergilediği, Tanrı'ya olan sağlam iman ve güveni Eyüp kitabının en önemli mesajıdır. Genellikle onun ne kadar çok sıkıntı çektiğine odaklanıp kitaptan alabileceğimiz diğer dersleri gözden geçiriyoruz. Eyüp'ün imanını hayran bıraktırıyordu ve bu ayetler sayesinde başımdan her ne geçerse geçsin Tanrı'ya güvenmem konusunda teşvik alıyor ve destek buluyorum.

Eyüp şikâyet etti, karşılaştığı sıkıntıları hak ettiğini de düşünmüyordu ama Tanrı'ya güvenmekten hiç vaz geçmedi. En sonunda, Tanrı Eyüp'ün kayıplarının iki mislini ona verdi. Kesinlikle bu harika bir duygu olmalı. Kendisine güvenmeyi sürdürenleri Tanrı'nın ödüllendireceğine eminim.

İçimizden çok azı -o bile meçhul- hiç şikâyet etmeden trajik bir olayı baştan sona yaşar ve Eyüp gibi çoğumuz da karşılaştığımız dertleri hak etmediğimizi düşünürüz. Yine de tüm o sorunların tam ortasında herhangi bir gün Tanrı'ya güvenmeyi seçebiliriz ve eğer böyle yaparsak her türlü sıkıntıyı arkamızda bırakabiliriz.

Geleceğim Neye Benzeyecek?

Hepimiz geleceği bilmekten memnun olacağımızı düşünürüz. İnsanlar gelecekleri hakkında bir şeyler öğrenebileceklerini umarak falcılara ve medyumlara milyonlarca lira veriyorlar. Tanrı sözü bu tür şeyleri yasaklar. İnsanların bu kadar çok parayı bu tür şeylere verebilmeleri çok ilginçtir. Tanrı'ya güvendiğimizde bu gibi şeyler yapmaya ihtiyacımız kalmaz çünkü Tanrı'nın O'na uygun gelen bir zamanda gerekenleri bize açıklayacağına güvenebiliriz. Bunu yapana dek O'na güveniriz.

Abraham Lincoln şöyle demişti: “Geleceğimizin en iyi yanı bize gün be gün gelmesidir.” Geleceğimizi gerçekten bilmek ister miyiz? Geleceği öğrenmiş olsaydık eminim bunu hiç bilmemiş olmayı dileycektik. Her yaşam iyi ve iyi olmayan şeylerle doludur. Eğer geleceği görseydik onun bir kısmı bizi heyecanlandıracaktı ama sıkıntılı, acılı, hayal kırıcı ve zorlayıcı şeyleri gördüğümüzde bu heyecan ortadan kalkacaktı.

Gerçek şu ki sıkıntılı günlerin teker teker gelmesi bizim tamamen vazgeçmeden yaşamamıza olanak tanıyor. Tanrı'ya güvendiğimiz, O'na dayanıp bel bağladığımız sürece, gün be gün her şeye göğüs gerebiliriz. Sorunlarımızın üzerinde aşırı odaklanmamız zihnimizin bitkin düşmesine ve yaşamdan vazgeçmeyi istememize neden olur. Eğer geleceği bilseydik, gördüğümüz bütün zorluklar hakkında düşünmek, kaygılanmak konusunda ayartılırdık ve bu da onların altında ezilmemize neden olurdu. Kesinlikle düşünüyorum ki eğer Tanrı geleceği bilmemizi isteseydi bunun için gerekli ayarlamaları yapardı. Bizden gizlediği her şeyin bir nedeni vardır ve bilmeye ihtiyaç duyacağımız her şeyi bize doğru zamanda açıklayacağından emin olabiliriz.

Bazı zamanlar elimizdekiler az, diğer zamanlarda bol olur ve Pavlus bizi her durumda elimizdekiyle yetinmemiz için teşvik ediyor (bks. Filipililer 4:11-12). Tanrı her iki durumu da yaşamlarımızda kullanır. Her mevsim aynı değildir ama yaşamı güzelleştirmek için hepsinin bir rolü vardır. Uzun bir kış mevsimini bitirdiğimizde nihayet bahara kavuşuruz ve yaşamlarımızda bir kez daha çiçekler açmaya başlar.

Geleceğimde yatan her şeyi bilmiyorum ama inanıyorum ki harika olacak, sizinki de öyle. Gelin hayatı gün be gün yaşayalım ve bütün yüreğimiz ve aklımızla O'na güvenerek Tanrı'nın bize vereceği zaferden sevinç duyalım. Lütfen yarın için kaygılanarak bugünü heba etmeyin! Tanrı sizi ellerinde tutuyor, O'nun aklındasınız ve sizi güçlendiren Tanrı aracılığıyla ihtiyacınız olan her şeyi yapabilirsiniz (bkz. Filipililer 4:13).

14. BÖLÜM

Bilinmeyen

*Aranızda RAB'den korkan,
Kulunun sözünü dinleyen kim var?
Karanlıkta yürüyen, ışığı olmayan,
RAB'bin adına güvensin, Tanrısı'na güvensin.*

Yeşaya 50:10

Hayatımızda ne olup bittiğine ilişkin oldukça iyi bir fikrimiz varsa ya da her şeyi çözüp anladığımızı hissediyor ve istediğimizi elde etmeye olanak sağlayacak bir plan yapmışsak Tanrı'ya güvenmek bir şey, koşullarımız ya da geleceğimiz ile ilgili karanlıkta kalmışsak Tanrı'ya güvenmek bütünüyle başka bir şeydir.

Charles Spurgeon, “Işıktaki Tanrı'ya güvenmek bir şey ifade etmez, ama karanlıkta O'na güvenmek... işte bu imandır” dedi. İnsanın bir şeyleri anlamak için neredeyse dindirilemez bir iştahı vardır. İyiye bilgi sahibi olmak ister çünkü bunun bir ölçüde hayatı üzerinde kontrol sahibi olmasını sağlayacağına inanır. Ancak Tanrı ile bir ilişki içine girdiğimizde, denetimi elimizden bırakmamız ve yolumuzu O'nun yönetmesine güvenmemiz beklenir. Çoğumuz Tanrı'dan biraz yardım almadan bunu yapmayacağızdır ve böylece Tanrı bize yardım eder! Bir türlü çözemediğimiz durumların içine girmemize izin verir ve istediğimiz halde bize cevapları vermeyi tercih etmez. Hayat sırlarla doludur ve bu sırları çözme yollarımız sınırlıdır. Sadece Tanrı'nın bilgisine ayrılmış şeyler hakkında anlayış sahibi olmaya çalışarak kendimizi yiyip bitirebilir, kafamızı karıştırabilir ya da hayatımızda neler

olup bittiğine ilişkin içgörülerini sorarak diğer insanların zihinlerini araştırabiliriz. Bu bazen yardımcı olurken, bazen de iyice kafamızın karışmasına neden olabilir. Esenliğe giden en çabuk yol Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmektir. Tanrı'ya güvenmenin O'nu onurlandırmanın yollarından biri olduğuna inanıyorum. Bu saygı göstermek demektir; sözüne inandığımızı ve karakterine güvendiğimizi ilan etmektir.

Esenliğe giden en çabuk yol Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmektir.

Doyumsuzca hayata dair bütün cevaplara sahip olma arzusunun kökeninde korku yatar. Bir adım sonra ne olacağını ve gelecekte her şeyin bizim açımızdan

nasıl gelişeceğini kesin olarak bilmek isteriz. Sürprizlerle, en azından tam sevinç getirmeyen sürprizlerle hiç karşılaşmak istemeyiz.

Her ne kadar Tanrı'nın bize verdiği birçok öngörü olsa da, bunu her zaman yapmaz ve yapmadığı zaman “tedbirli” ilerleme modumuz olan güvene sahibiz. Tanrı'ya güvendiğimizde ve sabırlı olmak istediğimizde O'nun bizi asla yüzüstü bırakmayacağını görebiliriz.

Farkına varıyorum ki bilmemek oldukça rahatsız edicidir ve stres yaratır. Zihinlerimiz bir şeyden diğerine atlayarak anlamlı bir şeyler bulmaya çalışır ama ne gariptir ki her şeyi anladık sandığımız zaman bile, hala yanılıyor da olabiliriz. Hayatımızdaki her şeyi küçük güzel kutulara doldurarak düzenlemeyi severiz, ama öyle zamanlar vardır ki hayatımız düzenli olsantsa darmadağınaktır. Tanrı dahil hiç kimse isteğimizi yerine getirmez ve buna kızarız. Hayatımda birkaç kez beklentilerimi sonunda ne olacağını bildiğimi “sanarak” oluşturdum ve öyle olmadığı zaman çığına döndüm.

Bu tür durumlar, öğrenme yolumuz olarak kullanılabilir ama bunun olabilmesi için sakinleşmeli ve düşünürken nasıl bir yanlış yaptığımızı göstermesini Tanrı'dan isteyebiliriz. Ben, genellikle planlarımı kendi görmeyi istediğim şeyin olmasına göre yaptığımı anladım. Tanrı'nın ne isteyebileceğini dikkate bile almadım.

Yaşamda karşılaştığımız durumlarla ilgili atacağımız en temel adım, “Rab, olmasını istediğim şu ama benim değil senin istediğin olsun” demektir.

Hizmetimin ilk günlerinde, Tanrı'nın bana açıkladığı şekilde O'nun sözünün bir öğretmeni olarak yapacaklarımın ortaya çıkmaya başlaması sürecinde benimle birlikte çalışacağını ve bana yardım edeceğini düşündüğüm bir grup arkadaş seçtim kendime. Dikkatinizi çekerim, kendim seçtim dedim. Dua etmeden, hatta yürüdüğüm yollar da Tanrı'yı tanımadan yaptım bunu. İsa, öğrencilerini seçtiği zaman, yapacağı seçimlerden önce bütün gece dua etti (bkz. Luka 6:12-13).

Seçtiğim kişiler Tanrı'nın seçtikleri değildi, sonunda ortaya çıkan bir felaketti; bana oldukça büyük bir duygusal acıya mal oldu. Hakkımda dedikodu yaptılar, yalan söylediler, haksız ithamlarda bulundular ve hatta alın yazımın peşinden koşmaya pek başlamadan önce beni neredeyse yolumdan çıkardılar.

Kimlerle ilişki kurmakla ilgili yaptığımız seçimler, özellikle de onlarla birlikte yakın ve kişisel bir şekilde çalışma boyunduruğunu takacak isek, çok önemlidir. Şeytan insanları, hatta Hristiyanları bile bizi yaralamak ve zayıflatmak için sık sık kullanır. İnsanlar ciddi olabilir ve hatta ciddi şekilde yanlış olabilir. Bu grup, Tanrı'dan benimle ilgili kesinlikle doğru olmayan şeyler duyduklarını sandı ve gururları sonunda çöküşleri oldu.

Yaşadığım bunun gibi birçok durum aracılığıyla, vereceğimiz her önemli kararın öncesinde duanın yer alması gerektiğini zor yoldan öğrendim. Bizim varsayım ve tahminlerimiz Tanrı'yı hoşnut etmiyor! Önce plan yapıp sonra Tanrı'nın, planların işe yaramasını sağlama-sı için dua etme yanlına kapılmayın. Önce dua edin ve bırakın Kutsal Ruh, Tanrı'nın hayatınıza ilişkin iyi düşüncelerinin yerine gelmesi için sizi yönetsin.

Vereceğimiz her önemli kararın öncesinde duanın yer alması gerekir.

Bilmezken Yetinmek

Elçi Pavlus yüksek eğitimli bir adamdı ama yine de hayatında öyle bir yere geldi ki, "Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha ge-

rişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım” (1. Korintliler 2:2) dedi. İnsanlara müjdeyi verirken, Mesih’in kurtuluşunun Tanrı’nın bir sırrı olduğunu ama anlamaya çalışmak yerine inanmayı seçmiş olduğunu onlara söyledi. Basit, çocuksu bir imanın yararlarından zevk almayı reddeden sayısız insan var. Mesih’in çarmıhı ve O’nun aracılığıyla kurtulmanın bütün karmaşıklığını zihinsel olarak anlamak istiyorlar, ama bu ancak yürekle anlaşılabilir, zihinle değil.

Eğer hayatlarımızda cevaplanmamış hiçbir soru yoksa, o zaman imana da ihtiyaç yoktur. Pekala şöyle de diyebiliriz: İman çoğunlukla cevapların yerini alabilir! Bitmek bilmeyen bir şekilde koşullarımız hakkında cevaplar bulmanın peşinden gitmektense, Tanrı’nın sözünü bilmenin, Tanrı’yı tanımanın ve isteğini anlamının peşinden gitmeliyiz. İnsanlar bize bir sorunla karşılaştığımızda ne yapacağımızı sorduğu zaman, tek kelimeyle “bilmiyorum” diyebiliriz. Her şey hakkında dua ettiğinizi, tam da doğru zamanda sizi yönlendireceğine yüreğinizde emin olduğunuzu söyleyin. Olduğunuzdan biraz daha güvenle konuşuyor gibi gelse de, yine de imanınıza ses vermeniz iyidir. Eğer Tanrı’ya güvenmeyi seçersek, duygularımız da giderek kararımızı yakalayacaktır.

Hayatlarımızdaki bilinmeyenlere cevaplar aramakta elbette bir sorun yoktur ancak aklımız karışıp huzursuzlanmaya başladığımız zaman bu, arayışımızda biraz fazla ileri gittiğimizin işaretidir.

Hayatlarımızda fazla karışıklıklar var ve bunların çoğunun dengesiz bir her şeyi bilme ihtiyacından kaynaklandığına inanıyorum. Karanlıktayken ve varolan durumunuzu hiçbir şekilde anlamıyorsanız Tanrı’ya iman sahibi olabilir misiniz? İşte Tanrı’nın aradığı böylesi bir imandır. Tanrı, O’na güvenmemizi, özellikle de karanlıkta ya da hayat bir bilinmezlik içinde olduğunda O’nun çalıştığını görmüyor ya da varlığını hissetmediğimizde O’na güvenmemizi istiyor. Böyle zamanlar esasında bizim için iyidir çünkü imanda büyümemizi sağlarlar. Kutsal Kitap az imandan ve büyük imandan söz eder, o halde neden az bir imanla yetinelim? Hele zor zamanlarda Tanrı’ya güvenerek imanımızı geliştirerek büyütebileceksek?

“Bilinmesi Gereken Bilgi”

Geçenlerde farklı düzeylerde bilgi erişim yetkisi olan iki FBI ajanı ile ilgili bir film izliyordum. Biri, diğerinin farkında olmadığı bir vakaya ilişkin gizli bir bilgi sahibiydi ve öbür ajan bu bilginin ne olduğunu sorduğu zaman ona bunun, “Bilinmesi Gereken Bilgi” statüsünde olduğu söylendi. Bir başka deyişle vakanın ayrıntılarıyla ilgili bilginin verileceği kişiler ancak gerçekten bilmesi gereken kişiler olabilirdi.

Bence Tanrı da bizimle bu şekilde çalışıyor. Eğer bilmemiz gereken bir şey varsa, her zaman emin olabiliriz ki Tanrı bize söyleyecektir ama eğer bilmemiz gerekmiyorsa ya da bilmemek bizim için daha iyiyse bize söylemeyecektir ve biz bununla yetinmeyi öğrenebiliriz ve öğrenmeliyiz.

Bazı şeyleri bilmek ruhumuzu yorabilir ve endişeli ya da gergin olmamıza neden olabilir ve hiçbirimizin buna ihtiyacı yoktur. Böyle zamanlarda, bilmemek çok huzur vericidir! Geçen hafta telefonda biriyle konuşuyordum ve ikimizin de tanıdığı bir kişinin ahlaksızlığı ile ilgili oldukça tatsız bir konu açıldı. Konuşuyorduk ama aynı zamanda dedikodu etmemeye veya gereksiz şeyler söylememeye özen gösteriyorduk. Arkadaşım durum hakkında bana bir soru sordu ve ben daha cevap verip vermemeyi düşünme fırsatı bulamamışken arkadaşım “Boşver, bunu bilmem gerekmiyor” dedi.

Bunun ruhsal olgunluk göstergesi olduğunu düşündüm ve hepimiz için iyi bir örnek olabilir. Meraktan ya da durumları kontrol etmek için bir şeyi bilmek istemekle, gerçekten bilmeye ihtiyacımız olduğu için bilmek istemek arasında büyük bir fark var. Yaşamdaki bazı şeyler hakkında akıl yürütme ve sorgulamayla gerilmenin ve kafamızı meşgul etmenin ne alemi var? Neden sadece “bilmemiz gerekeni bilme” ilkesiyle Tanrı’ya güvenmiyoruz?

Kutsal Kitap’ta insanın Tanrı tarafından ikna edilmesini ifade eden durumlar var ama bunlar Tanrı’nın henüz açıklamaya hazır olmadığı şeyleri bulmaya çalışmakla ilgili değiller. İşte Tanrı’nın isteğiyle akıl yürütmeyle, isteği dışında akıl yürütme arasındaki farkı gösteren iki ayet:

Gelin şimdi davamızı görelim.
 Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa
 Kar gibi ak pak olacaksınız.
 Elleriniz kırmızı böceği gibi kızıl olsa da
 Yapağı gibi bembeyaz olacak.
 Yeşaya 1:18

RAB'be güven bütün yüreğinle,
 Kendi aklına bel bağlama.
 Süleyman'ın Özdeyişleri 3:5

Yine, Tanrı'ya soru sormanın yanlış olmadığını netleştirmek isterim. O çoğunlukla bizimle birlikte düşünmeyi sever. Ama asla sağlıklı düşünmenin sağlıksız ya da Tanrı'ya yakışmaz hale gelmesine izin vermeyin. Bırakın Tanrı'nın esenliği yüreklerinizde hakem olsun (bkz. Koloseliler 3:15). Başka şekilde ifade edecek olursam, bırakın Tanrı'nın sorularınızdan hoşnut olup olmadığına karar veren etken esenlik olsun.

Hiçbir Yolu Yok Gibi Geldiğinde

Sorunumuzun hiçbir çözümü olmadığına inanmaya izin verirsek, korku devreye girecektir. “Mümkün değil, bu sorunu çözenin bir yolu yok” dediğimizi ya da başkalarının dediğini çok duymuşuzdur. Sırf o yolu bilmiyoruz diye gerçekten bir yol olmadığı anlamı çıkmaz. İsa, “Yol... Ben'im” dedi (Yuhanna 14:6). Yeşaya, “Körlere bilmedikleri yolda rehberlik edeceğim” dedi (Yeşaya 42:16). Tanrı bizi karanlıkta ilerletmeye muktedirdir çünkü karanlık ışık gibidir O'nun için. Neler olup bittiği hakkında biz karanlıkta olabiliriz ama Tanrı ışıktır. Yani, O'nun karanlıkla bir işi yoktur. Mezmur yazarı Davut, Tanrı'ya güvenmekle ilgili Kutsal Kitap'taki en güzel bölümlerden birini yazarken şöyle demiştir:

Seherin kanatlarını alıp uçsam,
 Denizin ötesine konsam,
 Orada bile elin yol gösterir bana,
 Sağ elin tutar beni
 Desem ki, “Karanlık beni kaplasın,
 Çevremdeki aydınlık geceye dönsün.”
 Karanlık bile karanlık sayılmaz senin için,
 Gece, gündüz gibi ışıldar,
 Karanlıkla aydınlık birdir senin için.

Mezmunur 139:9-12

Çok uzun dönemler geçirmişsek denenmelerle ya da son derece zor bir şeyle yüz yüzeyssek, cesaretimizin kırılması ve artık hayatta benim için bundan ötesi yok diye düşünmemek işten bile değildir. Hiç bitmeyecek, bildiğim her şeyi önüme koyarak elimden ne geliyorsa yaptım, ve hiçbiri işe yaramadı, çıkış yolu yok! gibi şeyler düşünürüz. Ama Tanrı'nın anlatacak başka bir öyküsü var. Der ki:

Olup bitenlerin üzerinde durmayın,
 Düşünmeyin eski olayları.
 Bakın, yeni bir şey yapıyorum!
 Olmaya baladı bile, fark etmiyor musunuz?
 Çölde yol, kurak topraklarda ırmaklar yapacağım.

Yeşaya 43:18-19

Kutsal Yazılar hayatımın değişik zamanlarında beni yüreklendiregelmiştir ve dua ediyorum ki sizin için de öyle olsun. Acı çektiğiniz zamanlarda, unutmayın, Tanrı bir yol açacak!

Hiçbir çıkış yolu olmadığını düşündüğünüzde, O'nun hayatınızda bir çıkış yolu açtığı bir zamanı anımsayın ve bunu bir kez daha yapabileceğini unutmayın! O'nun yolları bizim yollarımız değildir ama Yeşaya'nın dediği gibi, O kurak topraklarda bile yeni yollar açabilir. Hayatımızın kuraklığında ırmaklar akıtabilir.

Bir yol açacağına inanmaya karar versek bile, yeni bir soru kapıda bekler: “Ne zaman yapacak?” Bunu ancak Tanrı kesin olarak bilebilir ve birçok kez O’na sorduğumuzda, cevap vermekle ilgilenmiyor gibidir. Herhalde bu da O’na güvenmemiz içindir.

15. BÖLÜM

Tanrı'nın Bekleme Salonunda 1

En güçlü askerler sabır ve zamandır.

Leo Tolstoy

Eğer biraz bile bana benziyorsanız, sabırlı olmayı öğrenmek sizi hayatta en çok zorlayan şeylerden biridir.

Sevdikleri yeni ameliyat olmuş yakınları hakkında bir şey söyleyecek doktoru bekleyen aile ve dostların bir araya geldiği hastanenin bekleme salonlarında buldunuz mu hiç? Bekleyen insanların çoğu biraz endişeli görünürler ve yüzlerindeki ifade gerginliktir ve merak içinde olduklarının işaretlerini görebilirsiniz. Sonucun ne olduğu söylensin diye beklerler ve o anlarda hiçbir şey bilmemektedirler. İyi haber mi gelecek, kötü haber mi? Eğer bekleme süresi beklenenden birkaç saat daha uzamışsa, bu bekleyiş çok daha endişeli hale gelebilir. Düşünceleri daha karanlık ya da daha olumsuz olabilir ve gerçek dünyada bu anlaşılabilir bir şeydir.

Gelelim büyük soruya: Biz Tanrı'nın bekleme salonunda nasılız? Endişeli miyiz, gergin ve kaygılı mıyız yoksa sabırla iyi haberin gelmesini mi bekliyoruz? Eğer bekleme süremiz sandığımızdan çok daha uzun sürerse, olumlu ve umutlu bir ruh halinde kalabilir miyiz? Sık sık Tanrı'ya güvendiğimizi söyleriz ama acaba O'na güvenmenin meyvelerini gösteriyor muyuz?

Tanrı'nın Sorunları Çözmek için Sonsuz Zamanı Var

Tanrı'nın herhangi bir şey için acele ettiğini nadiren görürüz ve biz genellikle her konuda acele içindeyiz! Tanrı'nın bize bir yol açacağını bilmekle yetinmeyiz; bu yolu ne zaman açacağını bilmek isteriz. Kutsal Kitap bize zamanı dolduğunda Tanrı'nın ne gerekiyorsa yapacağını vaat eder, peki ama zamanın dolması ne zaman? Bu, Tanrı'nın belirlediği doğru zamandır ve ne kadar uzun süreceğini bilmemize, hiç değilse de nadiren izin verir. Yine de bizler çok uzun sürmeyeceğine emin olabiliriz. Rabbimiz yeterliliğimizi bilir ve bizi hiçbir zaman o noktanın ötesine zorlamayacaktır.

Bizim uzun zaman dediğimiz, Tanrı'nın bazı şeylere bakma şekline göre kısacık bir zaman olabilir.

Sevgili kardeşlerim, şunu unutmayın ki, Rab'in gözünde bir gün bir yıl, bir yıl bir gün gibidir.

2. Petrus 3:8

Tanrı her şeyi sonsuzluğun ışığında görür; dolayısıyla acele etmez. Başlangıçtan sonu görür. Tanrı, gittiğimiz yere çoktan varmıştır, kesin olarak neler olacağını bilir! Yaptıklarının her zaman iyi bir nedeni vardır ve buna inanmayı öğrenmek, bekleme süremiz kısa ya da uzun olsun, O'na güvenmeyi kolaylaştırır.

Genellikle daha yeterince olgunlaşmadan, düzgün bir şekilde ele alamayacağımız şeyler isteriz ama Tanrı en iyi zamanı bilir ve sizi temin ederim, zamanı gelmeden bize hiçbir şey vermeyecektir. Tanrı bize, "Bekle" hatta belki "Hayır" bile diyebilir ama ne karar verirse versin doğru zamanda yapılan doğru bir eylem olacaktır. Hayatlarımızla ya da O'nunla ilişkimizle ilgili yaptığı her şey bizim iyiliğimiz içindir.

Tanrı'nın çocukları olarak Galatyalılar 5:22'ye göre Ruh'un ürünü olan sabıra sahibiz. Ancak, ürünün çoğunun ortaya çıktığını görmeden önce genellikle birkaç yıl Tanrı yolunda yürümek gerekir. Bir to-

hum olarak içimize yerleştirilmiştir ama büyümesi ve güçlü hale gelmesi zaman ve deneyim gerektirir.

Grekçe “sabır” sözcüğünün anlamı “onunla beklemek” demektir, bir başka deyişle bir şey hoş olmasa hatta acı dolu bile olsa bırakmamaktır. Bir şeyleri sonuna kadar götürmek demektir. Birçoğunuz bize herhangi bir şekilde sıkıntı çektiren şeylerden kaçmak isteriz. En azından ne kadar süreceğini bilmeden zorluğa dayanma düşüncesi çok sevimsizdir. Tanrı bize her zaman arzu ettiğimiz cevaplar vermez çünkü Kendini sadece ruhsal büyümemize adamıştır ve bunu, üstesinden gelmeye çalıştığımız şeyden çabucak rahata ermemizi sağlamaktan çok daha önemli görür.

Ben, Tanrı'ya güvenme konusunda pek de bir şey bilmeden önce, yapmasının çok kolay olduğunu bildiğim bir şeyi yapmasına ihtiyacım olduğu zamanda O hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyordu ve ben epey hüsrana uğradım. Şimdi farkına varıyorum ki koşullarımda hiçbir değişim olmadığı halde, Tanrı yüreğimde çalışıyordu. İmanımı esnetiyor, böylece geliştiriyor ve büyütüyordu. Tanrı'ya nasıl güveneceğimi bilmediğim için, beklemek gereken bütün süre boyunca perişandım. Ah keşke O'na nasıl güveneceğimi bilseydim de, olabileceğinden çok daha uzun süre beklemem gerekmeseydi.

Tanrı ile ilişkimizde daha çok deneyim sahibi oldukça, hayat gerçekten de daha kolay oluyor. Genellikle erken gelme de, hiçbir zaman geç kalmayacağını da içtenlikle biliyoruz, en azından O'nun zaman çizelgesine göre. Sabır yalnızca bekleme yeteneği değil, beklerken nasıl davrandığımızdır. Hepimiz hayatlarımızda birçok şeyin gerçekleşmesini bekleyeceğiz, ama Tanrı'nın bizdeki hedefi “sabırla beklemek”tir. Tanrı'nın karakterinin kusursuz olduğuna, O'nun iyi olduğuna, ömrümüzün sonuna kadar bize iyilik göstereceğine güvenene kadar, sabırla beklemek tek kelimeyle imkansızdır. Sadece bir şey “iyi” hissettirmiyor diye, iyi değil anlamına gelmez. Kötü olduğunu sandığım şeyin nihayetinde uzun dönemde benim için çok iyi olduğunu görebilirim.

Asla Geç Değil

Marta ve Meryem İsa'ya, kardeşleri Lazarus'un hasta olduğunu bildiren bir mesaj gönderdiler. Kutsal Yazılar, İsa'nın Marta'yı, Meryem'i ve Lazarus'u sevdiğini söyler; yakın dosttular. Bununla beraber, İsa Lazar'ın hasta olduğunu öğrendiği zaman bile bulunduğu yerde iki gün daha kalıp öyle onu görmeye gitti (bkz. Yuhanna 11:3-6). İsa gidene kadar Lazar ölmüş, hatta dört gündür mezardaydı. Doğal olarak insan, "Eğer İsa onu o kadar çok seviyorduyorsa, gidip yardım etmek için neden iki gün bekledi?" diye sorar.

Bekledi çünkü gidene kadar durumu telafi etmenin imkansız gibi görünmesini istiyordu. İsa oraya vardığında Marta, "Ya Rb" dedi, "eğer burada olsaydın kardeşim ölmezdi" (Yuhanna 11:21). Biz de kendi koşullarımız içinde sık sık aynıısını düşünüyor ya da söylüyoruz: "İsa, eğer sen isteseydin, bunun olmasına izin vermezdin." Elbette biz de tıpkı Marta'nın yaptığı gibi hayal kırıklığına uğrarız, Tanrı'nın neden önleyebileceği acılara izin vereceği konusunda anlayıştan yoksunuz.

Eğer Lazar öyküsüne aşınaysanız, Lazar'ın birkaç gündür ölü olmasının İsa'nın aşılamayacak bir engel olarak görmediğini bilirsiniz. Aslına bakarsanız, durumun imkansız gibi görünmesini istedi. Bütün bunlar Lazar'ın dost ve akrabalarının -ve bizlerin de- Tanrı'yla her şeyin mümkün olduğunu ve O'nun açısından yapılması gerekeni yapmak için asla geç kalma diye bir şey olmadığını öğrenebilmemiz için böyle oldu. İsa Lazar'ı ölümden diriltti ve eminim mucizeye tanık olduktan sonra herkes durumun bu şekilde gerçekleşmesinden memnun oldu. Her ne kadar kimsenin ölümden dirildiğini kişisel olarak görmediysem de, Tanrı'nın birçok ölü durum ve koşullara yaşam verdiğini gördüm. Bence bu hikaye, Tanrı'nın hayatlarımızda harikalar yaratmasının asla geç olmayacağına dair bir örnek olarak görülmelidir.

Tanrı'nın bizim istediğimiz şekilde çalışmasını istemek yerine, uzun vadede Tanrı'nın yolunun, bizim yolumuzdan her zaman daha iyi olduğunu hatırlayabiliriz. [Tanrı'nın hikmetinde birçok sırlar sak-

lıdır.] Bazı şeylerin neden öyle olduğunu her zaman anlamıyoruz ama Tanrı'ya güvenme ayrıcalığına sahibiz, bu da acımızı dayanılır hale getiriyor.

Sabır Güç Verir

Sabır, çok istediğimiz şeyleri beklerken hayattan zevk alma gücü verir. Hayatın çoğu değiştiremeyeceğimiz şeyler yüzünden perişan olarak heba olur. Hoş olmayan bir şeyi değiştirebiliyor isek o zaman bunu yapmalıyız, ama değiştiremiyorsak Tanrı'ya güvenmeli ve O'nun yapabileceklerini görmeyi beklerken perişanlık içinde değil, kararlı olmalıyız. Çöpe attığımız her gün bir daha geri alınamayacak bir gündür ve bilge ve sağduyulu kişi, Tanrı'nın ona yeryüzünde yaşamak için verdiği zamanı boşa harcamamalı.

Perişanlık, düş kırıklığı ve zavallılık kötü bir durumu hiçbir zaman iyi yapmamış, bunun yerine hastalık, kısalmış hayatlar ve bozulan ilişkilere neden olmuştur. Elçi Yakup, sabırlı insanın "... hiçbir eksiği olmayan, yetkin kişi..." olduğunu söyledi (bkz. Yakup 1:4). Harika! Bu bana çok iyi geldi ve eminim size de iyi gelmiştir. Kutsal Yazılar'ı ne zaman okusam, Keşke sabırlı olsaydım ama işte hala o noktaya gelmedim, şeklinde düşünmeye sıkça ayartılırım. Ancak, sabırsızlıktan özgür olabiliriz. Bunun bir yolu var ve o yol da doğru düşünme biçimidir.

Eğer mutlu olmak için önce istediğimi elde etmem gerektiğini düşünürsem, o zaman baştan kendi düşüncemin tuzağına düşerek çok mutsuz olacağım demektir. Eğer düşüncemi, Tanrı'ya güveniyorum, O'nun zamanlamasının kusursuz olduğunu biliyorum, beklerken O'nun huzuruna gireceğim ve hayatımdan zevk alacağım, olarak değiştirirsem, bence içinde bulunduğum an itibariyle hiçbir eksiğim yoktur. Tanrı, sorunlarımız hakkında ne yapacak olursa olsun sabırsız olduğumuz için hızlanmayacak. Kesin olan bir şey var; Tanrı'nın bizden yana davranmasını beklemek ne kadar uzun sürerse sürsün sabır, beklerken sevinç duymamızı sağlama gücüne sahiptir!

Hiçbir şey olmadığını sandığımız zamanlarda bile bir şeyler oluyor. Bir ağacın büyümesini akla getirin. Büyüdüğünü göremiyoruz ama büyümektedir. Giderek uzar ve kolları genişler. Yavaş büyüyen ağaçlar, en iyi ürün verir derler ve bence bu insanlar için de böyledir. Her zaman kollarımızın genişlediğini fark etmeyebiliriz ama köklerimiz daha derine inmektedir. Bir gün iyi ürün vereceğiz ve bir de bakacağız ki beklediğimiz onca zaman boyunca büyümüşüz.

Unut Gitsin!

Eğer herhangi bir şeyi çok yakından izlersek, büyüdüğünü göremeyiz ama bir süre ondan uzak kalıp geri döndüğümüzde gözlerimize inanamayız. Ailemin satması gereken bir yer vardı ve üç yıldan fazla zamandır piyasada olmasına rağmen, kesinlikle hiçbir hareket olmuyordu. Sadece biz satamıyor değildik, bakmaya gelen kimse bile olmuyordu. Üç yılı aşkın süre içinde hiçbir teklif almadık, yani kötü bir teklif bile almadık. Hayal kırıklığına uğramıştım çünkü orayı gerçekten satmak istiyordum. Bunun için çok dua ettim ve imanla satıldığını ilan ettim. Ve satılmadığı aklıma gelen her gün, hayal kırıklığım artıyordu. Bir sabah yine bu durum için dua etmeye başladığımda Rab yüreğime konuştu ve dedi ki, o yeri unut ve bırak ben ilgileneyim. Hemen anladım ki o bir tek şey üzerine yoğunlaşarak aşırı zaman harcıyordum ve Tanrı onun aklımdan çıkmasını ve sadece O'nun çalıştığına güvenmemi istiyordu.

O yerin satışı aklıma her geldiğinde, O yerle Tanrı ilgileniyor, diye düşündüm. Artık orasıyla ilgili olarak Tanrı'da huzurluydum ve iki hafta içinde satıldı! Beklediğim o üç yıl boyunca sabırlı olduğumu söylemek isterdim ama aslında değildim, ve sabrımın olmaması pekala satışın bu kadar uzun sürmesine neden olmuş olabilir. Biz genellikle Tanrı'nın çalışmasını beklediğimizi düşünürüz ama aslında O bizim durmamızı bekliyor olabilir!

İstedığımız şeye sahip olmama korkusu sabırsızlığımızın temel nedenlerinden biridir, ama bir kez daha söylememe izin verin, düşüncemizi değiştirebiliriz ve bunun bize çok fazla faydası olacaktır. Hiçbir şey olmuyor, hiçbir hareket görmüyorum, diye düşünmek yerine, Hiçbir hareket görmüyorum ama Tanrı'nın çalıştığını biliyorum, diye düşünebiliriz.

Biz genellikle Tanrı'nın çalışmasını beklediğimizi düşünürüz ama aslında O bizim durmamızı bekliyor olabilir!

Tanrı geçmişte hayatımızda ne olup bittiğini, şimdi ne olduğunu ve gelecekte ne olacağını biliyor ve bütün bunların yönetimi onun elinde; O, ne endişeli ne de sabırsız. Sabırsızlığımız beklediğimiz cevabın nasıl ya da ne zaman geleceğini bilmememizden kaynaklanır. Ne kadar az bilgiye sahipsek, Tanrı'nın bekleme salonunda sabırsızlanmak o kadar kolay olur ancak Tanrı'nın sözü ve deneyim, bize O'nun zamanlamasının kusursuz olduğunu ve bize bu kadar tatsız gelen beklemenin aslında içimizde iyi şeyler yaptığını söyler.

Kutsal Kitap'taki Tanrı yolunda yürüyen büyük adamlar ve kadınların anlatılarını okuruz ve her birimiz gizliden gizliye onların tanıklıklarının bizim tanıklığımız olmasını isteriz. En azından onlar gibi takdir edilmek isterken büyük ihtimalle onların deneyimlerini yaşamak istemeyiz. Gerçekten de büyük insanlardır ve size hatırlatmak isterim, hepsi de Tanrı'nın bekleme salonunda bulundular. Musa çölde kırk yıl bekledi. Davut kral olmayı yirmi yıl bekledi ve bunun on beş yılında da Saul'dan canını kurtarmak için mağaralarda saklandı. Yusuf kurtulmak için on üç yıl bekledi ve bunun on yılını hapiste geçirdi. İbrahim Tanrı'nı vaat ettiği çocuğa sahip olmadan önce yirmi yıl bekledi. Eğer bizler Tanrı'nın bekleme salonunda kalırsak, bir gün, bir başkasının okuyup bizi takdir edeceği büyük bir tanıklığımız olabilir!

16. BÖLÜM

Tanrı'nın Bekleme Salonunda 2

*Umudunu RAB'Be bağla,
Güçlü ve Yürekli ol;
Umudunu RAB'be bağla.*

Mezmun 27:14

İnsanların samimiyetle Tanrı'nın önünde beklemeyi yanlış anlamları çok yaygındır. Hayatlarımız askıya alınmışken beklemeyi edilgen, aktif olmayan bir zaman olarak görebiliriz. Birçoğumuz tamamıyla hiçbir şey yapmamayı zor bulur ve eğer Tanrı'nın önünde beklemeyi yanlış şekilde anlarsak, bu yanlış anlamanın bizi gerçekten Rab'bin önünde beklemek yerine sakat bıraktığının farkına varabiliriz.

“Bekleme” sözcüğünün geldiği dildeki anlamını derin bir şekilde incelediğimizde, Tanrı'nın önünde beklemenin ruhsal olarak çok aktif bir niyet taşıdığını görebiliriz. Söz konusu koşulların değişmesi olduğunda belki Tanrı sakin olmamızı isteyebilir, yine de istediği, hiçbir şey yapmamak değildir. O'nun yapmakta olduğu şeyler nedeniyle beklentili bir tutuma sahip olmamızı, umutlu olmamızı ve yaşamlarımızda harika işler yapmasını beklememizi ister. Gözümüzle görmeden önce yapmakta olduğu şeyler için O'na şükretmemizi ister.

Düşüncelerimiz ve tutumlarımız, eğer onları düzgün bir şekilde idare edebilirsek, Tanrı'nın bekleme salonunda sevinçle beklememizi sağlayabilir. Size iki tür düşünme biçimi göstereceğim ve hangisinin sevinç ortaya çıkaracağını düşünmenizi isteyeceğim.

Birinci düşünme biçimi:

- O kadar uzun süredir bekliyorum ki artık daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum.
- Hiçbir şey değişmiyor!
- Sanki Tanrı beni hepten unutmuş gibi geliyor.
- Sorunuma bir çare bulunmayacak diye korkuyorum.
- İyisi mi vazgeçeyim ben.

İkinci düşünme biçimi:

- Çok heyecanlıyım; bakalım Tanrı neler yapacak.
- Henüz bir değişim görmedim ama Tanrı'nın çalıştığına inanıyorum.
- Tanrı beni seviyor ve sorunumla ilgileneceğini biliyorum.
- 139. Mezmur, Tanrı'nın beni her zaman düşündüğünü söylüyor; beni hiç unutmadığını biliyorum.
- Korku içinde yaşamayacağım ve asla vazgeçmeyeceğim!

Hangi düşünce biçiminin daha çok sevinç ortaya çıkaracağı çok açık. Durum böyleyken, neden olumsuz düşünceler ve tutumlara eğilimliyiz? Romalılar 8:6'da elçi Pavlus'un söylediği gibi, "Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir." Benliğe dayanan düşünce akıl ve mantık yürütmeyle günaha götürür; o halde eğer öyle düşünürsek koşullarımız içerisindeki durumların nasıl görüldüğüne dayanarak karar vermekten başka seçeneğimiz kalmaz. Ama eğer Ruh'un düşüncesine göre yaşarsak, yaşam ve esenlik vaadi vardır. Ruh'un düşüncesine göre, Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünürüz ve zihnimiz her şey nasıl görünürse görünsün umutla dolacaktır.

Nereye Bakıyorsunuz?

Bedene ya da Ruh'a dayanan düşünceye göre düşünebiliriz, ve bu seçim bize aittir. Birçok kişinin, kaynağının asla düşmanları Şeytan'ın

o olumsuz, umutsuz, korku ve kuşku dolu düşünceleri olduğunun farkına varmadan, sadece zihinlerinde ne beliriyorsa öyle düşünmesi üzücüdür. Tanrı'nın sözüne uymayan yanlış düşünceleri üzerlerinden sıyıyıp atarak ve yerine uygun olanları koyarak kendi adlarına düşünebileceklerinin hiçbir zaman farkında değiller.

2. Korintliler 4. bölümde Pavlus ve diğer Mesih inanlılarının çok zor durumlar yaşadıkları bir dönemi tarif eder: “Her yönden sıkıştırılmış, ama ezilmiş değiliz. Kovalanıyoruz, ama terkedilmiş değiliz. Yere yıkılmışız, ama yok olmuş değiliz” (4:8-9). Neden böyle olduğunu da anlatır:

Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır.

2. Korintliler 4:18

Pavlus ve hizmet ettiği kişiler, zor koşullar altında olduklarını biliyorlardı ve eminim ki bunları gördüler ama başka bir yere bakıyorlardı. Onlar İsa'yı ve O'nun kurtuluş ve zafer vaatlerini gördüler. Sadece bedensel gözleriyle değil, ruhsal gözleriyle de baktılar. [Ruhsal gözlerine görünenlerin gerçek olduğuna inanıyorlardı.]

Biz gözümüzle görmediğimiz halde Tanrı'ya inanıyoruz. Gözümüzle görmediğimiz halde meleklere inanıyoruz, yerçekimine inanıyoruz, kara bulutlarla dolu günlerde, güneşin var olduğuna inanıyoruz. Aslına bakarsanız gözümüzle görmediğimiz ve güçlü bir şekilde inandığımız çok şeyler var, ama neden beklerken, henüz hiçbir kanıt görmediğimiz halde Tanrı'nın çalışmakta olduğuna inanmıyoruz? Sadece, buna inanmak üzere eğitilmediğimiz için. Ama bu değişebilir.

Gerçek yaşamımız içimizdedir. İçimizde (düşüncelerimizde ve tutumlarımızda) ne olduğu, koşullarımızdan çok daha önemlidir. Çevremizdeki koşullar ne kadar zor olursa olsun, iyi bir tutum içinde kalabilir ve Tanrı'nın sözüyle uyumlu olumlu düşüncelerde derinleşebilirsek esenlik ve sevinç bulabiliriz. Hapiste tutuklu olan ama olumlu

düşünmeyi öğrenmiş ve iyi tutum sahibi kişinin, toplum içinde yaşayan ama nefret, kin ve olumsuz tutuma sahip bir kişiden çok daha özgür olduğuna inanıyorum. Herhangi bir kişi sadece iyi şeyleri düşünerek ve umut dolu bir tutum içinde kalarak bir anda hayat kalitesini geliştirebilir.

İyi koşullarda, çok para, iyi bir iş ve iyi bir aileye sahip olarak yaşıyor olabilir ama nankör, bencil ve belki de bizi üzen birine kızgınsak hala acı dolu bir hayat sürdürebiliriz. Ama çok zor koşullarda, neredeyse ancak yetecek kadar az parayla ve yalnız yaşayabilir ve eğer minnettar ve zamanını başkalarına bereket olarak geçiren biriyssek, yine de hala esenlik ve sevinç sahibi olabiliriz.

Tutum ve düşünceleriniz size aittir. İstemediğiniz halde sizi kimse kötü tutum ve düşüncelere sahip hale getiremez!

Tutum ve düşünceleriniz size aittir. İstemediğiniz halde sizi kimse kötü tutum ve düşüncelere sahip hale getiremez.

Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın onu kurtarmasını beklediği on üç yıl içinde Yusuf'un sadece umut ve iyi tutum sahibi olduğunu görüyoruz. Aksine bir kanıt bulunmaz. Yusuf yaşamını anlatan bir rüya gördü ve koşullarının içinde bir gün gerçekleşeceğini işaret eden hiçbir şey olmamasına rağmen, bu rüyadan vazgeçmedi. (Yusuf'a ilişkin anlatıyı Yaratılış 37-50. bölümlerinde okuyabilirsiniz.)

İbrahim, bir çocuk sahibi olacağına ilişkin vaadin yerine gelmesinden önce yirmi yıl bekledi. Tanrı'nın bekleme salonunda yirmi yıl uzun bir süredir.

Eminim vazgeçmesi için birçok fırsatı olmuştur ancak umut etmesine neden olabilecek hiçbir şey olmasa da, rüyalarının gerçek olmasını ve Tanrı'nın vaatlerinin yerine gelmesini umut ettiğini Kutsal Kitap'ta bulabiliriz. Kendi bedeninin güçsüzlüğüne ve Sara'nın kısırlığına bile bakıp imansızlık ve güvensizlik onu Tanrı'nın vaadi konusunda tereddüte sürükledi. Tanrı'ya övgü ve yücelik verdikçe güçlendi. Övgü, Tanrı'nın iyiliğinin anlatısı ya da hikayesidir, yani İbrahim, ömrü boyunca hayatında Tanrı'nın yaptıklarını düşünmüş

olmalı. Yücelik, Tanrı'nın kusursuzluğunun ilanıdır, yani yine İbrahim Tanrı'nın geçmişte yaptığı büyük işlerin üzerine düşünüp taşınmış olmalı. İbrahim'in iyi şeyleri hatırlama ve düşünmeyi seçmesi onu Tanrı'nın bekleme salonunda güçlü kıldı (bkz. Romalılar 4:18-21).

Şu an, hayatınızın Tanrı'nın bekleme salonunda olduğunuz bir dönemi mi? Çok ama çok uzun süredir mi oradasınız? Umduğunuzdan çok daha uzun mu sürdü? Beklerken ne kadar iyisiniz? Düşünceleriniz neler, tutumunuz nasıl? Size her şeyi iyi yapan Tanrı'ya güven bağlayarak sabırla beklemenizi ısrarla tavsiye ederim.

Umutla Beklemek

Şükürler olsun, umut, sahip olmayı beklememiz gereken bir şey değil. Koşullarımız ne kadar zor görünürse görünsün, sahip olma-ya karar verebileceğimiz bir şey. Tanrı, eğer umut sürgünleri olacak olursak, bize yitirdiğimizin iki katını vereceğini vaat ediyor. Başka bir deyişle, eğer umuda sürgün olmaya, o kadar ki ne olursa olsun umuttan vazgeçmeyecek kadar, hatta umuda tutsak olmaya hazırsanız, o zaman Tanrı yaşamınızda kaybettiğiniz her şeyi yenileyecek ve iki katıyla geri verecek (bkz. Zekeriya 9:12).

Umut sadece bazı şeylerin iyiye gitmesini dilemek demek değildir; özenle ve kararlılıkla ona tutunduğumuzda zaferler kazandıran bir kuvvet gücüdür. Tanrı'nın sözü (vaatleri) üzerinde çalışmak ve derin düşünmek, beklerken yapabileceğimiz, imanda güçlü kalmamızı ve umutla dolmayı sağlayabilecek en yararlı şeylerden biridir. Tanrı'nın sözü, umutlarını ona bağlamak üzere insanları cesaretlendirecek ve güçlendirecek, güçlü bir miras barındırır.

Mezmun yazarı Davut, yirmi yıl kadar Tanrı'nın ona verdiği vaadin yerine gelmesini bekleyen adam, şöyle yazmıştır:

Rab'bi gözlüyorum,
 Canım RAB'bi gözlüyor,
 Umut bağıyorum O'nun sözüne.

Mezmur 130:5

Umudun bir dayanağı olmalıdır. Umut etmek için bir neden olmasıdır ve Davut umudunun nedeninin Tanrı sözü olduğunu söylemiştir. Davut yalın bir biçimde güvenini, Tanrı'nın sadakatle sözünü yerine getireceğine bağlamıştır.

Tanrı'nın sözünü düşünmek ve üzerinde kafa yormak neden yararlıdır? O bir tohumdur ve tohum her zaman kendi cinsini üretir. Söz, bir insanın yüreğine, verimli (alçakgönüllü ve yumuşak) bir toprağa ekildiği zaman, ürün vermekten başka bir şey yapamaz. Bu ilkeyi Kut-sal Kitap boyunca görmekteyiz ama Markos 4. bölüm bize bu gerçek hakkında içgörü sağlıyor. Tohumlardan bahsederken şöyle diyor:

İyi toprağa ekilenler ise, sözü işiten, onu benimseyen, kimi otuz, kimi altmış, kimi de yüz kat ürün veren kişilerdir.

Markos 4:20

Mümkün olduğunca sık Tanrı'nın sözünü okumayı, çalışmayı, dinlemeyi ve üzerinde derin düşünmeyi size kuvvetle öneriyorum. Bunu inanan bir yürekle, alçakgönüllülükle (hassas ve içten) yapın. Yakup bize sözün "içimize ekilmiş" ve "canlarımızı kurtaracak güçte" olduğunu söyler (bkz. Yakup 1:21). Tanrı'nın sözü bizi değiştirir, Tanrı'nın istediği gibi olmamıza ve istediklerini yapmaya olanak sağlar. O'nun bekleme salonunda isek, vazgeçmemizi istemez ve O'nun sözü, zafer kazanacağımız belirli gün gelene kadar güçlü kalma kuvveti verecektir.

Umudunuzu Tanrı'ya ve sözüne bağlayın! Her an iyi bir haber alma beklentisi içinde olun! Umutla yaşadığımız zaman, sorunlarımızdan kurtulduğumuzu görebiliriz ve macerayı keyifle yaşayabiliriz.

Beklerken Sözdinler Olun

RAB'be umut bağla, O'nun yolunu tut,
Ülkeyi miras almak üzere seni yükseltecektir...

Mezmur 37:34

Umutla beklemek hayatlarımızda başarıyla zafer kazanmanın bir yanıdır, yine beklemek ve O'nun yolunu tutmak hesaba katılması gereken bir başka yanıdır. Hepimizin sözdinlerliğin önemini bildiğini umuyorum ama aynı zamanda iyi günlerde söz dinlemek bazen ne kadar zorsa, kendimizi Tanrı'nın bekleme salonunda bulduğumuz, zor koşullara dayanırken, uzun süredir bir değişim görmemişken, söz dinlemek bir o kadar daha zordur. Hal böyleyken her zaman, doğru olanı -başkalarına sevecen ve kibar davranmak ya da hizmet etmek ve vermek- yapacak gibi hissetmeyiz.

Hayatlarımızda stres ve baskı varken Ruh'un ürününü sergilemek çok daha zordur. Dua etmek ya da Tanrı'nın sözünü çalışmayı istemek bile zor gelebilir; yine de işte böyle zamanlarda asıl önemlidir. Başımıza doğru şeyler gelmezken doğru olanı yapmak muhtemelen yapabileceğimiz en güçlü şeylerden biridir. Pavlus, iyilik yapmaktan usanmamamızı, gevşemezsek mevsiminde biçeceğimizi söyler (bkz. Galatyalılar 6:9). Sizi teşvik etmeye zaman ayırmak istiyorum; Tanrı'nın bekleme salonundayken, doğru olanı yapmaya devam edin! Bunu yapın, çünkü O'nu seviyorsunuz, sizin için bütün o yaptıklarını ve hala, şu an bile yapmakta olduğu iyi şeyleri takdir ediyorsunuz.

Tanrı imanla O'nun yolunda yürümemizi istiyor ve imanla yürümek gördüklerimizle ya da ruh halimizle değil, doğru olduğunu bildiğimiz şekilde yol almaktır. Ve sadece doğru olduğu için doğru olanı

Başımıza doğru şeyler gelmezken doğru olanı yapmak muhtemelen yapabileceğimiz en güçlü şeylerden biridir.

yapmak çok güçlü bir şeydir. Açık bir şekilde Tanrı'ya güvendiğimizi ve koşullarımız ne olursa olsun, davranışlarımızla O'nu onurlandırmaya kendimizi adadığımızı ilan etmektir.

Dayanıklı ve sarsılmaz, Tanrı'nın işinde her zaman gayretli olduğumuzda, emeğimizin boşa gitmeyeceği vaadine sahibiz (bkz. 1. Korintliler 15:58). Kimse görmese bile Tanrı imanımızı görür. Kişi denenmeden başarıyla çıktığı zaman, Rab'bin kendisini sevenlere vereceği yaşam tacını alacaktır (bkz. Yakup 1:12).

Biz de Tanrı'ya güvenelim, Tanrı'nın bekleme odasında, ödülümü-zü dört gözle bekleyelim. Başımıza iyi şeyler geleceği beklentisiyle, Rab ile her şeyin mümkün olacağı umuduyla sevinelim!

17. BÖLÜM

Tanrı Suskun Olduğunda

*Ey Tanrı susma,
Sessiz, hareketsiz kalma!*

Mezmur 83:1

Birçok kez düşünmüşümdür; keşke Tanrı gelip yanıma otursa ve ne yapmamı istediğini bana anlatsa! Eminim siz de yaşamınızın bir yerinde benzer şeyler düşünmüşsünüzdür. Bana her şey daha kolay olurdu gibi geliyor ama görünen o ki Tanrı'nın başka fikirleri var, ne de olsa öyle yapmayı seçmiyor. Eğer bazı şeyleri bizim yöntemlerimizle yapmayı istemiyorsa, o zaman biz O'nun yönlemlerini öğrenmek zorunda kalacağız. Tanrı, O'na güvenmemizi istiyor, sessiz kaldığında bile!

Tanrı'nın toplanıp uzaklara gittiğini ve size yeni bir adres bırakmadığını hissettiniz mi hiç? Tanrı'nın hayatımızda bir şey yaptığını görmediğimiz, hiçbir şey söylediğini duymadığımız zaman sanki el yordamıyla karanlık bir labirentin içinde ilerlemeye çalışıyormuş gibi

Tanrı'nın toplanıp uzaklara gittiğini ve size yeni bir adres bırakmadığını hissettiniz mi hiç?

hissedebiliriz. Böyle zamanlar imanımıza meydan okusa bile, bize çok önemli bir ders verebilir: Sessiz kaldığında bile Tanrı'ya güven. Sırf suskun diye bir şey yapmıyor demek değil.

Tanrı, Eski Antlaşma döneminin bitmesi ile Yeni Antlaşma döneminin başlamasına kadar tam dört yüz yıl sessiz kaldı ancak, bu arada aslında halkın Mesih'i kabul etmesini hazırlayan birçok şey olup bitiyordu. Kutsal Kitap'a göre, zaman dolunca İsa doğdu! (bkz. Ga-

latyalılar 4:4) Tanrı'nın her şey için uygun bir zamanı vardır. O, hazır olduğunda konuşacaktır ve O konuşana kadar işimiz, beklentiyle dinlemeye ve beklemeye devam etmektir.

Gelin, Tanrı sözünün 1. Krallar 17:1'de İlyas hakkında söylediğini dikkate alalım. İlyas peygamberlik etti ve halka birkaç yıl boyunca hiç yağmur yağmayacağını söyledi ve kesinlikle üç yıl altı ay boyunca hiç yağmur yağmadı. Halk ciddi bir kuraklık yüzünden sıkıntı çekti ve büyük olasılıkla o günlerde İlyas pek de tutulan biri değildi. Şöyle bir hayal ediyorum da, İlyas Tanrı'dan kuraklığa ilişkin yeni bir şey duymak istemiş olmalı, ancak 1. Krallar 18:1'e göre, "Uzun bir süre sonra kuraklığın üçüncü yılında RAB İlyas'a seslendi" ve ona yeni bir talimat verdi. Bu kez, yağmurun geleceğini söylemesi gerekiyordu ve öyle de oldu.

Tanrı'nın, O'na güvenenlere sessiz kaldığı başka örnekler de var. Eyüp'e ve İbrahim'e karşı da suskundu. Eyüp 23. bölüm bize, Eyüp'ün Tanrı'yı bulamamak ya da O'nu işitememek yüzünden nasıl çaresizlik hissettiğine ilişkin açık bir içgörü kazandırıyor:

Keşke O'nu nerede bulabileceğimi bilseydim,
Tahtına varabilseydim!

Eyüp 23:3

Doğuya gitsem orada değil,
Batıya gitsem O'nu bulamıyorum.
Kuzeyde iş görse O'nu seçemiyorum,
Güneye dönse O'nu göremiyorum.

Eyüp 23:8-9

Şimdi Tanrı'nın bu felaket sessizliği içinde Eyüp'ün imanını ne diyor, kulak verin:

Ama O tuttuğum yolu biliyor,
Beni sınadığında altın gibi çıkacağım.

Eyüp 23:10

Eyüp, Tanrı'yı göremese de, duyamasa da, tuttuğu yolu bildiğini, gözünün üzerinde olduğuna inandığını bildirdi. Eğer altın gibi çıkırsa değil, altın gibi çıktığı "zaman"dan söz ediyor!

İbrahim, biricik oğlu İshak'ı teslim ederken Tanrı'nın sessizliğiyle karşı karşıya kaldı. Tanrı, İbrahim'e sadakatini ve itaatini sınamak üzere oğlunu kurban etmesini bildirmişti ve onunla konuşmayı en son ana kadar bekledi ve sonra İshak'a zarar vermemesini söyledi. Ancak o ana kadar İbrahim'in sadece imanı vardı. Tanrı'nın sadakatinden o kadar emindi ki, İshak'ı gerçekten boğazlasaydı bile, Tanrı'nın onu ölümden dirilteceğini hissetti (bkz. Yaratılış 22:1-12).

Ben Eyüp ya da İbrahim'inki kadar uç noktada bir denenmeden geçmedim ama Tanrı'nın sesini duyduğum zamanlar arasında uzun sessizlik dönemleri yaşadım. Bunlar zor zamanlardır; Tanrı'nın bizimle birlikte olmadığını ya da neler yaşadığımızla ilgilenmediğini düşünmeye ayarlırız. Bazen de Tanrı'nın sesini duyma yeteneğimizi kaybettiğimizi zannederiz.

Yıllar boyunca Tanrı'nın sesini duymaya "çalışma" sorumluluğunu üzerime alarak kendime baskı yaptım ama sonunda eğer Tanrı bana bir şey diyecekse, onu duyduğumdan emin olmasını sağlayacak birçok yol bulacağımı anladım. Tanrı'nın sesini duymaya "çalışmak" ve olmayınca kendini helak etmek yerine Tanrı'nın sizinle konuşmak istediği zaman kendisini açıkça anlaşılır hale getireceğine güvenin.

Tanrı'nın sesini duymayacağınızdan korkmak yerine, duyacağınıza inanın. Eğer Tanrı gerçekten O'nun sesini duymak istediğinizi biliyorsa ve izinden gitmeye hazırsanız, zamanı geldiğinde konuşmaktan geri kalmayacaktır. Zamanı dolduğunda ya da belirlenen zamanda, Tanrı İlyas'la yeniden konuştu, sizinle de yeniden konuşacaktır!

Tanrı Sessiz Kaldığında Yapılması Gereken Altı Şey

1. Tanrı sessizken, sadece son kez O'nu duyduğunuzda yapmanız gerektiğine inandığınız şeyi yapmaya devam edin.

Pavlus inanlılara özgürlüklerine iyice tutunmalarını, dayanmalarını ve bir daha kölelik boyunduruğuna girmemelerini öğretti (bkz. Galaytalılar 5:1). Sahip olduklarınızla dayanın ve Tanrı'nın suskunluğunun cesaretinizi yitirmenize ve imanınızı zayıflatmasına izin vermeyin.

Bilmediğim birçok şey var ama bildiğim çok şey de var ve ben yaşamımın bu evresinde etkin olarak bildiğim her şeyi yapıyorum. Bana sık sık soruyorlar, “Hizmetinizin devamında neler var” diye. Geleceği önceden bilemeyeceğim için, genellikle buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Eğer planladığımız bir şey varsa, onu bildiriyorum ama daha fazla çoğumuzun yaptığını yapıyorum; her günü getirdikleriyle ve Tanrı'ya güvenerek yaşıyorum. Devamı, başkalarına olduğu kadar bana da sürpriz olacak.

Birçoklarının bana sorduğu bir diğer soru ise: “Tanrı size ne söylüyor?” Özellikle her yılın başında bu soruyu alıyorum sanki takvimden bir sayfa çevirdiğimde Tanrı'dan bir vahiy almam gerekiyormuş gibi. Her ne kadar 1 Ocak, yeni şeyler yapmayı konuşma fırsatı veren bir gün olarak görülse de, Tanrı, sadece yılın ilk günü olduğu için her zaman özel ve yeni bir şey söylemez. Tanrı, belirli zamanlarda içinden istediğimizi alacağımız, seçeneklerle dolu bir müzik makinası değildir. O, istediği zaman konuşur ve sessiz kaldığı zaman, bildiğimiz ne varsa yapmaya devam ederiz.

Yakınlarda Dave ile ben bazı arkadaşlarımızla beraber çok güldük çünkü kadın kocasıyla ilk evlendiklerinde, kocasının aşırı derecede ruhsal olduğunu ve ona her gün ödev olarak okuyacağı Kutsal Kitap bölümlerini verdiğini söyledi. Yerel bir kilisede yardımcı pastör olarak çalıştığı işinden eve döndüğünde ona söylediği ilk şeylerden biri “Bugün Tanrı sana ne gösterdi?” oluyordu. Arkadaşımın üzerindeki baskıyı ve “Hiçbir şey” diye cevap vermek zorunda kaldığındaki ba-

şarısızlık duygusunu ancak tahmin edebilirim. Şimdi komik geliyor ama, bu ilk kez yaşandığında o kadar komik olduğundan kuşkuluyum. Kendinize ya da başkasına “Tanrı’dan bir söz alması” yolunda baskı yapmayın. Tabii eğer İblis’in sizi kandırması için bir kapı açma niyetinde değilseniz.

2. Tanrı’nın suskunluğu bir iltifat da olabilir.

Belki de Tanrı’nın size belirli talimatlar vermemesinin nedeni, doğru kararı vereceğinize güvenmesidir. Tanrı’nın yapacağımız her hareketi söyleyeceğine inanmak yanlıştır. Bu tür bir ilişki anne babalarla bebeklerin arasındaki ilişkidir, yetişkin çocuklarla değil. Bu sabah oğullarımdan biri bana, “Bu öğleden sonra sana uğrayacağım anne” dedi. Ona eve geldiğinde tam olarak nasıl davranmasını beklediğime ilişkin bir talimat listesi vermedim. Ona güveniyorum, yüreğimi bildiğine ve ona göre hareket edeceğine inanıyorum. Örneğin, içeri girdiğinde arkasından kapıyı açık bırakmayacaktır. Arabasını bir başkasının çıkamayacağı şekilde park etmeyecektir. Eve tanımadığım biriyle gelmeyecektir. Ona böyle şeyleri öğretmem gerekmiyor, çünkü o zaten beni tanıyor.

Eğer Tanrı size tam olarak ne yapmanız gerektiğini söylemiyorsa, doğru kararlar vereceğinize güvendiğinden emin olun!

Tanrı, sözüne ve iradesi ile karakterine uygun kararlar vermek üzere bizi özgür bırakır. Yakınlarda, Tanrı korkusu olan bir adamın, hayatındaki

önemli kesişim noktalarının hiç birinde Tanrı’dan belirli talimatlar almadığını dinledim. Zaman zaman, bazı gerçekten önemli kararlar vermesi gerektiğinde, Tanrı’nın yol göstermesi için dua ederken, adım atıp içinin rahat edeceği doğru yolu bulana kadar çeşitli yollar denemeye yönlendirildiğini anladı. Unutmamamız lazım ki Tanrı bize suskunmuş gibi geldiğinde bile bizimle çeşitli yollarla –sözü olan Kutsal Kitap aracılığıyla, esenlik, bilgelik ya da geçmiş deneyimler vb.- her zaman iletişim kurmaktadır.

Eğer Tanrı size tam olarak ne yapmanız gerektiğini söylemiyorsa, doğru kararlar vereceğinize güvendiğinden emin olun! Park etmiş bir arabayı sürmek imkansızdır, demek ki doğru yöne gidip gitmediğimizi anlamak için önce hayatımızı sürmeye devam etmeli ve ilerlemeliyiz.

3. Kendinizi herhangi biriyle karşılaştırmayın!

Sık sık insanlardan Tanrı'nın onları nasıl yönlendirmiş olduğunu duyarız ve bizi de aynı şekilde yönlendirmesi gerektiğini varsayarak, ama O öyle yapmaz. Tanrı'nın sanki baş uçlarında oturup onlara gündelik olarak ne yapmaları gerektiğine ilişkin talimatlar verdiğini ima eden kitaplar okudum; "Tanrı bana dedi ki..." ve "Tanrı şöyle dedi" en sevdikleri ifadelerdir. Ben de bu ifadeleri kullanıyorum, belki olması gerekenden fazla kullanıyorum çünkü bazen insanlar ne demek istediğimizi yanlış anlıyorlar. Tanrı tarafından devamlı yönetilip rehberlik edilebiliriz ama bu demek değil ki her gün, o gün neler yapacağımızı söyleyen bir listeye yaşıyoruz.

Benden daha sık belirli ayrıntılar işiten insanlar tanıyorum ancak ben kendimi başkalarıyla karşılaştırmamayı öğrendim. Eğer öyle yaparsak hiçbir zaman Tanrı'yla kendi ilişkimizle yetinemeyiz. Bizler bireyleriz ve Tanrı bizimle değişik nedenlerle değişik şekillerde çalışır ve biz de buna güvenmeliyiz. Bir kişiyle ilişkinizde rahat olduğunuz zaman, bir odada tek bir söz bile etmeden birlikte oturabilirsiniz. Bazı günler sadece Tanrı'nın bizimle birlikte olduğuna inanmak yeterli olmalıdır.

4. Cevap vermediğini düşünseniz bile Tanrı'yla konuşmaya devam edin.

Kendimizi ifade etmeye ihtiyacımız var ve Tanrı bize istediğimiz ya da ihtiyaç duyduğumuz kadar O'nunla her şeyi konuşabileceğimizin güvencesini verir. Mezmur yazarı Davut elbette bütün yüreğini Tanrı'ya döktü ve bunu büyük bir dürüstlikle yaptı. Bazen sadece konuşabileceğimiz birine ihtiyaç duyarız. Söyleyecekleri o kadar da

önemli değildir; sadece birinin sizi dinlemesini ve sırlarınızı tutmasını istersiniz. İşte Tanrı bu işin ustasıdır.

5. Hiçbir şey duymadığınız çorak bir dönemden geçiyorsanız bile, dinlemeye devam edin.

Dinlemeye devam etmek Tanrı'nın, yüreğinizin O'na açık olduğunu ve O'nu beklediğinizi bilmesini sağlar. Ben, Tanrı'ya sık sık bana söylemek istediği bir şey var mı, diye sorarım ve birkaç dakika sessiz beklerim. Bu benim, Tanrı'nın Süleyman'ın Özdeyişleri kitabında bize söylediği şu sözlere ittaat etme yöntemim:

Yaptığın her işte RAB'bi an,
O senin yolunu düze çıkarır.
Süleyman'ın Özdeyişleri 3:6

Soruyu sorduğum zaman hiçbir şey duymasam da, dinleyişimin değerli olduğuna hala inanıyorum. Bu yolla anlamışımıdır ki soru sorduğumda Tanrı sessiz kalabilir ama sonra koşullarımı öyle idare edecektir ki durumumun nasıl sonuçlanacağı sürecinde etkin bir şekilde rehberlik ettiği, benim için son derece açık hale gelir.

6. Tanrı'dan sizi sınamasını ve yoklamasını isteyin.

Davut bazen Tanrı'dan yüreğinde herhangi bir yanlış var mı diye onu sınamasını ve yoklamasını istedi (bkz. Mezmur 26:2, 139:23-24). Bu cesur ama kişinin her ne olursa olsun, Tanrı'nın iradesini istediğini açıkça kanıtlayan bir adımdır.

Tanrı'yı net bir şekilde duymamızın yolunu kapatan bir engel olması mümkün müdür? Bir günah, bir yanlış tutum ya da Tanrı'yı işitme konusunda bir yanlış anlama bizi engelliyor olabilir. Gerçeği bilmekten korkmamıza gerek yok çünkü gerçek bizi özgür kılacak. Tanrı sessiz kaldığında hiçbir şeyi yanlış yapıyor olmayabiliriz ama bir yanlış varsa öğrenmenin bir zararı olmayacaktır.

Her ne kadar Tanrı uzun zaman Eyüp'e karşı sessiz kaldıysa da sonunda O'na cevap verdi ama bu sefer de Tanrı'nın, Eyüp'ün büyük ihtimalle hiç beklemediği birkaç sözü vardı. Bıkkınlığı içerisinde Eyüp Tanrı'ya kendisine yapılanları hak etmediğini söyledi ve neredeyse bazı cevaplar beklediğini ifade etti. Eyüp, Tanrı'nın ona karşı haksız davrandığını düşündü. Perde arkasında bir ruhsal savaşın sürmekte olduğunun farkında değildi. Tıpkı bizim gibi. Biz de sık sık perde arkasında neler olup bittiğinin farkında değiliz. Kutsal Kitap, Eyüp'ün tövbe ettiğini söyler, demek ki günah işlemiştir.

Sınanmaları başladığında her yönden doğru bir kişi olmasına rağmen, Eyüp giderek Tanrı'nın onunla doğru dürüst ilgilenmediğini düşündü (bkz. Eyüp 42:3-6). Doğruluğu, her birimiz için tehlikeli olan bir kendini doğru görme haline dönüştü. Eyüp kesinlikle çok (belki de tanıdığımız herkesten daha fazla) zor zamanlar geçirdi ama sonunda artık Tanrı'yı öncekinden çok daha iyi tanıdığını söyledi (bkz. Eyüp 42:5). Aynı zamanda Tanrı onu eski gönencine kavuşturup, ona önceki varlığının iki katını verdi (bkz. Eyüp 42:10-17) ve onu olağanüstü düzeyde bereketledi.

Yolculuk zordu, ama sonunda iyilikle bitti! Bizim umudumuz da budur. Unutmayın: Şeytan zarar vermeye uğraşırken Tanrı kötülüğü iyiliğe çevirir (bkz. Yaratılış 50:20).

18. BÖLÜM

Değişim Zamanında Tanrı'ya Güvenmek

*Zihinlerini değiştirmeyen insanlar hiçbir şeyi
değiştiremezler.*

George Bernard Shaw

Birçok kişi değişimden hoşlanmaz, değişime saldırganca direnir. Ne var ki istesek de istemesek de, bu dünyada her şey her zaman değişmekte ve bunu kabullenmemek faydasızdır. Yapmamız gereken, değişime ilişkin düşüncemizi değiştirmektir çünkü böyle olduğunda hayatla başa çıkmak daha kolaydır. Gelin bazı kişilerin değişmek hakkında ne düşündüğünü ve niye öyle düşündüğünü inceleyelim.

Bazı kişiler ısrarla, “Değişimden nefret ediyorum!” derler. Böyle hissetmelerinin nedeni, kontrolden çıkmak istememeleri, güvensiz olduklarından dolayı yeni durumlardan korkmaları ya da hatta değişimi sevmediklerini düşünmeye alışmış olmalarıdır. Belli düşünme biçimleri bizi çocukluktan etkileyen başka insanlardan kapmış olduğumuz alışkanlıklar ya da sadece Şeytan'ın, İsa'nın sahip olmamızı istediği o en iyi hayattan bizi alıkoymak üzere zihinlerimize yerleştirdiği kaleler de olabilir.

Hayatlarımız sürekli değişim içindedir ve buna direnmek, esmeye başladığında rüzgara direnmek gibidir. Plan yapmayı çok seven bir torunum var ve ne zaman planlarının değişimi söz konusu olsa, uyum göstermek onun için hep zordur, hatta endişelenmesine yol açar. Ancak en azından bazı durumlarda ne yaparsak yapalım değişim kaçınıl-

mazdır. Bazı değişimleri engelleyebilir ama aynı zamanda Tanrı'nın tasarladığı iyi bir şeyden de kendimizi alıkoymuş olabiliriz. Olduğumuz yerden, olmak istediğimiz yere bir şekilde bir değişim olmadan varamayız. Her zaman yapageldiğiniz şeyleri yapmaya devam ederek farklı bir sonuca varmak olanaksızdır. Bazı kişiler yaşadıkları şeylerden farklı noktalara varmak isterler ancak ısrarla değişmeye direnirler.

Hayatlarımız sürekli değişim içindedir ve buna direnmek, esmeye başladığında rüzgara direnmek gibidir.

Değişme Konusunda Düşüncenizi Değiştirin

Değişimden hoşlanmıyorsanız, neden diye kendinize sorun. Tavrınızın arkasındaki mantık silsilesini kendiniz bile anlamıyor olabilirsiniz ve sadece düşüncenizin değişmesi, değişim konusunda size yepyeni bir bakış açısı sağlayacaktır.

İşte size değişim konusunda bizi perişan etmekten başka bir işe yaramayacak bazı yıkıcı düşünme biçimleri:

- Değişimden nefret ediyorum.
- Değişimden korkuyorum.
- Değişimi sevmiyorum.
- Hayatımda olup bitenlerin kontrolünü elimde tutmayı seviyorum.
- Şimdiki halimden memnunum ve bir şeylerin değişmesini istemiyorum.

Şimdi de değişime ilişkin, sevinçle hayatımızı yönlendirebileceğimiz bazı yapıcı düşünce biçimlerine bakalım:

- Değişimi severim.
- Hayatımdaki değişimlerin bazı şeyleri daha iyi hale getireceğine inanıyorum.

- Bu değişimin sonuçları beni heyecanlandırıyor.
- Kendimin en iyisi olmak istiyorum ve değişimin bu sürecin bir parçası olduğunu biliyorum.
- Tanrı'nın istediği noktada olmak istiyorum ve bu, bazı değişimler gerektirebilir.

Her birimiz Tanrı'nın sözüne ve iradesine uygun düşünmeyi seçerek zihnimizi yenileyebiliriz. Tanrı, Kutsal Yazılar'da asla değişmeyen tek şeyin Kendisi olduğunu ve diğer her şeyin değişmeye mahkum olduğunu netleştirmiştir (bkz. Malaki 3:6; İbraniler 12:27).

Bir şeyin değişmesi, daha önce yapılanların yanlış olduğu anlamına gelmez. Daha iyi bir şeyin gelmekte olduğu anlamına da gelebilir! Geçenlerde bir çalışmamız sadece iki hafta öncesinden haber vererek bulunduğu pozisyondan ayrıldı ve onun yerine koyabileceğimiz bir başka kişi yoktu. Yaptığı iş önemliydi ve yerine bir başkasını koymak kolay olmayacaktı. Stres içindeydim ama başka birini sağlaması ve bu değişimle daha yüksek bir seviyeye çıkmamız -yeni durumun eskisinden daha iyi olması- yolunda Tanrı'ya güvenmeye devam ettim.

Meğerse o kişinin yerine bir başkasını bulmamız bile gerekmiyormuş çünkü takımındaki iki kişi öne çıktı ve "Daha çok sorumluluk alabileceğimize inanıyoruz ve öncekinden daha az kişiyle aynı işi yapabiliriz" dediler. İşler muhteşem bir şekilde yoluna girmişti ve bu değişimden son derece mutlu olduk. Yani başlangıçta direndiğimiz ve hoşlanmadığımız şey, beklemiş olduğumuzdan çok daha büyük bir kutsama ile sonuçlandı.

Her şeyin bir zamanı, bir mevsimi var ve her şey zamanında güzel (bkz. Daniel 2:21; Vaiz 3:1, 11). Kutsal Kitap'ta, dünya yerinde durdukça değişen mevsimler de (bkz. Yaratılış 8:22) olacağını görürüz. Kış baharı hazırlar, bahar yazı getirir, yazdan sonra sonbahar gelir ve sonbahar kışın habercisidir. Isı, rüzgarın hızı ve nem her gün değişir. Mevsimleri düşününce değişmelerini bekliyoruz ama hayatlarımızın başka alanlarınının da değişmesini beklememiz gerekir çünkü hayat böyledir. Yaşlandıkça pek çok açıdan değişiriz. Çevremizdeki insanlar

değişir, adanmışlıkları değişebilir ve onların hayatlarında bir şeyler değiştikçe, onlarla ilişkimizin de değişmesi ihtiyacı doğabilir.

Çocuklarımız büyüyüp evlenerek ya da okumak için evden ayrılınca, onlarla ilişkilerimiz de değişecektir. Yine de bu onları istediğimizden daha yetersiz hale getirecek demek değildir; sadece değişmeye ihtiyaçları vardır ve değişince öncesinden çok daha iyi olurlar.

Kızımın geçen gün bana birşey bırakması gerekiyordu ve ben yanımda biri olsun, biraz ana kız söyleşelim duygusu taşıyordum, böylece eve geldikten birkaç dakika sonra gitmeye kalkınca, “Neden bu kadar acele ediyorsun? Gel biraz oturalım” dedim. O da bana şöyle cevap verdi: “Anne, benim de bir ailem var ve eve dönmek istiyorum.” Neredeyse duygularımın incinmesine izin verecektim ki Tanrı’dan yardım istedim, beni ziyaret etmekle birlikte başka birçok sorumluluğu olduğunun farkına vardım ve ona kırılarak hayatını zorlaştırmamam gerekiyordu. Benim tarafımdan baskı altında hissetmeksizin kendi hayatını gerektiği gibi yaşama özgürlüğüne sahip olmasını içtenlikle istiyorum. Benimle çok zaman geçiriyor ve benim için birçok şey yapıyor, yani ailesiyle ilgilendiği zamanlarda ona baskı yapmam bencillik olacaktır ve iyi olan ilişkimizi bozma ihtimali vardır. Çocuklarımızın büyümesine kendi kararlarını vermelerine izin vermeliyiz. Ayrıca bütün kararlarını beğenmeyebiliriz. Yine de, bu kararları vermek durumundalar ve biz de saygı göstermeliyiz.

İnsanlar çocukları evden gidince öyle sık derbeder oluyorlar ki. Özellikle de anne. Anne hayatını hatta neredeyse bütün hayatını sevgisini ve ilgisini çocuğuna vererek geçirmiştir ve şimdi çocuğu başka şeyler yapmak için ayırdıktan sonra hayatına yalnız başına yeni bir yön vermeye çalışmaktadır. Bu duruma vereceği bir tepki, birlikte daha çok zaman geçirmek üzere ona baskı yaparak ilişkiye zarar vermek ya da onu parmağında oynatması ve çocuğun istediği için değil, görev bildiği için hiçbir zevk almaksızın annesi için birşeyler yapması olabilir. Daha iyi bir tepki ise, çocuğunu özgür bırakması, onunla yeni bir tür ilişki geliştirmesi, anne - çocuk devinimini azaltarak daha çok dostluğa dayandırması olacaktır. Bazı şeylerin değiştiğini kabul

etikten ve yeni bir şekilde düşünmeye başladıktan sonra Tanrı'nın bir kapıyı kaparken -ikisinin de kendi zamanında güzel olan- yeni bir kapıyı açtığına farkına varacaktır.

Tanıdığım bir hanım geçenlerde, “Kalbimi kıracağına hiç tahmin etmediğim evladım kalbimi fena kırdı ama kırabileceğini beklediğim öyle yapmadı!” dedi. İnsanlar her zaman yapacaklarını sandığımız şeyi yapmazlar ve durum bu olunca, Tanrı'ya güvenmeye en elverişli zaman gelmiştir. Kişiler bizim açımızdan zor olan şekillerde değişebilirler ama böyle zamanlar bile lehimize işleyebilir. Tabii eğer olumlu bir tutum geliştirip Tanrı'ya güvenmeye devam edersek. Gerçekten de, Tanrı'ya güvenmek her kapıyı açan anahtardır. Tanrı'nın huzuruna girmemizi sağlar ve hayatımızın değişen zamanlarında rahat bulabiliriz. Tanrı, geçmişte olan, şu an olmakta olan ve gelecekte olacak olan her şeyi bilir ve her şey O'nun denetimi altındadır. Tanrı endişelenmez, sabırsızlanmaz. Bizim sabırsızlığımız ve kaygımız, bilmek istediğimiz birçok şeyi bilmemekten kaynaklanır. Özellikle de değişim zamanlarında bizi rahatsız hissettirir. Elbette Tanrı gelecekte olacakların hepsini açıklayabilir ama yapmaz. Çünkü O'na güvenmemizi bekler. O'na güvenmek bizim için bir ayrıcalıktır!

Hayatlarımızda beklenmedik değişimler olduğunda, ya da planlanmış bile olsalar, bizi sık sık cevapları sadece Tanrı'da olan birçok soruyla baş başa bırakırlar. Tabii ki hepimiz şu anda bütün hayatımızın detaylı planını bilmek isteriz ancak eğer gelecekte olacakların hepsini bilseydik günden güne yaşarken hayat ya çok sıkıcı ya da bilmemekten çok daha korkutucu olurdu.

Tanrı iyidir ve bizim için en iyisi gelecekte ne olacağını gerçekleştirmeden önce bilmek ise, Tanrı'nın bilişi buna göre ayarlaması akla yatkındır. Eğer öyle yapmıyorsa beklemenin ve şaşırmanın bizim için en iyi şey olduğunu güvenle var sayabiliriz. Tanrı'ya güvenmek, O'nun yöntemlerine güvenmek demektir. Sadece bizim istediğimizi vermesi için O'na güvenmemeli, hayatlarımızda O'nun en iyi isteğine de güvenmeliyiz ve bu, O'nun zamanlamasını ve bizimle ilgilenme şeklini de kapsar.

Eğer değişimden hoşlanmayan biriyseniz, size önerim değişim konusunda düşüncenizi değiştirmenizdir çünkü değişim hayatımızda bazı en olumlu şeylerin ortaya çıkmasını sağlar.

Dere Kurudu

Hayatımızı olduğu haliyle sevebiliriz ama ya Tanrı değişim zamanı geldiğine karar verirse? Ya bizi götürdüğü yer, bırakmamız gereken şeyden daha iyi gibi görünmüyorsa? İlyas'ın başına da benzer bir şey geldi ama İlyas'ın bundan hoşlanmadığı ya da şikayet ettiğinden hiç söz edilmez.

İlyas ciddi bir kuraklık zamanında yaşıyordu ama Tanrı mucizevi bir şekilde ona göz kulak oluyordu. Bir dere yakınında yaşıyor ve kargalar ona günlük yiyeceğini getiriyordu. Ama sonunda dere kurudu (bkz. 1. Krallar 17:7). Sonra Tanrı, İlyas'a başka bir kente gitmesini söyledi; ona orada bir dul bakacaktı. İlyas oraya vardığı zaman, dul kadının son yemeğini hazırlayacağını ve oğluyla bu yemeği yedikten sonra ölmeyi planladığını anladı. Bana sorarsanız bu oldukça kederli ve sıkıntılı, kesinlikle hiç kimsenin heyecan duymayacağı bir durumdu ama dediğim gibi İlyas'ın şikayet ettiğinden hiç söz edilmez. İlyas dul kadına, eğer önce kendisini doyurursa, toprağa yağmur düşünceye dek bir daha küpünden un, çömleğinden yağ eksilmeyeceğini söyledi. Kadın onun dediğini yaptı ve gerçekten her zaman bol erzağa sahip oldu (bkz. 1. Krallar 17:8-16).

İlyas'ın hayatındaki bu değişim, doğrudan İlyas'a değil, dul kadına yarar sağladı. Tanrı'nın bir başkasının yararı için benim hayatımda da bazı şeyleri değiştirdiği zamanlar olmuştur ve sizinkinde de olacaktır. Değişimin bize bir faydası olmayacak gibi, hatta bir dönem için bir iki adım geriye gitmişiz gibi bile gelebilir ancak Tanrı bir başkasının hayatını değiştirmek üzere bizi aracı olarak kullanmaktadır. Görevimizi bitirdiğimizde, Tanrı'nın bizi geride bırakmış olduğumuzdan çok daha iyi bir seviyeye yükselteceğine güvenebiliriz.

İsa'nın günahlarımızın bedelini ödemek üzere dünyaya gelmeden önce Cennette Babası'yla birlikte olmayı, çarmıh üzerinde bizim için acı çekip ölmekten daha çok sevdiğini söyleyebilirim. Buna rağmen, başkalarının iyiliği için yapılacak bu görevi memnuniyetle kabul etti. Eğer Tanrı tarafından kullanılmak istiyorsak, hoşumuza gitmeyen bazı değişiklikler zaman zaman gerekli olabilir.

Eğer dereniz kurursa, üzerinde çok fazla kafa yormayın. Sizi temin edebilirim ki Tanrı'nın başka bir planı vardır. Örneğin eğer bir kişi şirketin beklenmedik kesintileri yüzünden işini kaybederse üzerine bindirilen değişiklik nedeniyle korku duyabilir. Bu anlaşılabilir bir şeydir ancak böylesi değişim zamanlarında Tanrı'ya güvenmeye devam etmek, değişimin onu ileriye doğru itmesine yol açmanın anahtarlarından biridir.

Tanrı'ya her türlü durumda güvenmek, esenlik, sevinç ve zaferle dolu bir yaşam sürmeyi öğrenmenin ana unsurlarından biridir.

Fırtınanın Dinmesini Beklemek

Bundan otuz yılı aşkın süre önce, Tanrı'nın yönlendirdiğine inandığım yolu izlemek üzere yerel bir kilisedeki görevimden ayrıldım. Kilisede iyi hizmet olanaklarım vardı ama farklı bir durumda daha da çok fırsatım olacağı duygusu içindeydim. Epey bir süre sanki yaptığım değişiklik geride bıraktığım kadar çok üretken olmuyor gibiydi. Aslında, ileri gitmek yerine geriye gidiyor gibi görünüyordu.

Sonunda bazı şeyler değişti, gerçekten de doğru karar verdiğimi kanıtladı ancak düşündüğümden çok daha fazla zaman aldı. Eğer bir değişim dönemindeyseniz ve işler iyi gitmiyor gibi geliyorsa sadece sabırlı olun ve Tanrı'nın sizi yönlendirdiğini düşündüğünüz şeyi sadakatle yapmaya devam edin. Zafer yolu tam açılacakken vazgeçmeniz çok üzücü olur. Bunu şöyle düşünün: Dışarıda fırtına varsa genellikle içeride kalıp dinmesini bekler ve planlarımıza öyle devam ederiz.

Hayatımızdaki bazı değişimler fırtına gibi gelebilir. Ani ve beklenmediktir ve planladığımız şeyi yapmamızı engelleyebilir. Bütün

fırtınalar hava tahminlerinde yer almazlar! Değişim zamanlarında duygular birden alevlenir ve herhangi bir karar vermeden önce yatışmayı beklemeliyiz. Duygusal iniş çıkışlar içerisinde karar vermenin bilgece olduğunu düşünmüyorum. Değişikliklere uyum sağlamak için zamana; düşünmek ve Tanrı'yı duymak için zamana ihtiyacımız vardır. Değişim dönemlerinde büyük kararlar vermeden önce sadece beklemenizi kuvvetle öneriyorum.

Hayatınıza girecek yeni bir sorumluluk, yeni bir kişi ya da yeni bir düzene alışmak için kendinize zaman tanıyın. Beklerken, zihninizi olumlu bir yöne sevedin. İyi şeylerin olacağına inanın ve iyi bir tutum takının.

Değişim dönemlerinde büyük kararlar vermeden önce sadece beklemenizi kuvvetle öneriyorum.

Eğer zaman tanırırsak sanki hayatımızdaki bazı şeyler kendiliğinden yerine oturur. Hizmetimizdeki bazı önemli liderlerin benim özellikle heyecan duymadığım bir değişiklik yapmak istediği bir dönemi anımsıyorum. Onlara duyduğum saygı nedeniyle işi akışına bırakmaya karar verdim. Belirli bir süre boyunca bu değişimden pek hoşlanmadım ve arada sırada Tanrı'nın onaylamadığını bildiğim olumsuz ve eleştirel duygularıma direnmek zorunda kaldım. Birkaç ay böyle devam etti ama sonunda bu değişiklik içime sindi. Duygularımın peşinden gidebilir ve sadece hoşlanmadığım ve yetkim olduğu için değişikliğin bırakılması gerektiğinde ısrar edebilirdim. Ancak içimin derinliklerinde öyle yapmamak gerektiğini biliyordum ve bekledim! İçimdeki fırtına dindi ve her şey yeniden esenliğe büründü. Yapılan değişikliklerin çok iyi sonuç verdiği ortaya çıktı ve sonunda emektaşlarımın öğüdüne uyduğum için memnun oldum.

Belki işte, sizin hakkında hiçbir şey yapamayacağınız bir değişim var ve siz bundan hiç hoşlanmıyorsunuz. Belki başka durumlar ya da hayatınızdaki bir kişi değişir. Ama bundan en iyi sonucu çıkarmaya karar verirseniz, siz de sonunda her şeye rağmen yeni durumun daha iyi olduğunu görebilirsiniz.

Geçenlerde saçımı her zamankinden çok daha kısa kestirdim ve önce hiç beğenmedim ama şimdi bayılıyorum. Bence beni daha genç gösteriyor ve bakımı da çok daha kolay! Dave kırk yıl boyunca sakallıydı ve bir gün banyodan çıktı ki traş olmuş. Bana artık dudakları yokmuş gibi geliyordu ve uzun süre boyunca gerçekten de bu halini hiç sevmedim. Ama şimdi çok seviyorum ve bence böyle daha genç görünüyor ve bir daha sakal uzatmasını istemem. Vurgulamaya çalıştığım nokta şu ki bazı şeylere zaman tanımamız. Böylece genellikle uyum sağlayacak, hayatın getirdiği değişikliklerden memnun kalacağız.

19. BÖLÜM

Gerçekten Değişmek İstiyorum

Herkes dünyayı değiştirmeyi düşünür ama kendini değiştirmek kimsenin umurunda değil.

Leo Tolstoy

Hayatta değiştirmek istediğimiz şeyler vardır ve Tanrı onları değiştirmeye karar verse çok mutlu olurduk. Peki ya değişmesi gereken bizlersek?

Koşullarım ya da çevremdeki insanlar değişirse daha mutlu olacağımı düşünerek yıllarımı harcadım. Onları değiştirmeye çalıştım, Tanrı'nın değiştirmesi için dua ettim ama sonra Tanrı'nın beni değiştirmek istediğini keşfettim. O noktaya varana kadar kendimin değişmesi gerektiğini, ve bunun yaşamımdaki bazı mutsuzluklarla tatminsizliğin de çözümü olabileceğini hiç dikkate almamıştım. Sonunda kendime şöyle güzel ve dürüstçe baktığım zaman, kendimle mutlu olana kadar hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni mutlu edemeyeceğinin farkına vardım. Kendimi gerçekten olduğum gibi sevmiyordum ama mutsuzluğumun suçunu o kadar uzun zaman başka kişilerin ve şeylerin üzerine atmıştım ki, gerçeği bütünüyle gözden kaçırdım.

Şeytan başkalarındaki yanlışlara odaklanmamızı sever çünkü bu durumda kendimizdeki yanlışları hiç görmeyiz. Onları yargılamak bizi kendi hatalarımıza körleştirir. Burada, bu dünyadaki zamanım bittiğinde Tanrı'nın önünde duracağımı, sadece kendim için hesap vermem gerektiğininin (bkz. Romalılar 14:12) farkına varmak bana çok yardımcı oldu. Tanrı bana başka hiç kimseyi değil, beni soracak.

O halde, Tanrı'yı başka birini ya da bir şeyi değiştirmeye zorlamak yerine O'nun bende yapmak istediklerine odaklanmalıyım.

Tanrı onaylamadığı tutum ve davranışlarımızla uğraşınca kafamızın çok karışması mümkün. Tanrı'nın sözü bu sürece "ikna etme" diyor ve bu, Kutsal Ruh'un işidir. Bizler sadece "bir şeylerin ters gittiğini" hissedebiliriz ama ne olduğunu bilmeyiz. Ne olduğunu anlamaya çalışmak yerine Tanrı'ya güvenmeyi önemle tavsiye ediyorum. Zihin dünyasında ne kadar çok yaşarsak, Tanrı'nın bize göstermek istediği şeyi o kadar az ayırt edebilir ve gerçekten kavrayabiliriz.

Diyelim ki ben Dave ile bir şey üzerine tartışıyorum ve içimde rahatsız hissetsem de Kutsal Ruh'un beni yanlış davrandığıma ikna etmeye çalıştığı aklıma gelmiyor. Neden? Çünkü en yalın ifadeyle kendi fikrimin doğru, Dave'in ise yanlış olduğuna bütünüyle ikna olmuş durumdayım.

O duyguların gerçekten ne olduğunun hemen farkına varmayı öğrenene kadar Kutsal Ruh'un işleyişine direnebilir ve ne yaptığımızın farkına varmayız. Ama gerçeği göstermesi yönünde Tanrı'ya güvendikçe gerçeği öğreneceğiz ve gerçek bizi özgür kılacak. Hayatımızın hiçbir alanında kandırılmamak için düzenli olarak dua etmenin bilgece olduğuna ve Tanrı'nın bizi değiştirerek İsa Mesih'in benzerliğine dönüştüreceğine inanıyorum (bkz. Romalılar 8:29-30).

Değişmek İstiyor musunuz?

Kadere inanırım, ama tek başına hayatımızı yönettiğine, tamamen Tanrı'nın denetiminde olduğuna, bizim hiçbir katkımız olmadığına inanmam. Tanrı'nın her birimiz için belirlediği bir görev vardır ancak büyük ihtimalle bizi istediği gibi kullanması için öncelikle değişmemiz gerekecektir. Sözüünü öğretmek üzere Tanrı tarafından çağrıldığımda çok heyecanlandım ama başlangıç olarak benim aracılığımın çalışmadan önce, içimde yapması gereken şeylere dair hiçbir fikrim yoktu.

Tanrı'nın her birimiz için iyi bir planı vardır ama yoldan ayrılıp yanlış yöne gittiğimiz zamanlar olur. Neyse ki Tanrı'nın yardımıyla

her zaman yönümüzü değiştirebiliriz. Tanrı'nın talimatlarına uyarak yanlışlarımızın bereketlere dönüştüğünü görebiliriz. Yakup ve Pavlus, Kutsal Kitap'ta yer alan ve yanlış yöne giden karakterlerden ikisi. Ancak Tanrı onların hayatlarında çalıştıkça ikisi de değişti ve birçok ciddi hata yapsalar bile, sonunda muhteşem hayatlar yaşadılar.

Yakup, sonunda büyük bir Tanrı adamı haline gelen bir hilekâr, bir düzenbaz ve bir dalavereci (bkz. Yaratılış 32:22-28), Pavlus ise Hristiyanlara zulmeden ama sonra büyük bir elçi olan kişiydi (bkz. Elçilerin İşleri 7:58, 8:1-3; 9:1, 14, 17, 22). Kaderinizin gerçekleştiğini görmek için hiçbir zaman geç değildir.

Çoğu kez çevremizde istediğimiz değişimi görmek için önce kendimizin değişmeye gönüllü olmamız gerekir. Hem Yakup hem de Pavlus hem çevrelerinde

Kaderinizin gerçekleştiğini görmek için hiçbir zaman geç değildir.

olan değişimleri deneyim ettiler hem de kendi içlerinde olması gereken değişimleri kabul ettiler. Eğer yaşamınızın gidişatı sizi mutlu etmiyorsa, Tanrı'dan yaşamınızı değiştirmesini istemeden önce, içinizde değişmesi gereken şeyleri değiştirmesini istemeyi öneririm. Önce Tanrı'nın istediği kişi haline gelelim, sonra çok geçmeden O'nun istediklerini yapıyor, O'nun vermek istediklerini alıyor olacağız. Mesih'in benzerliğine dönüşmek uzun ve acılı bir yolculuk olabilir ama eğer içimizde çalışan Kutsal Ruh ile işbirliği yaparsak kesinlikle daha yumuşak ve hızlı yol alabiliriz.

Bu yolculuk sırasında bazen değişmesi gereken tek kişi sizmişsiniz gibi gelebilir. Tanrı'nın düzeltmeye uğraştığı tek kişi benmişim gibi hissettiğim dönem benim için özellikle çok zordu. Bir keresinde O'na bu konuda yakındığım zaman yüreğime şöyle fısıldadı: "Joyce, benden çok fazla şey istedin; istiyor musun istemiyor musun?" Tanrı elbette hepimizle uğraşır, en azından adım atar ama hepimiz O'nu dinlemez ve içimizde yapmak istediği değişimleri kabul etmeyiz. Sizi gerçekten teşvik etmek isterim ki Tanrı'nın bir başkasının hayatında ne yapıp yapmadığıyla fazla ilgilenmek yerine kendi hayatınızda yapmakta olduklarını kabul edin.

Eğer Tanrı şu sıralar içinizde çalışıyorsa, artık bir zamanlarki siz değilmişsiniz gibi gelebilir ama henüz olacağınız kişi de değilsinizdir ve sıkışmış hissedebilirsiniz. Geri de dönemezsiniz, Tanrı'nın yardımı olmadan ileriye de gidemezsiniz ancak sanki Tanrı bir yerlerde kesti-riyor gibidir. İşte şimdi bırakma - Tanrı'ya güvenmeye devam etme-zamanıdır! Tanrı'ya güvenme bir kez, beş saniye kadar sürecek bir şey değil, her gün sabah-tan akşama sürecek bir yolculuktur. Tanrı bizi azar azar değiştirir. Yine çoğunlukla değişimin farkına hemen değil, uzun bir zamandan sonra geriye baktığımızda varabilir, eskisinden farklı olduğumuzu gözlemleyebiliriz. Sık sık şöyle derim: "Olmam gerektiği yerde değilim ama Tanrı'ya şükür eskiden olduğum yerde de değilim!"

Babam tarafından istismara uğradıktan sonra ciddi kişilik işlev bozukluklarım oldu ve bunu kabul edip değişmek istediysem de değişim çok uzun sürdü. İlerlemeniz yavaş olsa da cesaretinizi yitirmeyin; sadece Tanrı'nın ne yaptığını bildiğinizden emin olun ve değişirken eğlenin. Unutmayın, perişan olmak değişimi hızlandırmaz!

Ruhsal olgunluk yolculuğumuzda Tanrı'nın zamanlamasına ve muhtemelen kendi sececeğimiz şekilde olmasa da O'nun yollarına güvenin. Yine, bundan yıllar sonra hayatınıza dönüp baktığınızda, O'nun yollarının kusursuz olduğunu göreceksiniz!

Mesih'in benzerliğine dönüşmek her şeyden daha muazzam bir değişimdir.

Mesih'in benzerliğine dönüşmek her şeyden daha muazzam bir değişimdir, yaşamlarımızdaki bir mevsimden diğer bir mevsime uzanır ve her biri kendi zamanında güzeldir. Tanrı'nın her birimiz için düşündüğü ayrı ayrı birer değişim programı vardır. Yani her mevsimden zevk alın, Tanrı'dan zevk alın ve yolculuğa devam ederken kendinizle mutu olun!

Başka Türü Yaşamayı Öğrenmek

Yıllar içinde Tanrı'nın hayatımda yaptığı muhteşem değişimler üzerine düşünürken her birinin, benim nasıl bir şeyleri başka türlü yapmayı ya da koşullara nasıl başka türlü tepki vermemi gerektirdiğinin farkına vardım.

Örneğin eskiden çok bencildim ama Tanrı bana benciliğimin derinliğini ve hayatımda nasıl sorunlara yol açtığını açıkladığı zaman, gerçekten değişmek istedim. Ancak kişisel irade yavaşça ölür ve bu oldukça acılı bir ölümdür. Sadece benciliğimin ne kadar derin olduğunu görmek bile çok uzun zamanımı aldı, hata bazı şeyler istediğim gibi gitmediğinde mutlu kalmayı ve olumlu bir tutum içinde olmayı öğrenmek çok daha uzun sürdü. Tanrı'ya güvenmeyi ne kadar çok öğrendiysem, o kadar kolaylaştı ama kesinlikle bir gecede olup bitmedi!

Anladım ki tam esenlikle yaşamak için her zaman onların bana uyum sağlamasını beklemek yerine, insanlara ve yeni şeylere benim uyum göstermem gerekiyordu (bkz. Romalılar 12:16). Esenlik sahibi olmanın, her zaman istediğim yaşamı sürdürmekten aslında çok daha iyi olduğunu anlamam birkaç yılımı aldı. Esenlik, hayatımızda sahip olabileceğimiz en değerli şeylerden biridir ve ona son derece değer vermek bilgece olacaktır. Esenliğe kavuşmayı her ne değişimden geçmeniz gerekiyorsa yapacak kadar çok istiyor musunuz?

Aynı zamanda, haklı olmanın fazla prim yaptığını da öğrendim. Yine öğrendim ki biriyle anlaşamadığım zaman haklı olduğumu kanıtlamak için esenliğimden ödün vermem gerekiyorsa, buna değmez. Gerekiyorsa Tanrı'nın haklılığımızı kanıtlayacağına güvenebiliriz, ama eğer öyle olmuyorsa, her iki koşulda da yetinmeyi seçebiliriz.

Öğrenme, hiç bitmeyen bir süreçtir. Birçok alanda hayat boyu öğreniriz ve Tanrı'nın yol ve yöntemlerini izlemeyi öğrenmek bundan farklı değildir. Ben hala her gün O'nunla ilişkimi öğreniyorum ve eminim siz de öylesiniz.

Değişim Süreci

Bir kez değişmeye karar verdikten ve Kutsal Ruh'un hayatlarımızda çalışmasına izin verdikten sonra öğrenmemiz gereken önemli bir ders daha var: Kendi kendimize değişemeyiz ve gerçek değişim Tanrı'nın içimizde yapılması gereken işi yapmasını gerektirir. Birçoğumuz mücadele eder, değişmeye çalışıp başarısız oldukça hayal kırıklığına uğrayan perişan ve gergin kişiler oluruz. Biraz ilerleme kaydeder ama sonra yeniden eski alışkanlıklara döner gibiyiz. Böylece daha çok çabalamaya çalışır ya da kendimizi nasıl değiştirebileceğimiz konusunda yeni planlar ve kurallar koyar, yine de başarıya ulaşamayız.

Eğer değişmek istiyorsak ve değişmeye çalışıyorsak o zaman neden değişemiyoruz? Neden basitçe yapmak istemediğimiz şeyi bırakamıyoruz? Örneğin eğer düşünmeden konuştuğuma ve bunun ilişkilerimde sorunlar yarattığına ikna olduysam ve bu yüzden huyumu değiştirmek istiyorsam, neden yapamıyorum? Cevap çok basit: Tanrısız başarılı olamayız. Tanrı, yaptığımız her şey için O'ndan yardım istememizi ve yardımını kabul etmemizi istiyor. Yalnızca Tanrı bizi gerçekten değiştirebilir çünkü bu, içimizde gerçekleşmesi gereken bir iştir.

Eğer yanlış şeyler söyleyerek tartışmalara yol açmamak için gerçekten sessiz kalmaya çalışıyorsak, bir süre için başarılı olabiliriz ama hazırlıksız yakalandığımız anda sorun yine kendini gösterecektir. Ama eğer bütün iletişimlerimizde Tanrı'nın yardım edeceğine güvenmeyi öğrenirsek, bizi azar azar değiştirdiğini keşfedeceğiz. Bir gün farkına varacağız ki o eski sorun, sorun olmaktan çıkmıştır ve bunu O'nun yaptığını bildiğimiz için elimizden şükretmekten başka bir şey gelmez. Sadece Mesih'te kalanlar gerçek bir değişim yaşayacaklar! Tanrı'nın planı şudur: "Bende kalan ve benim kendisinde kaldığım kişi çok meyve verir. Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" (Yuhanna 15:5).

İnsan doğası gereği bir şeyleri kendi başına yapmak ister, böylece kendimizle gurur duyabiliriz. Ancak Tanrı her konuda ve durumda O'na güvenmemizi ve yapmış olduğu her şey için O'na şükretmemizi ister.

Kendinizle mücadele ediyor musunuz? Kendinizle ilgili beğenmediğiniz ya da Tanrı'nın iradesine uyumlu olmayan şeyleri değiştirmeye çalışıyor musunuz? Belki endişelisiniz ve endişeli olmamaya çalışıyorsunuz, belki birine kızgınsınız ve onu bağışlamaya çalışıyorsunuz. Binlerce farklı şey olabilir ama öğrenmemiz gereken bir şey var ki o da sadece çaba göstererek değişemeyiz; Tanrı'nın yardımına ihtiyacımız var.

Neyse ki içimizde yapılması gerekenleri yapmak üzere dua ederek güvenimizi ve umudumuzu Rab'be bağlayabiliriz. Attığımız her adım Tanrı'dan ayrı değil, O'na dayanarak atılmalıdır. Bu basit bir şey gibi gelebilir ancak öğrenmemiz gereken en zor şeylerden biridir çünkü insanın benliği çok bağımsızdır.

Gerçekten başarmak istiyorsak bağımsızlığımızı, İsa'ya bağımlı olmakla değiştirmek zorunda kalacağız. Dayanmayı öğrenin. Güvenmeyi öğrenin!

Gerçekten başarmak istiyorsak bağımsızlığımızı, İsa'ya bağımlı olmakla değiştirmek zorunda kalacağız.

Elçi Pavlus Romalılar 7:15-25'te sadece Tanrı'nın onu kurtarabileceğini ve bunu Mesih aracılığıyla yapacağını öğrenene kadar deneyip deneyip başarısız olduğunu bizimle paylaşıyor. Pavlus, doğruyu yapmaya çalışıp başarılı olamadığı epey bir mücadele yaşıyordu, şöyle dedi:

Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak? Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun!

Romalılar 7:24-25

Bu ayetlerdeki dil ve noktalama işaretleri bana Pavlus'un sonunda doğru cevabı bulduğunu vurguladığını ve dediğinden emin olduğunu açıkça gösteriyor. İçinde yapılması gerekeni ancak Tanrı yapabiliirdi ve bizim de içimizde yapılması gerekeni ancak Tanrı yapabilir!

Dile ve Al

Değişmek istiyorsanız, Tanrı bu isteğinizi görür ve bundan hoşnut olur! Artık bir sonraki adım yapılması gerekeni yapması ve değişmek için ihtiyacınız olan gücü vermesi yolunda Tanrı'ya güvenmektir. Genellikle değişmek istediğimizde bunu Tanrı'yı tamamen sürecin dışında bırakarak yapmaya çalışırız. İşe yaramaz! Pavlus için işe yaramadı ve bizim için de işe yaramayacaktır. Burada son nokta şudur: Kendi başımıza yapmaya çalışmak yerine içimizde Tanrı'nın kendi iradesini yerine getirmesine güvenmek zorundayız.

Yakup 4:6, Tanrı “Yine de bize daha çok lütfeder” diyor. Bunu günaha karşı koymak ve hem imanımızı hem de kurtuluşumuza duyduğumuz minnettarlığı yansıtan itaatkâr bir yaşam sürdürebilmek için Kutsal Ruh'un gücüyle yapar. Tanrı'nın iyiliği ve bize güç sağlamasıdır lütuf ve sürekli hayatımıza akmazsa, tükenip gideriz.

Bu gerçeği keşfettiğim zaman nasıl memnun olduğumu anımsıyorum. Tanrı'nın istediğini sandığım gibi olmak için son derece çaba sarf etmiştim ve sürekli olarak başarısızlığa, hayal kırıklığına uğruyordum ve kafam karışıyordu. Belki binlerce kez denedim ve yarıldım. Artık vazgeçtiğimi söylüyor ama sonra kararlılığımı yeniden elime alıyor ve deneme yanılma macerama birkaç deneyim daha ekliyordum. Ancak planlarımda eksik olan şeyin Tanrı'nın lütfu olduğunu sonunda öğrendiğimde ve beni değiştirmesi için O'na güvenmeye başladığım zaman, zaferler kazanmaya da başladım.

İlahinin dediği gibi, “Yüce lütuf, sesi tatlı!” Ama Tanrı'dan, lütfunun hayatımızda görünmesini istemeliyiz. Yakup 4:12 şöyle der: “... Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz.” Bu kadar basit! Dileyin! Dileyin ve alın. “Dileyin, alacaksınız. Öyle ki, sevinciniz tam olsun” (Yuhanna 16:24). Ben değişmek için mücadele ederken, çaba gösteriyor ama dilemiyordum... güvenmiyordum. Başarısızlıklarımızın hepsinde genellikle eksik olan unsur Tanrı'ya güvenmektir. Bütün bedensel çabalarımızı, Tanrı'ya güvenmekle değiştirecek olsak, sonuçlara hayran kalırdık!

Payımıza Düşen

Kutsal Kitap bize Tanrı sözünü azimle incelediğimizde yücelik üzerine yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştirildiğimizi öğretiyor (bkz. 2. Korintliler 3:18). Bizim payımıza düşen Tanrı sözünü çalışmak ve onun bizi değiştirme gücüne sahip olduğuna güvenmektir. Sözü yüreğinize bir ilaç gibi alın ve işlevini göreceğine güvenin. Yakup Tanrı sözünün canlarımızı kurtaracak güçte olduğunu söyledi (bkz. Yakup 1:21).

Tanrı sözüne güvenmek Tanrı'ya güvenmek ile eşdeğerdir! Sözü, günlük dini bir mecburiyet gibi okumakla kalmayın, ona saygıyla yaklaşın, güçle dolu olduğunu anlayın. Gündelik ekmeğinizi yiyormuş gibi kabul edin çünkü ruhsal gücümüz için ihtiyacımız olan besin odur. İçinizde yapılması gerekeni yapacağına güvenin. Tıpkı bedenlerimiz için reçeteye yazılan bir ilacın bizi iyileştireceğine güvendiğimiz gibi, Tanrı sözüne yazılı ilacın (iyileştirme gücü) da ruhlarımızı iyileştireceğine güvenin.

Size okuduklarınızı dualara çevirmeyi tavsiye etmek istiyorum. Örneğin, diğerlerini sevmenin önemiyle ilgili talimatlar okuduğunuz zaman, sadece okumayın, Tanrı'dan başkalarını sevmek üzere size yardım etmesini dileyin. Düşmanlarınızı bağışlamanın önemi konusunda okurken, duaya dönüştürün. Tanrı'ya her zaman çabuk bağışlayan ve merhameti bol kişiler olmanıza yardım etmesi için dua edin. Böyle yaparak sadece okumuş olmakla kalmayıp Tanrı'nın, sözü hayatımızın bir gerçeği haline getirmesini dilemiş oluruz.

Hiç unutmayın, yapabileceğimiz en güçlü şey, Tanrı'ya yaslanmak, dayanmak, bel bağlamak ve güvenmektir!

20. BÖLÜM

İnsanları Değiştiren Tanrı'ya Güvenmek

İnsanlara, olmalarını istediğinize göre değil, oldukları gibi değer vermeyi öğrenin.

John Maxwell

Bence insanların dünyada en kolay yaptığı şeylerden biri, birbirlerinin yanlışlarını görmektir ve bu çok üzücüdür! Hepimizin kusurları var ama öyle görünüyor ki başka insanları değiştirme arayışımız içerisinde kendimizde değişmesi gerekenlere gözümüz kapalı.

Sadece Tanrı gerçekten ve etkili şekilde insanları değiştirebilir çünkü değişim içeriden başlayıp dışarı doğru gerçekleştirilmesi gereken bir şeydir. Kişinin davranışının gerçekten değişmesi için yüreğin değişmesi gerekir ve sadece Tanrı bize yeni bir yürek verebilir. Hezekiel 36:26 şöyle der: “Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim.” Bu temelde, Tanrı bize yüreğini ve ruhunu verecek, taşlaşmış yüreğimizi içimizden çıkaracak, yerine O'nun iradesine ve dokunuşuna duyarlı bir yürek verecek, demektir. Bu değişim olmaksızın insanların birbirini gerçekten sevmesi ve esenlikle iyi ilişkiler sürdürmesine yönelik bir umut yoktur.

Hayatınızdaki birinin değiştiğini görmek isteyebilirsiniz. Bu bir eş, bir çocuk, ebeveyn, akraba, arkadaş ya da meslektaş olabilir. İnsanlar istemedikleri sürece değişmezler yani ilk adım onlar için dua etmek, Tanrı'nın, onlara davranışlarına ilişkin gerçekle yüzleşme yolunda bir istek vermesini, değişmeyi arzulamalarını dilemektir. Bundan sonra

yapabileceğiniz tek şey onlara iyi birer örnek olmak, beğenmediklerinize değil, iyi özelliklerine bakmaktır.

Alçakgönüllü Dua

Başkaları için tam bir alçakgönüllülükle dua edilmelidir yoksa diğerlerinin düştüğüne inandığımız tuzağa kendimiz düşeriz. 1. Korintliler 10:12 şöyle der: “Onun için, ayakta sağlam durduğunu sanan [ayarıtdan muaf, fazla güvenli ve kendini bir şey sanan] dikkat etsin, [günaha ve yargılamaya] düşmesin.” Ben genellikle şöyle dua ederim:

Baba, _____ kişisini/kişilerini, eğer gerçekten değişmeleri gerekiyorsa değiştirmen için dua ediyorum. Gerekmiyorsa, yüreğimi değiştir ve onlar hakkındaki yanlış fikirlerimi görmemi sağla. Ayrıca değişmem gereken her konuda beni de değiştir. Amin!

Tanrı sözünde açıklandığı için günah bildiğimiz birçok şey var ama insanlarda sadece hoşumuza gitmediği için beğenmediğimiz birçok başka şey de oluyor. İnsanlar bizim gibi olmadığında, ya da bizden farklı fikirlere sahip olduğunda onlarda hata bulmak çok kolay. Ancak, insanları kabul etme sınırlarımızı genişletmek ve eğer görmeyi istersek her bireyin değerli olduğunu öğrenmek daha bilgece dir.

Hayatlarımızdaki en büyük sıkıntılardan biri genellikle insanlar ve onlarda beğenmediğimiz şeylerdir! İşimize gelecek şekilde değişmelerini isteriz ama biz nadiren bu tutumun ne kadar bencilce olduğunu dikkate alırız - en azından ben öyle biriydim. Gurur içinde, olma ve yapma yollarımızın doğru olduğunu farz ederiz ve evrendeki bütün insanların kendi yolumuzdan gelmesini isteriz. Tam da bu tutum, birçoklarının boşanmasına, ailede ve yaşamın genelinde yığınlarca başarısız ilişkiye neden olmaktadır.

Alçakgönüllülüğe atılacak ilk adım belki de kendi kusurlarımızın, yargıladığımız kişilerden çok daha fazla olabileceğinin farkına varma

olmalıdır. Ne var ki kısmen başkalarında yakaladığımız hatalarla fazla meşgul olmamız nedeniyle kendi kusurlarımızı görmüyoruz. Aynı zamanda, kusursuzluktan pek nasibini almayan davranışımız için bahaneler bulma eğilimindeyiz ancak başkalarına aynı derecede merhametli yaklaşmıyoruz.

Hayatımın en büyük şoklarından birini Tanrı beni kendimle tanıştırdığında yaşadım! Bir gün Dave'in değişmesi için dua ederken Tanrı duamı kesti. Düşünebiliyor musunuz? Ben dua etmeye çalışıyordum ve Tanrı duamı kesti! Şimdi geri dönüp baktığımda, ne kadar akılsız olduğumu görerek mahçup oluyorum ama o zaman durum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Dave için dua ederken Tanrı beni durdurdu ve ilişkideki sorunun Dave olmadığını söyledi. Bendim! Şaşkına döndüm! Sonraki üç gün boyunca Tanrı, benimle yaşamamın nasıl bir şey olduğunu yüzüme vurdu. Ne kadar bencil ve kontrolcü olduğumu, benimle anlaşmanın ne kadar zor olduğunu, ancak istediği-

Hayatımın en büyük şoklarından birini Tanrı beni kendimle tanıştırdığında yaşadım!

mi elde ettiğim zaman mutlu olduğumu bana açıkça gösterdi. O üç gün boyunca hemen her zaman ağlıyordum ama değdi. Hayatımda bazı sağlıklı değişimlerin başlangıcıydı.

Merhametin Gücü

Yargı, merhamet göstermeyene karşı merhametsizdir (bkz. Yakup 2:13). Diğer bir deyişle, merhamet yargıya galip gelir, ondan daha büyüktür. Dayanaksızlığımızın, zayıflığımızın ve kusurlarımızın ne kadar derin olduğunu gerçekten fark eder hale gelene kadar birçoğumuzun başkalarına pek merhamet göstereceğine emin değilim. Tanrı'nın her bir gün bize ne kadar merhamet ettiğinin farkına vardığımızda, başkalarına merhamet etmekte de daha cömert oluruz.

Şimdi size merhamet nedir bilmeyen bir kralla merhametli bir bahçıvan ile ilgili sevimli bir masal anlatayım:

Kralın büyük bir meyve bahçesi varmış. Orada çeşit çeşit meyve ağaçları yetişirmiş. Bir gün bahçeye bakması için hünerli bir bahçıvanı işe almış. Bu bahçıvan hergün olgun ve sulu meyveleri çeşitli ağaçlardan toplar, bir sepete koyar. Her sabah kral ve danışma kurulu bir araya toplandığında, bahçıvan meyveleri krala sunar.

Günlerden bir gün bahçıvan biraz kiraz toplamış ve krala götürmüş. Kralın keyfi pek yerinde değilmiş. Tadına bakmak için bir kiraz alıp ağzına atmış ve kiraz ekşiymiş. Böylece öfkesini bahçıvandan çıkarmış. Öfkeyle kirazı bahçıvana fırlatmış, kiraz adamın alınının tam ortasına gelmiş ama bahçıvan, “Tanrı merhametlidir!” demiş.

Kral bu cevabı sorgulamış: “Canın yanmış ve öfkeli olmalısın ama sen, ‘Tanrı merhametlidir’ diyorsun. Neden?” diye sormuş.

Bahçıvan demiş ki: “Kral hazretleri, bugün size ananas getirecektim, ama sonra fikrimi değiştirdim. Eğer bana bir ananas fırlatmış olsaydınız, canım çok daha fena yanardı. Tanrı merhamet etti de fikrimi değiştirdim.”

Belli ki bahçıvan haksızlığa uğramış olduğu zaman bile Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmişti. Her zaman bazı şeyler olduğundan daha kötü olabilir ve Tanrı'nın merhameti olmasa, her şey gerçekten de daha kötü olurdu!

Tanrı'nın bize duyduğu ve gösterdiği merhamet dışında kimseye merhamet etmek için ayrı bir nedene ihtiyacımız yoktur. Bizden tek beklediği, bize cömertçe verdiklerini bizim de başkalarına vermemiz. Bizi bağışlar ve bizim de bağışlamamızı bekler, bizi koşulsuz sever ve bizim de başkalarını aynı şekilde sevmemizi bekler. Başarısızlıklarımızda bize merhamet eder ve bizim de başkalarına merhamet etmemizi bekler. Tanrı bizden sahip olmadığımız bir şey vermimizi beklemez, bu nedenle bizi ihtiyacımız olan her iyi şeyle donatır, böylece hayattan zevk alarak O'nu iyi bir şekilde temsil edebiliriz. O merhametsiz kralın uzun süre bahçıvanın tutumunu düşündüğünü hayal edebilirim. İnsanlara merhamet gösterdiğimizde, bu onları hayranlıkla şaşırtır. Özellikle de eğer cezalandırılmayı hak ettiklerinin tam olarak farkındalarsa.

Şimdi birkaç dakika ayırıp hayatınızda merhametle yaklaşmanız gereken insanlar var mı diye yüreğinize bakarak düşünmeyi tavsiye etmek istiyorum. Merhamet bir armağandır. Kazanılmaz, hak edilemez ancak bedelsiz verildiğinde, insanlar Tanrı'nın sevgisinin gücünü, onları değiştirecek şekilde deneyimlerler.

Tanrı eşime ve bana, çocukluğumda yaptığı cinsel istismar nedeniyle babamı affetme lütfu verdi ve biz yaşlılığında ona merhametle ellerimizi uzatabildik ve ölene kadar ona bizzat baktık. Bize, "Birçok insan yaptıklarım yüzünden beni öldürmek isteyebilirdi ama siz her zaman bana iyi davrandınız!" dediği zamanı anımsıyorum. Ölmeden üç yıl önce İsa'yı kabul etti ve bunun için minnettarım. Tanrı ona aracılığımızla merhamet gösterdi. Tanrı insanların içinde ve içlerinden taşarak, ortaklaşa çalışır ve her birimizi vazgeçmeden, sürekli kullanmak ister. Dünyada yolunu kaybetmiş ve aç çeken yığınlarca insan var. Bir çeşit dini deneyip düş kırıklığına uğramış olabilirler ama eğer İsa ile karşılaşılırsa bir daha hiç eskisi gibi olamazlar. Belki, hayatınızdaki biriyle sadece örnek olmanızla tanışabilecektir. Gelin insanlara sadece O'ndan söz etmek yerine İsa'nın nasıl biri olduğunu göstermeye kendimizi adayalım. Sözcükler, destekleyen eylemler olmaksızın ancak ucuz ve güçsüz görünebilirler.

Ben yıllar içerisinde babamla değişmesi adına konuşmaya çalışan birçok kişi gördüm. Babam hayatı boyunca kötücül ve istismarcı biri olarak yaşadı. Onunla ne kadar konuşurlarsa konuşunlar bir işe yaramadı. Ne var ki Tanrı'nın merhametini deneyimleyince, kalbi yumuşamaya başladı ve Tanrı onu değiştirebildi. İsa'yı kurtarıcısı olarak kabul edip vaftiz olduktan sonra gerçekten de değişti. Sadece üç yıl daha yaşadı ama çok şükür şimdi Cennet'te.

Özgür Seçim

Tanrı insanların iradelerine ters düşecek bir şeyi zorla yaptırmak istemez, biz de onları zorlamaya çalışmamalıyız. İnsanlarla, onlara,

size ya da başkalarına acı veren yanlış davranışları hakkında konuşmak yanlış değildir ama eğer dediklerimizi reddederlerse, onları değiştirmeye ikna etmeye çalışmayı sürdürmek, boşa zaman kaybıdır. Yıllar içerisinde insanlarda inanılmaz değişimler gördüm ama bu hiçbir zaman benim onlarla ikna edici konuşmalarım nedeniyle olmadı. Biz dua ediyorduk ve değişimi Tanrı yaptı!

Tanrı sözü eğer bir kadının henüz kurtulmamış bir kocası varsa, onu Tanrı'ya yaraşır davranışla onu kazanabileceğini söyler, konuşmalarıyla değil (bkz. 1. Petrus 3:1). Eminim bir kadın kocasını değiştirmek için konuşarak ikna etmeye kalkarsa, adam sadece kendi fikri içine daha çok yerleşecek, değişmemek üzere daha kararlı olacaktır! Tanrı birini bir şey yapmak ya da yapmamak için ikna etmede her zaman herhangi birimizden daha iyi olacaktır.

İnsanları değiştirmeye çalışmak yerine kendinizi duaya verin, çok daha iyi sonuçlar alacaksınız.

Küstahlık

Küstahlık, nadiren söz edildiğini duyduğumuz bir günahdır ve daha çok duymaya ihtiyacımız var. Küstahlık kibirli bir yürekten kaynaklanır, ve bazı şeyleri bildiğini zanneden kişiler hiç yetkileri olmayan kararlar verir, izinleri olmayan şeyler yaparlar. [Küstah bir çalışan nadiren terfi edilir, küstah bir çocuğa ceza uygulanır ve küstah bir Tanrı çocuğu bu tutumunun değişmesini görmeden Tanrı'nın işine faydalı olamaz.] Tanrı'nın yetkisini tanımaksızın kendi kararlarımızı vermek küstahlıktır.

Dinleyin şimdi, “Bugün ya da yarın filan kente gideceğiz, orada bir yıl kalıp ticaret yapacağız, para kazanacağız” diyen sizler, yarın ne olacağını bilmiyorsunuz. Yaşamınız nedir ki? Kısa süre görünen, sonra yitip giden bugün gibisiniz. Bunun yerine, “Rab dilerse yaşayacak, şunu şunu yapacağız” demelisiniz. Ne var ki şimdi, küstahlıklarınızla övünüyorsunuz. Bu tür övünmelerin hepsi kötüdür.

Yakup 4:13-16

Tanrı'nın yetkisini tanımadan, dua edip O'nun gösterdiği yöne güvenmeyerek harekete geçmek, Gökler'de alkışlanan bir şey değildir. Kibirli bir tutum göstergesidir ve uğraşılarak düzeltilmesi gereklidir.

Bir kişinin değişmesi gerektiğine karar vermek ve onu değiştirme işine girişmek küstahlıktır. Bu nedenle Tanrı'nın birini değiştirmesi için dua ederken bile kendimizde de değişmesi gereken birçok şey olduğunun farkına vararak alçakgönüllü bir tutum içinde dua etmeyi önemle salık veriyorum.

Tanrı bana sabır gösterdiğinde memnun oluyorum ama başkalarına sabır gösterdiği birçok durumu sorguluyorum. Bize düzgün davranmayan birini Tanrı'nın neden değiştirmedeğini her zaman anlamıyoruz. Pavlus'a göre Tanrı'nın sınırsız iyiliğinin, yargıyı ertelemesinin nedeni onları tövbeye yöneltmektir (bkz. Romalılar 2:49). Eğer Tanrı merhamet gösterebiliyor ve kötücül davranışı, kişiyi tövbeye getirmek çabasıyla hoş görebiliyorsa, belki biz de aynısını yapmayı düşünmeliyiz.

Bir zamanlar altında çalışanlara düzgün davranmayan bir patronum vardı. Büyük emek sarf ettiklerinde onları takdir etmiyor, düzgün ödeme yapmıyor, en ufak bir yanlış bile anında düzeltiyor ve pek saygı göstermiyordu. Bir Hristiyandı, daha iyisini bilmesi gerekirdi ve kabul etmeliyim ki sık sık, Tanrı'nın, onu durdurmak yerine neden bu kötü davranış biçiminden yakayı sıyrmasına izin verdiğini sorguladım. Sadece küstah insanlar Tanrı'yı sorgular! Şöyle dua etsem daha iyi olurdu: "Tanrım, _____ kişisiyle ilgilendiğini biliyorum ve dua ediyorum ki seni dinlesin ve doğru olanı yapsın. Beni incitiyor ama biliyorum ki kötü davranışı seni çok daha fazla üzüyor. Her birimizle başa çıkarken gösterdiğin büyük sabır için sana şükrederim."

Ne üzücüdür ki Tanrı'nın bu adamla ciddiyetle uğraşması gerekti. Sonuç olarak eğer Tanrı'yı dinleseydi ve O'na boyun eğseydi hayatının gidişatı çok daha iyi olacaktı. Bunu düşündüğümde üzülüyorum ve şimdi gerçekten de keşke diyorum, keşke ona sinirlenmek ve bana nasıl davrandığına takılmak yerine bu adam için daha çok dua etseydim.

Hayatımızdaki insanlar, gerektiği gibi yaşamadığı, size ya da baş-

kalarına acı verdiğinde, onlar için gayretle dua ettiğinizden emin olun. Artık çok geç olmadan Tanrı'yı dinlesinler. Böyle merhametli bir tutum, yargılayıcı bir tutumdan çok daha iyidir! Dietrich Bonhoeffer bunu şöyle ifade etti: “Başkalarını yargılamakla kendimizi kör ederiz. Ta ki sahip olduğumuz lütuf kadar onların da lütuf altında olduğunu görene kadar kendi kötülüğümüzü görmeyiz.”

Başkalarını değiştirmeye çalışmak yerine onlar için ne kadar dua edersek esenliğimizden o kadar çok zevk alacağız ve Tanrı ancak O'nun yapabileceği şeyi yapacaktır. Hayatımızda arzuladığımız değişimlerin gerçekleşmesini beklerken, gelin Tanrı'nın bizden istediklerinin hepsine sadık kaldığımızdan emin olalım. Gelin yumuşak ve O'nun elleriyle Şekil verilebilen insanlar olalım ve bizden kendi kullanacağı kaplar yapmasını isteyelim!

21. BÖLÜM

Kuşku ile Başa Çıkmak

İmanla ektiğinizi kuşkuyla kazıp çıkarmayın.

Elizabeth Elliott

Tanrı'ya güvenmek kolay olurdu eğer kuşku çıkıp gelmese. Ama gelir, yani onunla başa çıkmayı öğrenmek zorundayız. Hiçbir konuda bize karşı çıkılmamasını umabiliriz ama bu gerçekçi değildir. Ah keşke hiç ayartı olmasaydı. Keşke hiç korku olmasaydı. Keşke kuşku diye bir şey var olmasaydı! Ama varlar ve sık sık sorun çıkarmalarına izin vermemiz de gerekmez. Tanrı, kuşkunuz olmasın, imanınız olsun, der ama kuşkunun zaman zaman bizi ziyaret etmeyeceğini söylemez. Tanrı'nın kuşkunuz olmasın, demesinin bütün nedeni, kuşkunun geleceğini bilmesi ve bizim o geldiğinde süratle ve kesin olarak başa çıkmamızı istemesidir.

Geçenlerde bir televizyon programında izleyicilerin güven hakkında sorularını cevaplıyordum. Bir hanım web sitemizden bana kuşku ile ilgili bir soru gönderdi. Tanrı'ya güvenmeye çalıştığını, güvenmek istediğini ama onu kaplayan kuşkudan pek kurtulamadığını söyledi ve bana ne yapabileceğini sordu.

Belki sizin de sorunuz aynıdır; bir zaman ben de aynı soruyu sormuştum. Gerçek şu ki kuşkunun zihnimize girmesini ve imanımızı

Kuşkularımızdan kuşkulanmayı öğrenebiliriz.

ve Tanrı'ya güvenimizi çalmaya çalışmasını engelleyemeyiz. Ama yüreğimizi kuşku sardığında, bizi etkilemesine izin vermemeyi seçebiliriz. Kuşkularımızdan kuşkulanmayı öğrenebiliriz.

Tanrı bize şöyle yapmayın, dediğinde yapmaya hiç ayartılmayacağı-mızı, hiç yapacakmış gibi hissetmeyeceğimizi ya da yapmaya direnme-miz gerekmeyeceğini söylememektedir. Aslında tam tersini dile getir-mektedir. Korkacak bir durum olmayacaksa bize neden “korkmayın” desin? Eğer ayartılmayacaksa neden “ayartıya izin vermeyin” desin? Eğer kuşku duyacağımız bir durum olmayacaksa neden “kuşkunuz olmasın” desin?

Kuşku kapıyı çalacaktır ama içeri alıp Tanrı'nın vaatleri ile ilgili tereddüte kapılmamız gerekmez.

Kutsal Kitap'tan Bir Örnek

Tanrıyla ilişkisi olan kişi kuşkuyu nasıl ele alır konusu üzerine çalış-mak istediğimizde bildiğim en iyi örnek İbrahim'dir. İbrahim, eşi Saray ile birlikte bir çocuk sahibi olacaklarına ilişkin vaat almıştı. Bu dünyevi olarak imkansız bir durumdu çünkü ikisi de çocuk sahibi olma yaşlarını çoktan geçmişti. Kutsal Yazılar'a göre İbrahim umut-suz bir durumdaydı ama imanla umut etmeye devam etti (bkz. Roma-lılar 4:18).

Kendi ölü bedenini ve Saray'ın ölü rahmini düşündüğünde iman-ı zayıflamadı (bkz. Romalılar 4:19). İmansızlık ve güvensizlik Tanrı'nın vaadine ilişkin tereddüt etmesine (kuşkuyla sorgulamasına) neden ol-madı, çünkü Tanrı'yı yücelterek imanını güçlendirdi (bkz. Romalılar 4:20). Tanrı'nın İbrahim ve Saray'a vaadi her ne kadar beklediklerin-den çok daha uzun bir zaman aldıysa da, gerçekleşti.

Kuşkunun Kutsal Kitap'ta okuduğumuz insanları Tanrıyla iler-lemekten nasıl alıkoyduğunu ancak hayal edebilirim. Kutsal Kitap, büyük karşı çıkışlara, zorluklarla ve zaman zaman adaletsiz davranış-larla karşılaşmalarına rağmen Tanrı'ya güvenen kadın ve erkek örnek-leriyle doludur. Şüphesiz işlemediği bir suçtan hapis yatarken Yusuf da kuşkuyla karşı karşıya geldi... Ester, davet edilmediği halde kralın karşısına çıkmaya hazırlanırken kararsızdı çünkü bu ölüm cezası ge-

rektiren bir suçtu. . . ve Pavlus, Mesih'in müjdesini götürmek üzere seyahat ederken korkunç baskılar, hapis yatma, dövülme, açlık, ve başka birçok zorlukla karşılaşırken sarsıldı. Yine de bu insanların her biri Tanrı'nın sadakatini gördüler ve iman yolunda mücadele ettiler.

Karşı Çıkılmayı Anlamak

Yakın zamanda Tanrı'nın merhametiyle bir şeyden kurtulmanın, onun her zaman ortadan kalktığı anlamına gelmediğinin farkına vardım. Acılarla dolu geçmişimizden kurtulduk ama zaman zaman yine peşimize takılır. Korkudan kurtulduk ama, yeniden hayatımızın içine girebilir mi diye bizi olmadık zamanlarda yoklar.

Luka 4. bölüm'de İsa'nın Kutsal Ruh tarafından çöle götürüldüğünü ve İblis tarafından denendiğini görüyoruz. Çölde bulunduğu 40 gün boyunca çeşitli ayartılara maruz kaldı, her birine başarıyla direndi. Hatta Kutsal Kitap, İsa'yı her bakımdan denedikten sonra İblis'in bir süre için yanından ayrıldığını bildirir (bkz. Luka 4:13). Bir başka deyişle İsa mücadeleyi kazandı, ama yolda başka mücadeleler olacaktı. Karşı çıkışlar olacaktı!

Yaşadığımız zorluklar Tanrı'ya imanımızı sınar. Ateşten geçerken sınanırız ve umarım oradan daha güçlü ve dayanıklı çıkarız. Kuşku, korku ve kaygı, her biri mücadele konusudur. Bir düşman gibi karşımıza çıkarlar. Fırsat oldukça karşı çıkanlar çoğalır (bkz. 1. Korintliler 16:9). Pavlus dedi ki, "Ben iyi olanı yapmak isterken karşımda hep kötülük vardır" (Romalılar 7:21). Kötülüğün imanımızı yenmesine izin vermek zorunda değiliz ama kötülük hep karşımıza çıkacaktır!

Karşılaştığımız sıkıntılar farklı şekillerde gelebilir ama ne şekilde gelirse gelsin, niyeti bizi Tanrı'nın vaatlerini görmekten umudu kesmemizi sağlamaktır.

Bize karşı çıkan insanlar:

Bizler Tanrı'nın isteğini yapmaya çalışırken bize karşı çıkan insanlar olabilir. Elçiler sürekli olarak din önderleri ve Romalılar tarafından karşı çıkıldı. Tabii ki İsa O'nu dışlayan ve hor gören insanlar tarafından karşı çıkıldı. O'nu yalan yere suçladılar, eleştirdiler ve küçük gördüler ama O, Babası'nın iradesini yerine getirmeye odaklandı. Bazen bize karşı çıkan kişiler, bizi teşvik edeceklerine güvendiğimiz insanlardır ve böyle bir durum özellikle acı verici olabilir. İsa'nın kendi kardeşleri O'nun deli olduğunu düşündüler ve O'nunla görülmekten utandılar.

Bize karşı çıkan durumlar:

Hedeflerimizi tamamlamayı zorlaştıran ve bize karşı duran koşullara aşınayız. Bir ay boyunca günlük hayatta başıma gelen beklenmedik, sinir bozucu, zaman ve enerjimi tüketen olayların listesini tutmuştum. O sırada, bir kitabın taslağını bitirmeye çalışıyor, gelecek konferansların hazırlıklarını yapıyor, televizyon çekimlerine gidiyor ve İsa Mesih'in müjdesini duyurmak için yolculuklara çıkıyordum. Otuz günün sonunda, merdivenlerden düşmekten tutun da kırmızı bir vitamin içeceğini beyaz bir koltuğun üzerine dökmeye kadar giden çeşitli aksiliklerle dolu çok uzun bir listem olmuştu.

Bu tür şeyler en iyi ihtimalle can sıkıcıdır ama bazı durumlar daha ciddidir ve dikkatimizi daha da çok kendilerine çekerler. Böyle aksilikler, niyetlendiğimiz işi yapmakla aramızda durur. Emin olabiliriz ki bütün yüreğimizle Tanrı'yı izlemeye kalktığımızda Şeytan bize karşı durmak için bir yol bulacaktır.

Bize karşı duran duygu ve düşünceler:

Bahsettiğim somut şeylerle birlikte sık sık Tanrı'ya güvenimizi zayıflatmaya yönelik duygu ve düşüncelerle de karşılaşırız. Bunlardan

biri kuşkudur. Korku, kaygı, dehşet, umutsuzluk, endişe gibi bir sürü başka duygular da vardır. Yine de bizden önce gelen birçok kadın ve erkeğin de Tanrı'nın iradesini yerine getirmek üzere bunların arasından hızla ilerlediğini bilmek bize cesaret vermelidir ve Rab İsa Mesih'in lütfuyla biz de aynısını yapabiliriz ve yapacağız.

Tanrı sözünün dediği gibi “uyanık durup dua etmeliyiz” (bkz. Matta 26:40-41; 1. Petrus 4:7). İmanınıza karşı duran ve Tanrı'ya itaat etmenizi engellemeye çalışan şeylere dikkat edin. Ne olduklarının farkına varın ve sizi mirasınızdan alıkoymalarına izin vermeyin.

Kuşkuyla ilgili olarak ise, unutmayın ki bu duygu Tanrı'ya imanınız olmadığı ya da Tanrı'ya güvenmediğiniz anlamına gelmez. Şeytan'ın bizi Tanrı'ya güvenmeyi bırakmak üzere ayartmaya çalıştığı anlamına gelir ama biz kuşkunun kaynağını düşünerek, ona inanmamız gerekmediğinin farkına varabiliriz.

Örneğin varsayalım biri, hakkımda eleştirel konuşmuş olsun. Bu kişi başka birçok kişiyi de eleştirmiş ve beni tanımaz bile. Eleştirilere bozulmazdım çünkü onları değil kaynağı dikkate alırdım. İşte biz de Tanrı'ya uygun olmayan duygu ve düşünceler bizi ayartarak O'na güvenmeyi bıraktırmaya geldiğinde aynısını yapmalıyız. İsa, öğrencilerine dua etmelerini ve ayartılmamalarını söyledi (bkz. Luka 22:40). Ayartılacaklardı ama inanınp inanmama seçimi onlara aitti.

Kişisel olarak, sadece korkuyorum diye korkak olduğum, sadece kuşku duyduğum için artık Tanrı'ya inanmıyorum, demek olmadığını anlamak bana çok yardım etti. Eğer düşmanımızı tanımazsak onu yenemeyiz! Kuşku, korkunun dostudur ve ikisi de düşmanımızdır.

Gürültüye Aldırma

Hiç başınıza geldi mi, hani rahatsız eden bir gürültüyü duymamak için radyonuzu ya da televizyonunuzu açarsınız. Bazen, genellikle çok sessiz olan bir evde kalıyorum ama haftada bir, akşam vakti yolun aşağısındaki bir restoran/barda hiç hoşlanmadığım yüksek tonda mü-

zik yapan bir grup sahne alıyor. Mekanının bir yanında müzik içeride olduğu kadar dışarıda da bangır bangır duyulsun diye açtıkları bir çeşit taşınabilir sürgülü duvar var. Televizyonumun sesini biraz daha açarsam müziğin sesini bastırdığını öğrendim.

Bence İbrahim'in kuşku ve imansızlığı yenerken Tanrı'yı yüceltmesi de öyle bir şey. Kuşku duydu ancak övgüler yükselterek Şeytan'ın sesini bastırdı.

Övgünün bir parçasının da, Tanrı'nın yaptığı bir şeyi hikaye ederek anlatmak olduğunu duymuştum. Belki İbrahim kuşku hissettiği zaman Saray'a, Tanrı'yı izlemek üzere Haran'daki evlerinden ayrıldıklarını ama Tanrı'nın nereye götürmek istediği hakkında hiçbir fikirleri olmadığı zamanı hatırlıyor mu diye sormaya başlamıştır. Tanrı adım adım onları yönetti ve eminim Tanrı'nın iyiliğini yeniden anlatıp sohbet ederek konuşacakları birçok hikaye vardı.

Dave ile ben de sık sık aynı şeyi yaparız. Hizmetimizin başladığı günleri, nasıl zorluklarla karşılaştığımızı ve Tanrı'nın ne kadar sadık olduğunu konuşmaktan zevk alırız. O günleri anımsadığımda, Tanrı'dan kuşku duymayı zor buluyorum. Bu hiç kuşku duymadığım anlamına gelmiyor ama ona aldırımıyorum ve sadece kaynağı dikkate alıyorum.

Tanrı, kuşkunun imanımıza saldıracağını bilmeseydi sözünde bize kuşku duymayın, talimatını vermezdi. Kuşku, Tanrı'nın yapmamızı ve sahip olmamızı istediği şeylerden bizi alıkoymak için İblis'in kullandığı araçtır.

İsa bir adamın ölümcül hastalığı olan kızını iyileştirmek üzere yola çıktığı zaman, kalabalıklar O'nu sıkıştırıyor, onlar da şifa istiyordu. Onlara yardım etmek üzere durdu ve bir keresinde hasta birine hizmet ederken, adamın hizmetkârları geldi, yola devam etmemelerini çünkü kızın öldüğünü söyledi. Kutsal Yazılar, İsa'nın onları duyduğunu ama sözlerine aldırmadığını ve adama iman etmeye devam etmesini söylediğini ifade eder (bkz. Markos 5:22-43). Gördüğümüz gibi İsa bile kuşku doğurabilecek haberlere aldırmadı. Tam olarak bizim gibi ayartılmaya çalışıldı yine de hiç günah işlemedi (bkz. İbraniler 4:15).

Her Zaman Bir Yolu Var

Ali Püsküllüoğlu, Arkadaş Türkçe Sözlük'te, kuşkuyu “zihnin, bir şey için var ya da yok demeyip duraksaması” olarak da tarif eder. Bu, bizim bağlamda bir çıkış yolunun olmamasından kaynaklı duraksama olarak ifade bulabilir. Bizler hiçbir zaman çıkış yolu olmayan insanlar değiliz çünkü Yol İsa'dır. Duraksamamıza gerek yoktur çünkü bir çıkış yolumuz vardır. Bu yolu göremeyebiliriz. İşte o zaman Tanrı'ya güvenmeye ihtiyacımız olan zamandır. İman ve güven, ne yapacağımızı bilmediğimiz ya da kendi kaynağımızın hiç olmadığı zamanlar içindir. İsa, sadece Yol değil, aynı zamanda kaynağımızdır! Hiç birimiz için, ihtiyacımız olup da O'nun sağlayamayacağı hiçbir şey yoktur.

İnsanlar bize, “hiç çıkış yolu yok” diyebilir, İblis “çıkış yok” diye fısıldayabilir ama siz “Yol”un içinizde yaşadığını ve sizinle beraber olduğunu anımsayabilirsiniz! Zafere giden yol boyunca O'na güvenecek misiniz?

Kırk yıl önce Tanrı beni sözünü öğretmeye çağırdığı zaman, bir eş ve anne olmanın yanında haftada kırk saat çalışıyordum. Çok meşgul olmam, haftalık Kutsal Kitap çalışmalarında vermeye yönlendirildiğim öğretişleri hazırlamak üzere Kutsal Kitap'ı doğru düzgün çalışmaya yetecek zaman bırakmıyordu.

Tanrı'nın sözünü çalışmak için daha çok zaman harcayabilmek üzere büyük bir iman adımı atıp işten ayrılmam gerektiğini yüreğimde güçlü bir şekilde hissettim. Dave kabul etti, işimi ve gelirimini kaybettim. Faturalarımız her ay Dave'in kazancından biraz daha fazla tutuyordu ve kuşku ve korkunun bana nasıl saldırdığını ve Tanrı'nın ihtiyacımızı sağlamayacağını, işimi bırakmakla yanlış bir karar verdiğimi söylediğini hatırlıyorum.

İçimde doğru bir şey yaptığımı hissediyordum ama zihnim sürekli benimle tartışıyordu. Perişan hale gelecek kadar eziyet çekiyordum. Sonra bir sabah evin içinde gezinirken, Tanrı yüreğime konuştu ve sadece şunu söyledi: “Ya kendine bakmaya çalışarak korku ve kuşku içinde yaşayabilir ya da mucizevi yollarla ihtiyaçlarını sağlayacağıma

güvenebilirsiniz.” İmanımda bir dönüm noktasına gelmişim; kararsız kalarak duraksamamam gerekiyordu. Tanrı’ya güvenip güvenmeyeceğime karar vermeliydim.

Tanrı’nın lütfuyla O’na güvendim ve altı yıl boyunca her ay inanılmaz şekillerde ihtiyaçlarımızı sağlamasını izledik. O yıllar boyunca imanım büyüdü ve Tanrı’nın sadık olduğunu deneyimlerimle öğrendim. Hala o yıllara dönüp bakarım ve iyi ki o yılları yaşamışım derim çünkü beni eskiden hiç olmadığı kadar Tanrı’ya yaklaştırdılar.

Eğer Tanrı’nın sizi bir şey yapmaya yönelttiğini hissediyorsanız, ama imanla adım attığınız anda kuşku saldırısına uğrarsanız şaşırmayın. İmanınız sınanıyor ve sizi zorluyor olsa da, bu iyi bir şey. Tanrı’ya güvenmeyi deneyimle ne kadar çok öğrenirseniz, güvenmek o kadar kolaylaşır. O’nun sadakatini yeni yollarla öğrenecek ve her seferinde daha çok güçleneceksiniz.

Kuşkunun, hayalleri başarısızlıktan çok daha fazla öldürdüğünü duymuştum. Kuşkunun imanınızı raydan çıkarmasına izin vermeyin. Kuşkuyu olduğu gibi tanıyın ve imanla arkanızda bırakın!

22. BÖLÜM

Ne Kadar Deneyimlisiniz?

[Tanrısal] Bilgeliğe erişene, [Tanrı sözünden ve deneyimden çıkararak] Akı [Anlayış] bulana ne mutlu (bulan ne şanslı, bereketli, imrenilesi)!

Süleyman'ın Özdeyişleri 3:13

Eğer herhangi bir iş başvurusu yaptıysanız, görüşmeyi yapan kişinin sorduğu sorulardan biri büyük ihtimalle “Deneyiminiz var mı?” olmuştur. Eğer cevabınız evet ise ardından gelen soru, “Ne kadar deneyiminiz var?” olsa gerek. Çalışmak istediğiniz belirli bir alanda üniversite diplomanız olsa bile, tek başına eğitim bizi her zaman bir işte çalışmaya yeterli kılmaz. Ne kadar çok bildiğimizi düşünürsek düşünelim, bilgimiz sınanmadığı takdirde, nasıl bir performans gösterebileceğimize ilişkin bir kanıt yoktur.

Tanrı da dünyada Kendi yüceliği ve amaçları uğruna bizi kullanmak istediği zaman aynı şeye bakar. Musa, İsrailileri yönetmek üzere yardıma ihtiyaç duyduğu zaman, Tanrı'nın yöneltmesiyle, insanlara talimatlar verdi:

Kendinize her oymaktan bilge, anlayışlı, deneyimli adamlar seçin. Onları size önder atayacağım.

Yasa'nın Tekrarı 1:13

Gerekli niteliklerin içinde yeteneklinin yer almadığını fark etmişsinizdir. Bir kişi bir alanda doğuştan yetenekli olabilir ancak değerli

bir niteliğe sahip olması için bilgelik, anlayış ve deneyimi de olması gerekmektedir. Musa, bir kişiyi liderliğe getirmeden önce onun deneyimli olup olmadığına baktı.

Tanrı'nın bizi, yapılandırmaya çağırdığı bir hizmete başladığımızda, bizim de bize yardım edecek insanlara ihtiyacımız vardı. Pastörümle bazı ihtiyaçlar hakkında konuşurken dedi ki, "Joyce, insanları her türlü durumda görmeden onları hiçbir zaman gerçekten tanıyamayacağını her zaman aklında tut." Neden? Çünkü karakteri ve bilgisi sınanana kadar kişinin işi nasıl yapacağını kimse bilemez. Biz bile bazı zorluklardan geçerek deneyim kazanmadan kendimizin ne yapacağını bilemeyiz.

Tanrı'ya güvendiğimizi söylemek hatta düşünmek kolaydır ama gerektiği zaman bunu gerçekten yapıyor muyuz? Tanrı'ya güvenmek hakkındaki bu kitabı yazarken, acı veren ve uzun zaman devam eden belirli bir zorluğa sabırla dayanmam gerekti. Bu süre içinde bu durumu halletmesi için Tanrı'ya güvenebildim çünkü O'nunla yıllar süren bir deneyimim vardı ve her seferinde O'nun sadakatini görmüştüm.

Tanrı'ya güvenme konusunda bir kitap okuyabiliriz ama onda gerçekten iyi olabilmek için deneyim gerekecektir. Tanrı sözünü öğreten biri olarak, bir şeyi sadece duymak ya da okumanın, gerekenin sadece bir parçası olduğunu insanlarla paylaşmaya çalışıyorum. Öğrenirken aynı zamanda öğrendiğimizi "yapmak" gerekiyor ve yaparken, en az çalışarak öğrendiğimiz bilgi kadar hatta daha fazlasını öğreniriz.

İsa Deneyimliydi

İbraniler 5:8-9 İsa için şöyle der:

Oğul olduğu halde, çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi [aktif]. Yetkin kılınınca [deneyimi tamamlanınca], sözünü dinleyen herkes için kurtuluş kaynağı oldu.

İsa bile Tanrı'nın istediği işi yapmak üzere acılardan geçerek deneyim sahibi oldu. Sizi bilmem ama bu benim için son derece teşvik edici! Deyim yerindeyse, yaşayarak öğrendiğimizi anlamama yardımcı oluyor. Yeni Hristiyanlar olarak güvenmeyi öğrenmeyi çok zor bulabiliriz ama yıllar geçtikçe ve imanımız sırandıkça Tanrı'nın güvenilir olduğunu anlayacağız. Kafa bilgisine dayanan bilme bir seviyede kalan bilmedir. Deneyim ile bilme ise daha derindir.

Kafa bilgisine dayanan bilme bir seviyede kalan bilmedir. Deneyim ile bilme ise daha derindir.

Bizim için eğitim (Tanrı sözü) gereklidir ama aynı zamanda aydınlanma da önemlidir ve ben bunun, bilgimiz sırandığında ve Tanrı'nın iyiliğini ve sadakatini kendi kişisel durumlarımız içinde

deneyimleyerek kazanıldığına inanıyorum.

Elçi Pavlus Korintliler'i bilgilendirirken ve teşvik ederken, Tanrı'nın güçlerini aşan bir şekilde denenmelerine izin vermeyeceğini ifade eder; Tanrı her zaman bir çıkış yolu sağlayacaktır çünkü O, sözüne güvenilirdir (bkz. 1. Korintliler 10:13). Pavlus'un deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğuna inanıyorum. Pavlus, Tanrı'ya güvenirken birçok zorluk yaşadı ve zaman içinde, Tanrı'nın onu kurtardığını ya da zaferli bir tutumla bütün zorlukları atlatması için ona güç verdiğini gördü.

Geçenlerde Tanrı'ya güvenme konusunda bir soru-cevap oturumunda bir hanım şu soruyu sordu: "Geçmişte Tanrı'ya güvenmiş ve O yardıma gelmemişken şimdi nasıl Tanrı'ya güvenebilirim?" Yirmi yıl önce olsa, ona cevap vermekte zorlanabilirdim ama Tanrı'yla kırk yıllık deneyimden sonra cevabı biliyordum. Dedim ki: "Eğer Tanrı'ya güvenle bir şey isteyip almadıysanız, demek ki O'nun iradesi olmayan bir şey için güvenmişsinizdir." İmanı olgunlaşan kişi Tanrı'ya bir şey için güvenebilir ve eğer almazsa, Tanrı'ya güvenmeye devam eder. Eğer istedikleri şey Tanrı'nın iradesine uygunsa, Tanrı'nın vereceğine güvenir, eğer istekleri Tanrı'nın iradesine uygun değilse, hayatın onsuz daha iyi olacağını anlarlar. Aslında istedikleri şeyi almadıkları için Tanrı'ya şükretmeyi öğrenebilirler. Tanrı'ya sadece "şeyler" için değil, yaşam denen şeyin içinde güvenirler.

Pavlus şöyle dedi:

Umudunuzdan doğan tam güvenceye kavuşmanız için her birinizin sona dek aynı gayreti gösternesini diliyoruz.

İbraniler 6:11

Zorluktan geçerken, ya da ihtiyaç içindeyken güvenimizi Tanrı'ya bağladığımız oranda bir sonraki sefere bunu yapmak daha kolay olur. Tanrı'ya güvenmeyi azar azar (bazen azıcık azıcık) öğreniriz yani eğer şimdi, gerektiği kadar başarılı olmadığınızı hissediyorsanız, cesaretinizi yitirmeyin.

Hayat Okulu

Hepimiz hayat okulunda öğrenciyiz ve yolculuk boyunca giderek daha çok öğreniriz. Mezmur yazarı Davut sık sık RAB ile deneyimi olanlar hakkında konuştu. O'nu tanıyanların O'na güveneceğini, çünkü O'na yönelenleri hiç terk etmediğini, söyledi. Tanrı'nın merhametini bilenlerin, güvenlerini O'na bağlayacaklarını, O'na dayanacaklarını ifade etti (bkz. Mezmur 9:10). Tanrı'nın iyiliğini, nezaketini, merhametini, sonsuz sevgisini ve cömertliğini deneyimledikçe, herhangi bir konuda O'na güvenebileceğimize emin oluruz. Bize ümit ettiğimizi vermese bile bizim için en iyi olanı vereceğine güvenebileceğimizi zaman içinde görürüz. Tanrı'nın neyi nasıl ve neden yaptığını sırf anlamıyoruz diye yöntemleri doğru değil anlamına gelmez. Bazen hayat boyu sürse de sonunda bunu anlarız.

İnsanlar sık sık, “Keşke bugün bildiklerimle gençlik yıllarımda olsaydım” derler ama bu imkansızdır. Şimdi bildiklerimizi biliyoruz çünkü yıllarımızı hayat okulunda geçirdik.

Tanrı beni sözünü öğretmeye çağırdığı zaman hayatı durdurarak Kutsal Kitap Okulu'na gidebilecek durumda değildim ama şimdi olduğu gibi o zaman da hayat okuluna devam ediyordum ve sadece okula giderek öğrenemeyeceğim birçok şey öğrendim.

Davut, “adil hükümler” (bazı İngilizce çevirilerde ‘günahtan temizlenmiş’ sözcüğü kullanılmıştır. çn.) dediği bir şeyden söz etti. Bu fikri çok seviyorum! Bize kalsa bazı şeyleri yaşamayı büyük ihtimalle seçmezdik ancak Tanrı’nın sonsuz bilgeliği içinde yaşadıklarımız günahtan temizlenmiştir. Bizce adil olmayan şeyler adil hale getirilmiştir. Bir başka deyişle, Tanrı’yı tanımamız ve dirilişinin gücünü bilmemiz için yaşadığımız kutsal deneyimlerdir.

İşimi bıraktıktan sonra Tanrı’nın imanımızı sınadığı ve tamamen O’na güvenmemiz gereken altı yıl boyunca ruhsal olarak inanılmaz şekillerde büyüdüm. Ben bu yolu seçmeyi istemezdim ama kesinlikle doğrusu buydu!

Tanrı’nın İsraililer çölden geçerken ve hayat okuluna devam ederken onlarla nasıl ilgilendiği üzerine düşünmeyi severim. Onları man (mucizevi besin) ile doyurdu ve onlar bu yiyeceğin nereden geldiğini bilmiyordu, hiç kanıt yoktu, sadece ertesi günlerde de gelmeye devam edeceğine Tanrı’nın vaadi vardı. Tam anlamıyla gün be gün Tanrı’ya güvenmek zorundaydılar. Bazen bir şeyi öğrenmenin tek yolu başka bir seçeneğimizin olmamasıdır.

Bazen bir şeyi öğrenmenin tek yolu başka bir seçeneğimizin olmamasıdır.

Tam kırk yıl boyunca çölde dolaştılar, İsraililer’in giysileri eskimedi (bkz. Yasa’nın Tekrarı 8:4). Yeni giysiler almadılar ama mucizevi bir şekilde giysiler uzun süre dayandı. Tanrı, hükümlerini uygulayıp uygulamayacaklarını sınadığını söyledi. Gördüğünüz gibi sınama olmadan güvenin kanıtı da olmuyor! Tanrı’nın amacı onları daha iyi bir yaşam seviyesine yükseltmekti ama önce, Tanrı’yla deneyimledikleri şeyleri yaşadıkdan sonra asla unutmayacak şekilde Kendisine sımsıkı bağlı olmalarını öğretmesi gerekiyordu (bkz. Yasa’nın Tekrarı 8:2, 7, 11).

Bu hayat okulunda, seçimlerimle aynı fikirde olmadıkları için iyi dostlarım olduğunu sandığım kişilerden ihaneti gördüm, aile üyelerimin ve arkadaşlarımla reddetmesini yaşadım, yanlış anlaşılmalara, yalan yere suçlamalara, baskılara ve başka türlü acı veren olaylar de-

neyimledim. Ama aynı zamanda bana acı verenleri affetmeyi, onlara karşı kin beslememeyi ve öfkeli olmamayı da öğrendim. Doğruluğu, mükemmelliği, esenliği, sabrı, özdenetimi, dost olarak hangi insanları seçeceğimi, insanlara değer vermeyi, hayatımda Tanrı'yı en önde tutmayı ve tam anlamıyla binlerce başka ders de öğrendim. Birçoğunu öğrenmem kolay değildi çünkü şimdi, yıllar geçtikçe Tanrı'ya güvenmemi muazzam derecede kolaylaştıran bazı sınavları geçmemi gerektiriyordu.

Gerçekten de Kolaylaşıyor

Tanrı'ya güvenmenin ve O'nunla yaşamının kesinlikle kolaylaştığını söyleyebileceğime inanıyorum. Başka şeyler yerine güvenimizi O'na bağladığımızda, bunu öğrenme ve büyüme yeteneğimiz de çoğalır. Elli yılı aşkın yıldır devam eden evliliğimizin çoğunda Dave'in, benim deyimimle "kutsal rahatlık" içinde yaşadığını izledim. Bir keresinde hayatın onun için ne kadar kolay benim içinse ne kadar zor olduğunu düşünerek rahatsız oldum, ama sonra farkına vardım ki hayat hiç birimiz için kolay değil ama her şeyde ve her zaman Tanrı'ya güvenerek kutsal rahatlık içinde yaşayabiliriz.

Dave bunu benden biraz daha kolay öğreniyor gibi görünüyor. Ben biraz kalın kafalıyım ve genellikle sonunda öğrenebilmem için biraz daha fazla "kutsallaştırılmış deneyime" ihtiyacım oluyor. Dave erken yaşlarda kendisine bakma işini Tanrı'ya devretmiş ve Tanrı'nın O'nunla ilgilenmesine izin vermiş. Evliliğimizin erken dönemlerinde zorluklar yaşarken, endişelerimin, kaygı duymamın ve üzülmemin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, Tanrı'ya güvenmem gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Öyle yapmak istedim, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Eğer Tanrı'ya güvenmekte zorluk yaşıyorsanız, emin olun nasıl hissettiğinizi biliyorum ama yine deneyimlerimden biliyorum ki hayat yolculuğunuza devam ettikçe öğreneceksiniz. Bazen çok az imana sahip olduğunuzda kendinizi hayal kırıklığına uğratmayın; sadece

o küçücük imanımızı kullandığınızda, zaman içinde büyük bir iman haline gelebileceğini aklınızda tutun.

İsa fırtınada panikleyen öğrencilerine imanları yok mu, diye sordu (bkz. Markos 4:40). Hal böyleyken birkaç yıl sonra aynı adamların yoğun baskı altında etkin bir şekilde Mesih'in müjdesini yayarken büyük bir imanla davrandıklarını görüyoruz. Az imanları, büyük bir imana dönüşmüştü ve bizimki de aynı öyle olabilir. Büyük imana sahip olmayı güneşli bir günde sahilde yayılarak öğrenmediler, kasırga tipi bir fırtınada öğrendiler! Fırtınada Tanrı'ya güvenmeyi başaramadılar ama giderek her şeyde ve her zaman Tanrı'ya güvenmeyi öğrendiler. Bu adamlar her gün ölümle karşı karşıyaydılar ama yine de ısrarla devam ettiler çünkü ister ölümden ister yaşamda olsun, Tanrı'ya güvenebileceklerini biliyorlardı!

İsa çarmıhta acı çekerken ve son nefesini vermek üzereyken, son sözleri iman doluydu. "Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum!" dedi (Luka 23:46).

Duam o ki, Tanrı'ya güvenmeyi öğrenelim; verdiğimiz son nefese kadar! Tanrı'ya güvenerek yaşamak zevk vericidir; aksi perişanlık olurdu. Güven, Tanrı'nın bize vermiş olduğu güçlü bir armağandır o zaman gelin paketi açalım ve içindekini her zaman, yaşadığımız her şey için kullanalım.

23. BÖLÜM

Her Şeyi Tanrı'ya Adamak

*Dünya bütünüyle Tanrı'ya adanmış bir kişi aracılığıyla
Tanrı'nın neler yapabileceğini görmeli.*

D. L. Moody

İnsanların her zaman kaygılanabileceği bir şeyler varmış gibi görünür. Ama bizim hizmet grubumuza diğer konulara göre üç konuda daha sık dua isteği gelir; insanların çocukları ve sevdikleri için dua, para konusunda dua ile iyileşme ve sağlık için dua.

Kaygı Tanrı'ya güvenme açısından bir düşmandır ve sürekli olarak bizim imanımızı çalmaya ve bizi korku dünyasında tutmaya çalışır. Hiç kimse korku ile Tanrı'dan istediği hiçbir şeyi elde edememiştir. Yalnızca sağlam bir iman ve Tanrı'ya güven aracılığıyla sürdürmeyi gerçekten istediğimiz hayatı yaşayabilir ve arzuladığımız sevinçle esenliğe sahip olabiliriz. Kaygıya neden olan bu üç alana bir bakalım; fark edeceksiniz ki yaşamımızın herhangi bir alanında burada gördüğümüz ilkeleri uygulayabiliriz.

1. Çocuklarımız Hakkında Kaygı Duymak

Gelecekleri nasıl olacak? İyi birer ana baba mıyız? Gerektiği zaman onları nasıl terbiye etmeliyiz? Çok mu sertiz yoksa gerektiği kadar sert değil miyiz? Çocuklarımızın ergenliklerinde ya da ilk gençliklerinde yaşamlarının bazı alanlarında sıkıntı çektiklerini görürsek sorunlarının kökeninde bizim yaptığımız hataların yatıp yatmadığını

merak ederiz. Şeytan anne babaları yararsız ve enerji tüketen haksız bir suçlulukla doldurur.

Dave ve benim yetişkin dört çocuğumuz ve on bir torunumuz var ve onların çok çeşitli kişisel sorunlarla mücadele ettiğini gördük. Tanrı bana onların mücadelesinde yardımcı olmam açısından duanın en iyi arkadaşım ve en güçlü yardımcım olduğunu öğretti. Onların kaygılandığı konularda kaygı çekmem onlara da bana da yardımcı olmaz.

Çocuklarımızın ya da sevdiğimiz diğer kişilerin kötü kararlar verdiğini görüp onları farklı davranmaya ikna etmeyi umarsızca isteyebiliriz. Ne var ki çoğu zaman, karşımızdaki kişinin sorununun çözümünü bilsek bile, bizi dinlemeyecektir. Özellikle ergenler ve genç yetişkinler anlaşılan o ki kendi hatalarını yapmaya ve yaşamlarında neyin işe yarayıp neyin yaramadığını öğrenmeye ihtiyaç duyarlar.

Dave ve benim çok sayıda torunumuz olduğu için şu anda çevremizde her yaş grubundan biri bulunuyor. Şu anda ergen yaştaki ikisi tamamen farklı konularda mücadele ediyor. Biri çok değişik yollarla kendini gösteren güvensizlik duygusuyla mücadele ederken, diğeri sürekli ve aşırı şekilde akıl yürütmesi ve yanlış bir sorumluluk duygusuyla içindeki kaygı halini besliyor.

Benim yaşımda ve benim deneyimime sahip olan biri olarak her ikisine de bakıp sorunlarının kaynağını çabucak bulmam kolaydır. Ama bu onlar için kolay değildir. Çünkü onlar hala yaşamı keşfetmeye devam etmekte. Kendilerini anlamaya çalışıyorlar, bir yandan bazı çocuksu ve gençlere özgü tavırlara tutunurken öte yandan da kendi bağımsızlıkları için mücadele ediyorlar.

Farklı sorunlarla mücadele ettiğini gördüğümüz diğer torunlarımız artık daha güvenli bir noktaya geldiler ve Tanrı'ya bağlı, ürün veren hayatlar sürdürüyorlar. Bunlardan biri öfkeyle, diğeri uyuşturucularla, bir diğeri aşırı isyankârlıkla mücadele ettiler ve şimdi geriye bakıp gayretli duanın zamanla ortaya çıkardığı olağanüstü sonuçları görebiliyorum. Dua asla bir son durak olarak görülmemeli, tersine her zorlukta yaptığımız ilk şey olmalı. Dua Tanrı'nın harekete geçmesi için kapıyı açar ve bu arada biz dua etmeyi, O'nun huzuruna duayla

getirdiğimiz konular ve insanlarla ilgilendiği için Tanrı'ya teşekkür etmeyi sürdürürüz.

Çoğu çocuğun olduğu gibi, dört çocuğumuzun da her birinin sorunları oldu ama şimdi hepsi Tanrı'ya hizmet eden yetişkin insanlar ve onların hepsiyle aramızdaki harika dostluktan ötürü seviniyoruz. Onlarla bundan daha fazla gurur duymamız mümkün değil. Çocuklarımızın biriyle ya da hepsiyle ilgili olarak bir sorunla mücadele ediyor olabilirsiniz ve sizi düşündüren ciddi sorunlardan bazıları kesinlikle Tanrı'nın ilgisine ihtiyaç duyan şeylerden kaynaklanıyor olabilir. Anne babalar için ayartılma kaynağı kaygıdır. Çocuklarımıza yardım etmek isteriz! Onları kurtarmak isteriz! Onların dertlerini izlemektense çektikleri acıyı kendi üzerimize almayı tercih ederiz. Bu tıpkı bizim günahlı durumumuz ve onun neden olduğu üzüntülere Tanrı'nın sevgiyle davranışına benzer. [Ana baba olarak böyle hissetmemiz oldukça doğaldır.] Ne var ki çocuklarımızı hayatın bütün zorluklarından kurtaramayız ve bazı zamanlarda onlara duyduğumuz sevgiden ötürü kendi yaptıkları şeylerin kötü sonuçlarından dolayı sıkıntı çekmelerine izin vermemiz gereklidir. Kutsal Yazılar'daki Süleyman'ın Özdeyişleri kısmında bize öğretilenlere güvenebiliriz. Orada çocuklarımızı tutmaları gerektiği yola göre yetiştirsek, onların da yaşlandıklarında o yoldan ayrılmayacağını yazar (bkz. Özdeyişler 22:6).

Dua Tanrı'nın harekete geçmesi için kapıyı açar.

Çocuklar bir dönem kötü yola sapmış olabilirler eğer dua etmeyi sürdürür ve onlar için iyi birer örnek olmayı sürdürürsek sonunda doğru olanı yapmaya başlayacaklardır.

Bu Kimin Hatası?

Bir sorunu ya da hayatında bir tür yarası olan bir çocuğunuz varsa bu kimin hatasıdır? Anne baba olarak onların sorunlarına neden olan bazı hatalar mı yaptınız ya da sadece onların yaptıkları kötü seçimler

mi bunlara neden oldu? Sorun onların seçtiği arkadaşlarda mıydı yoksa günümüzde toplumun içinde bulunduğu durum mu?

Sanırım bir suçlu aramak için çok fazla zaman harcıyoruz ve hatanın kimde olduğunun hiçbir önemi olmaksızın, cevabın Tanrı olduğunu fark etmek için yeterince zaman vermiyoruz! Tabii ki çocuklarıyla ilgili olarak hatalar yaptım ama ne kadar iyi bir anne olduğumu şaşkınlıkla fark ettim. Yetiştirdiğim ev son derece bozuk işleyen bir evdi ve bir sürü kötü örnekle doluydu, ama yine de Tanrı çocuklarımı hayal ettiğimden çok daha iyi bir şekilde yetiştirebilmem için bana lütfetti. İki kızım da bana dedi ki, “Anne, nasıl yetiştirdiğin ve ne tür tacizlerle karşılaştığınızı düşünüyoruz da, bize gerçekten harika bir annelik yaptın!”

Hatırlamalıyız ki biz kusursuz anne babalar olmasak da Tanrı yaptığımız hataların sonuçlarını onarabilir ve iyi bir sonuca ulaştırır. Bizden bütün istediği tövbekâr bir yürek ve sorunlarımızın üzerinde çalışabilmesi için ona götüren içten dualardır.

Çocuklarınız hakkında kaygı çekmeniz yönündeki sınınmaya direnmeniz ve tersine onlar hakkında yapamayacağınız konularda Tanrı’ya güvenmeniz için sizi teşvik etmek istiyorum. İnsanları sadece Tanrı değiştirebilir! ‘Çocuklarınızla ilgili kaygı çekmeyin’ dediğim zaman biliyorum ki söylemek yapmaktan kolaydır ama Tanrı sadıktır ve size söz veriyorum ki her ne kadar başkalarının yaptığı seçimleri kontrol edemeyecek olsak da Tanrı’nın onların yaşamlarında etkin olması için dualarımız bir kapı açabilir. O’nun çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur.

Çocuklarımızı Tanrı’ya adayabiliriz ve O da bizim ana babalık yapmamız için bize yol gösterecek, onlara hayat verecek, dar yolda yürüyebilmeleri için çocukların yaşamları boyunca etkin olacaktır ya da çocuklarımız için kaygı çekebiliriz ve sıkıntı çekmeleri, yanlış seçimler yapmaları konusunda korku duyabiliriz. Her ikisini de denedim ve emin olun, onları Tanrı’ya adanmak açık ara en iyi seçimdir. İman ve güvenimiz, dua ve itiraflarımız sayesinde etkin olur. Çocuklarınız için dua edin ve ettiğiniz duadan söz edin. Tanrı’nın iradesine aykırı olan

yanlış seçimler yaptıkları ortaya çıkarsa yine de O'na güvenmeye devam edin. Güveninize bir zaman sınırı koymayın.

Güveninize bir zaman sınırı koymayın.

Çocuklarımız ve sevip düşündüğümüz diğer insanlar için, Elçi Pavlus'un sevdiği ve hizmet ettiği kişiler için ettiği duayı aynı şekilde biz de edebiliriz. İnsanları Tanrı'ya nasıl adayacağınız konusunda örnek olarak şu ayeti kullanabilirsiniz:

Şimdi sizi Tanrı'ya ve O'nun lütfunu bildiren söze emanet ediyorum. Bu söz, ruhça geliştirecek ve kutsal kılınmış olan bütün insanlar arasında mirasa kavuşturacak güçtedir.

Elçilerin İşleri 20.32

Bu ayeti kullanarak nasıl dua edeceğiniz ve bunu nasıl kişisel kılabileceğiniz açısından bir örnek veriyorum. Diyelim ki dua etmek istediğiniz kişinin adı Sam ve Sam hakkında kaygı çekmek ya da onu değiştirmeye çalışmak yerine onu Tanrı'ya adamak gerektiği sonucuna vardınız. Bunu şu şekilde yapabilirsiniz:

Baba Sam'i sana getiriyorum, onu senin ellerine emanet ediyorum ve onu senin lütfunun sözüne teslim ediyorum. Sam'i koruyup, kendinle yakın kişisel bir ilişkiye çekeceğin konusunda sana güveniyorum.

Bundan sonra Sam hakkında kaygılanmak için ayartıldığınız her zaman bu kaygıyı Sam'in hayatında çalıştığı için Tanrı'ya şükran duasına dönüştürün.

Kendim bu yöntemi uygulayarak çocuklarımin yaşamlarında olağanüstü şeylerin gerçekleştiğini gördüm. Kimi zaman çocuklarımin biri ya da öteki hakkında bazı özel ayetleri kullanarak dua ettim ve Tanrı'nın nasıl çalıştığını görüp hayran kaldım. Kaygı ve korku değil iman, güven ve adanmışlık Tanrı'nın elini hareket ettirebilir.

2. *Parasal Konular Hakkında Kaygı Duymak*

Geçinmek için paraya ihtiyacımız var ve görüldüğüne göre asla yeterince olmayacak. Tekrar söylüyorum sorun hakkında kaygı çekmek çözüm değildir. Tanrı bize ondalıklarımızı ve sunularımızı ambara (O'nun Egemenliği'ndeki hizmete) getirmemizi ve göklerin kapaklarını açıp, kutsamalarını yağdıracığını söylüyor. Aynı zamanda sizin için sahip olduklarınızı tüketenleri de azarlayacaktır (bkz. Malaki 3:10-11). Eğer ekmezsek biçmeyi beklememeliyiz bu nedenle parasal işlerin ilk adımını verme konusunda sadık olduğunuzdan emin olmaktır, eğer öyleyseniz büyük bir güvenle Tanrı'nın huzuruna gidebilir, cesaretle dua edebilir ve O'nun zenginliklerine uygun bir biçimde bütün ihtiyaçlarınızı karşılamasını bekleyebilirsiniz (bkz. Filipililer 4:19). Aynı zamanda sahip olduğumuz para kaynaklarını kullanmak için de bilgelige ihtiyaç duyarız.

Tanrı bize her istediğimizi vermeyi vaat etmedi ama ihtiyaçlarımızı karşılamayı vaat etti. Dilediğiniz her şeyi O'ndan istemekte özgürsünüz ve O da yüreğimizdeki istekleri yerine getirmeye söz vermiştir (bkz. Mezmur 37:4). Ama bu istek ve arzular bize ruhsal hiçbir yarar sağlamayacak bedensel arzular olmamalı.

Tanrı'nın bize yıllar boyunca sağladıklarını gördüm ve bu yıllar boyunca giderek artan düzeyde ihtiyacımızı karşılıyordu. Ama açıkça söyleyebilirim ki çok bolluk yaşamadığımız yıllar da oldu. Tanrı bizim maddi şeylere çok fazla odaklanmamızı istemez ve bilgeliği nedeniyle bazen o anda istediğimiz herhangi bir şeyi geciktirebilir. Çünkü O'nun aklında sadece dilediğimiz şeyi bize vermekten çok daha iyi şeyler vardır. Asla unutmayın gecikme, reddetme anlamına gelmez ve biz de Tanrı'nın zamanlamasına güvenmeliyiz. Tanrı istediğinizi sandığınız bir şeyi geciktirebilir çünkü O'nun aklında sizin o anda istemek için yeterince bilgelige sahip olmadığınız çok daha iyi bir şey bulunabilir.

Para konusunda daha az kaygı çekmek ve doğru kullanılması yönünde daha çok bilgiğe sahip olmak yaşamlarımızdaki büyük bir ihtiyaçtır. Bilgelik yaşamımızın sonraki dönemlerinde bizi tatmin edecek bir şeyi şu anda yapmaktır ama toplum bizi çok çeşitli yollarla alışveriş yapmaya yönlendirerek borç almaya ve daha sonra ödemek üzere ertelemeye teşvik ediyor. Buna kredi deniyor ve ne kadar çok kredi alırsak o kadar çok problem yaratıyor oluruz. Aslında ödeyemeyeceğimiz borçları kredi kartlarına yüklediğimizde gelecekte sahip olacağımız zenginliği bugün harcarız ve o gelecek karşımıza geldiğinde elimizde üzüntüden başka bir şey kalmaz.

Gelecekte sizin için nasıl sonuçlar doğuracak olursa olsun şu anda elde etmeyi istediğiniz şeylere ulaşmanın yollarını aramak yerine sabırla beklemeniz için sizi sevgiyle teşvik etmek istiyorum. İstedığımız şeyleri satın almak için para biriktirmek hala insanların düşünebileceği bir seçenektir. Ama çok az kişi bunu yapar.

Esenlik bir şeylere sahip olmaktan çok daha değerlidir. Bizi rahatsız edecek kadar borcumuz olduğunda esenliğimizi kaybettirir ve ilişki sorunlarına yol açar. Para yeterli olmadığında her zaman baskı ve strese neden olur ve genellikle de ilişkilerimizde sorunlar yaratan davranışları ortaya çıkarır. Şu anda borca batmış durumdaysanız size çabucak çözüm olacak bir yanıtım yok. Ama size söz veriyorum kararlı bir şekilde önce Tanrı'ya vermeye başlarsanız, gerçekten ihtiyacınız olmayan şeyleri satın almamak konusunda kendinizi disipline ederken düzenli bir şekilde borçlarınızı öderseniz, zamanla borçtan kurtulacak ve parasal özgürlüğün sevincini duyacaksınız.

Esenlik bir şeylere sahip olmaktan çok daha değerlidir.

Her zaman istisnaları vardır ama çoğunlukla sorunumuz yeterince paraya sahip olmamamız değil, sahip olduğumuzdan daha fazlasını

Çoğunlukla sorunumuz yeterince paraya sahip olmamamız değil, sahip olduğumuzdan daha fazlasını harcamamızdır!

harcamamızdır! Elde etmek için çalışmadığınız ve kazanmadığınız şeylere hakkı olduğunu düşünen insanlardan olmayın.

İstediginiz şeyleri doğru zamanda sağlaması için Tanrı'ya güvenin ve sabırlı olun!

3. Kendimiz ve Bizi İlgilendiren Her Şey Hakkında Kaygılanmak

Bu belki de dünyadaki bir numaralı kaygı sebebidir. Bizi ilgilendiren yüzlerce şey konusunda kaygı çekme eğilimi duyarız. Sağlığımız hakkında kaygılanırız, eğer doktordan sağlığımıza ilişkin olumsuz bir yorum alırsak zihnimiz çabucak başımıza neler geleceği ile ilgili düşüncelerle dolur. Acı çekecek miyiz? Ölecek miyiz? Tanrı son derece gelişmiş tıbbi araçlar sağlamış olsa bile unutmamalıyız ki bizim Şifa Kaynağımız İsa'dır. O'na güvenmemizi ve sağlığımız ile ilgili konularda O'nun öğütlerini dinlememizi ister.

Yaşlandıkça daha sağlıklı oluyorum çünkü Tanrı'nın bana lütufkâr bir biçimde verdiği bedene nasıl saygı duyacağım konusunda daha fazla bilgeliğe sahip oluyorum. Örneğin, sürekli stres altında yaşayıp sağlıklı olmayı bekleyemeyiz. Otuzlu yaşlarımda iken kendimi hep kötü hissedirdim ama şimdi yetmişlerimdeyim ve kendimi genellikle çok iyi hissediyorum. Bu değişikliğin en önemli nedenleri doğru yeme alışkanlıkları, egzersiz, çok az stresle nasıl yaşayacağını öğrenmek ve her zaman İsa Mesih'in iyileştiren gücünün bende yaptıklarına güvenmektir. Şifa dilemek için hasta olana kadar beklememize gerek yok. Hasta olduğumuzda ondan bizi iyileştirmesini istemek yerine Tanrı'nın bizi sağlıklı bir şekilde tutmasına güvenme ayrıcalığına da sahibiz.

Hasta olduğumuzda O'ndan bizi iyileştirmesini istemek yerine Tanrı'nın bizi sağlıklı bir şekilde tutmasına güvenme ayrıcalığına da sahibiz.

Tanrı bizimle ilgilenmekten zevk duyar. O'nun sözü Tanrı'nın bizim için her şeyi yapacağını söyler:

Ya RAB, her şeyi yaparsın benim için. Sevgin sonsuzdur, Ya RAB, elinin eserini bırakma!

Biz O'nun yarattıkları, O'nun çocuklarıyız ve eğer O'na izin verirsek O bizim isteklerimizle ilgilenir. Tanrı'ya güvenmek konusunda en sevdiğim ayetlerden biri 1. Petrus kısmında bulunuyor. Lütfen bu ayeti dikkatle okuyun:

Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı.”

1. Petrus 2.23

Bu ayet, kitapta söylemek istediğim her şeyi özetliyor. İsa'nın davasını Tanrı'ya bırakmış olması O'nun güvenini gösteriyor. Ne kadar zorluk içerisinde olursa olsun! Her durumda Tanrı'ya güvenebiliriz, her konuda hem kendimiz hem de başka şeyler hakkında O'na verdiğimiz hiçbir şey O'nun denetimi dışında değildir. İnsanlar İsa'ya nasıl davranmış olurlarsa olsun kendi başının çaresine kendisi bakmadı, bunun yerine bütünüyle Babası'na güvendi.

Hayatlarımızda insanların bize doğru davranıp davranmadığı ve kimsenin bizden yararlanıp yararlanmadığı konularında kendimiz için ne kadar stres ve mutsuzluk yaratıyoruz? Eminim ki tahmin edebildiğimizden de fazladır. Bu kitabın sonuna yaklaşırken yaşamınızın şu an olduğu noktada, kendinizi ve sizi ilgilendiren her şeyi İsa'ya adamayı isteyip istemediğinizi sormama izin verin. Kendinizi O'na sunacak mısınız? O'nun sizinle ilgilendiğine güvenirken sizden istediği her şeye bütünüyle itaat etmeye adanacak mısınız?

Aklınızda Ne Kadar 'Siz' Varsınız?

Bizimle kimin ilgileneceği ve bunu yaparken doğru yapıp yapmayacakları konusunda kaygı çekeriz. Eğer başkalarına bağımlıysak acaba bize iyi davranacaklar mı? Başkalarının hakkımızda ne düşündüğü ve bizden hoşlanıp hoşlanmadıkları konusunda kaygı çekeriz. Onları

mutlu ediyor muyuz? Dünyada neler oluyor ve bunlar bizi nasıl etkileyecek? Ekonomi kötü giderse acaba işimizi kaybedecek miyiz?

“Bana ne olacak?” sorusu hepimizin en büyük korkusudur ama iyi haber şu ki bugün o kaygıdan özgür olabilir ve Tanrı'nın bizimle alakadar olacağını bilebiliriz.

Zihninizin kendinizle meşgul olmaması için Rab'den yardım dileyin. Çünkü kendinizi ne kadar az düşünürseniz o kadar mutlu olursunuz. Tanrı'nın sizinle ilgileneneğine güvendiğinizde başkalarının yaşamlarına da iyi tohumlar ektiğinizden emin olun. İhtiyaç içerisindeki birisine her yardım ettiğinizde, kendi yaşamınızda Tanrı'nın yardımıyla oluşan hasat için tohum ekmiş olursunuz.

Yıllar önce hayatımda o kadar ağır bir mutsuzluk vardı ki sadece mutlu olabilmek için Tanrı'nın bana göstermek istediği herhangi bir şeyi görmeye hazırdım. Uzun bir hikâye, ama kısaca söylemek gerekirse mutsuzluğumun nedeninin bencil oluşum olduğunu bana gösterdi. Çoğu zaman aklımda kendim vardım ve benimle ilgilenilmesini sağlamak ve bundan emim olmak için gösterdiğim çaba nedeniyle Tanrı'nın benimle ilgilenmesine engel oluyordum. Tanrı bizimle ilgilenmek ister ama biz de kendimizi O'na adamalıyız.

Her Şeyi Tanrı'ya Adamak

Bir kişiye ya da bir şeye kendimizi adamamız her şeyimizi bütünüyle vermemiz anlamına gelir. Bir kişiye ya da bir işe adanabiliriz, ailemize ya da arkadaşlarımıza adanabiliriz. Yaşamımın çağrısı olarak Tanrı'nın sözünü öğretmeye adandım ama adandığımız her şeyin ötesinde kendimizi Tanrı'ya bütünüyle ve tamamen adamalı ve yaşamlarımızda O'nun isteğinin gerçekleşmesini dilemeliyiz. Tam bir adanmanın son kullanma tarihi yoktur. Size her gün aşağıdakine benzer bir duayı etmenizi tavsiye etmeme izin verin:

Baba yeniden kendimi sana adıyorum; her konuda ve her şeyde benimle ilgileceğine güveniyorum. Seni izleyebilmem için bana yol göster ve lütfunu bana ver. Eğer acı çekersem Senin beni teselli edeceğine güveniyorum. Eğer hasta olursam güveniyorum ki Sen beni iyileştirirsin. Eğer bir ihtiyacım olursa güveniyorum ki Sen onu karşılırsın. Ne yapacağımı bilemezsem bana Senin göstereceğine güveniyorum. Ben Seninim ve Sen benimsin ve ben Sana güveniyorum! İsa'nın adıyla, âmin!

Kendimizi Tanrı'ya vermeden bizi endişelendiren diğer herhangi bir şeyi nasıl O'na verebiliriz? Belki İsa'yı kurtarıcınız olarak kabul edip bir Hristiyan oldunuz ama kendinizi O'nun ilgisine, size iyi bakacağına bütünüyle adadınız mı? İnanıyorum ki bu bizim en önemli ihtiyacımızdır!

Bütün ihtiyaçlarınızı İsa'ya teslim edip sizinle O'nun ilgilenmesine izin verirseniz şu anda hayatınızın en iyi dönemi başlayacaktır.

Bütün kaygılarınızı O'na yükleyin, çünkü O sizi kayırır.

1. Petrus 5:7

Bu kitabı yazmaktan çok zevk aldım ve duam o ki, siz de onu yalnızca okumaktan zevk almakla kalmazsınız ve bu kitap sizin için, zaman zaman dönüp bakacağınız ve her durumda, her şeyde Tanrı'ya güvenme yönündeki adanmanızı sık sık tazelemenizi de anımsatacak bir kitap haline gelir.

NOTLAR

http://www.tdk.gov.tr/index.php?option=com_gts&arama=gts&guid=TDK.GTS.5caa14f5408054.52650571

“Trust”, Merriam-Wester.com, www.merriam-webster.com/dictionary/trust

Dr. Erwin W. Lutzer, “Who Can You Trust?”, Moody Church Media, 2002, www.moodymedia.org/articles/who-can-you-trust/

“Charles Dickens Quotes”, Goodreads, www.goodreads.com/quotes/18876-no-one-is-useless-in-this-world-who-lightens-the.

“John Bunyan Quotes”, Goodreads, www.goodreads.com/quotes/41980-you-have-not-lived-today-until-you-have-done-something.

“Saint Augustine Quotes”, BrainyQuote, www.brainyquote.com/quotes/quotes/s/saintaugus108487.html

Lee Strobel, “Why Does God Allow Tragedy and Suffering?”, CT Pastors, <http://www.christianitytoday.com/pastors/2012/july-online-only/dogodallowtragedy.html>

“C.S. Lewis Quotes About Conscience,” AZ Quotes, www.azquotes.com/author/8805-C_S_Lewis/tag/conscience.

“Abraham Lincoln Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/24046-the-best-thing-about-the-future-is-that-it-comes.

“Charles Spurgeon Quotes,” AZ Quotes, www.azquotes.com/quote/1411293.

“Dietrich Bonhoeffer Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/328974-judging-others-makes-us-blind-whereas-love-is-illuminating-by

İsa'yla Gerçek Bir İlişkiye Sahip misiniz?

Tanrı sizi seviyor! Sizi özel, biricik, eşsiz bir birey olarak yarattı ve hayatınız için belirli bir amacı ve planı var. Ve Yaratıcınız Tanrı'yla kişisel bir ilişki içerisinde ruhunuzu gerçekten tatmin edecek bir yaşam şeklini keşfedebilirsiniz.

Kim olursanız olun, ne yapmış olursanız olun ya da şu an hayatınızın hangi döneminde olursanız olun, Tanrı'nın sevgisi ve lütfu günahınızdan ve hatalarınızdan daha büyüktür. Tanrı tarafından bağışlanmak ve yeni bir hayata kavuşmanız için İsa gönüllü olarak canını verdi. Sadece Kurtarıcınız ve Rabbiniz olmak için O'nu davet etmenizi bekliyor.

Eğer hayatınızı İsa'ya adamaya ve O'nu izlemeye hazırsanız yapmanız gereken tek şey O'ndan günahlarınızı bağışlamasını ve yaşamamız gereken hayata yeni bir başlangıç vermesini istemektir. Şu duayı ederek başlayın...

Rab İsa, benim için canını verdiğin ve günahlarımı bağışladığın için sana şükrederim. Böylece seninle kişisel bir ilişkiye sahip olabilirim. Yaptığım yanlışlar için içtenlikle af diliyorum ve doğru yaşamam için Senin yardımına ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Senin Sözün Romalılar 10:9'da, "İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın" diyor. Senin Tanrı'nın Oğlu olduğuna inanıyorum ve Seni Rabbim ve Kurtarıcım olarak ilan ediyorum. Beni olduğum gibi kabul et ve yüreğimde çalış. Öyle ki istediğin kişi olabileyim. İsa, Senin için yaşamak istiyorum ve bugün bana hayatımda yeni bir başlangıç verdiğin için Sana minnettarım.

Seni seviyorum İsa!

Tanrı'nın bizi bu kadar çok sevdiğini bilmek inanılmaz bir şey! O'nunla, dua ve Kutsal Kitap çalışması aracılığıyla her gün zaman geçirirken bizimle arasında derin ve yakın bir ilişkinin büyümesini ister. Sizi Mesih'teki yeni yaşamınız için teşvik etmek isteriz

Mesih'teki yeni yaşama başladığınız için sizi kutlarız!

YAZAR HAKKINDA

JOYCE MEYER dünyanın önde gelen pratik Kutsal Kitap öğretmenlerinden biridir. Enjoying Everyday Life adlı televizyon programı dünya çapında yüzlerce televizyon ve radyoda her gün yayınlanmaktadır.

Joyce yüzden çok esinleyici kitap yazmıştır. Çok satan kitapları arasında, Power Thoughts; The Confident Woman; Look Great, Feel Great; Starting Your Day Right; Ending Your Day Right; Approval Addiction; How to Hear from God; Beauty for Ashes ve Battlefield of The Mind (Aklın Savaş Alanı) bulunur.

Joyce, dünyanın her yerine seyahat eder, yıl boyunca konferanslar düzenler ve binlerce kişiye seslenir.